

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

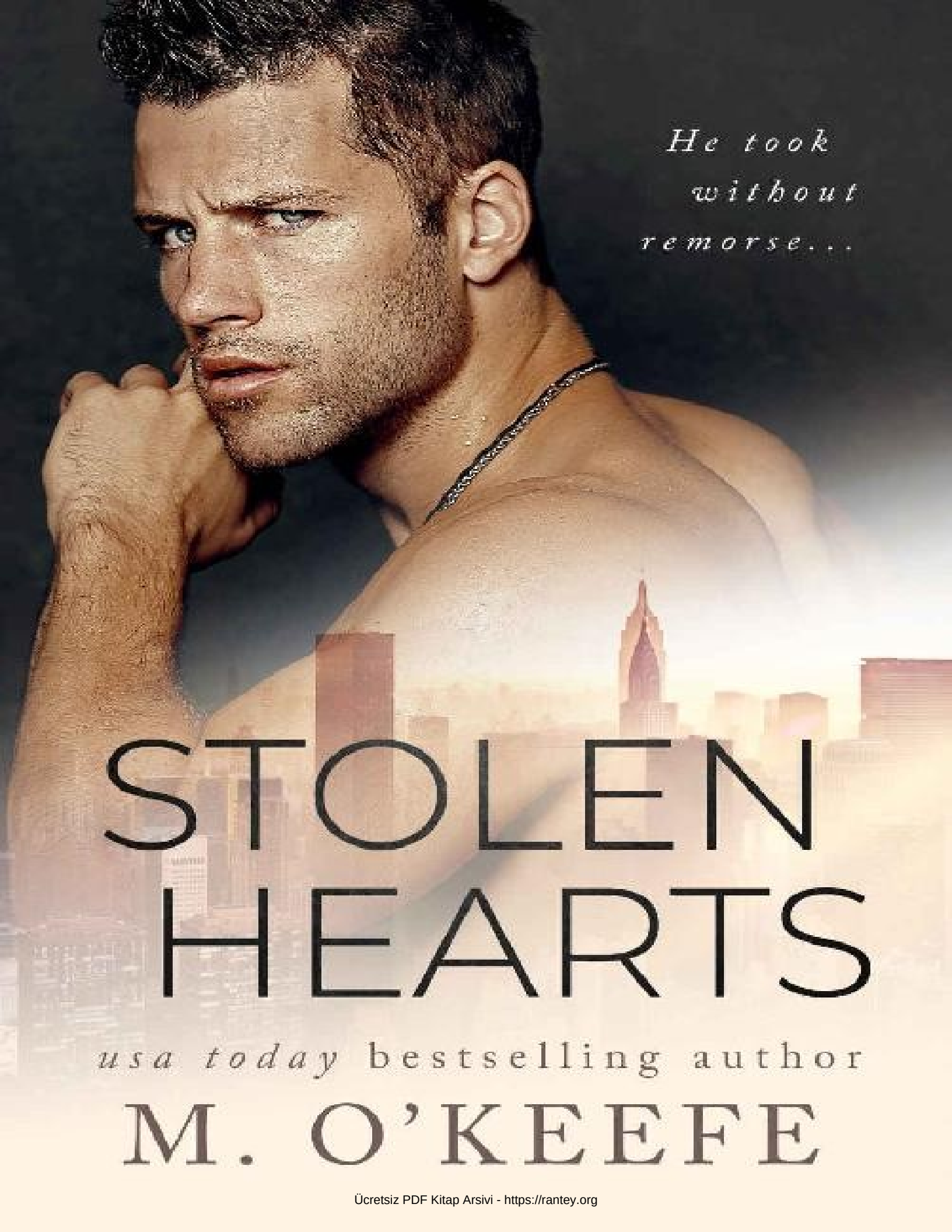
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*He took
without
remorse...*

STOLEN HEARTS

usa today bestselling author

M. O'KEEFE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇALINTI KALPLER

M. O'KEEFE

dangerouspress

Çalıntı Kalpler
Tehlikeli Yayınları
M. O'Keefe © 2021

Tüm hakları saklıdır. Bu kopya yalnızca bu e-kitabın orijinal alıcısı için hazırlanmıştır. Bu e-kitabın hiçbir bölümü, Dangerous Press LLC'nin önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulsa da, isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>

Daha Fazla Midnight Dynasty İster misiniz?

Zengin ve güçlülerin ne yaptığını bilmek ister misiniz? Bunun gibi partilere giderler. Ve küçük tabaklarda aslında yemedikleri yiyecekleri taşırlar. Ağır kristal bardaklarda şampanya ve viski içerler. Nehirler dolusu. Gülüşürler ve fısıldaşırlar.

ve göz ucuyla birbirlerini izliyorlar.

Ama aslında yaptıkları şey rol yapmak. Hepsi bu. Dört bin dolarlık smokinleri ve on bin dolarlık elbiseleriyle rol yapıyorlar.

Konuştukları kişinin gerçekte ne söylediğini önemsiyormuş gibi davranırlar. Para bağışladıkları amaç her neyse onu umursuyormuş gibi davranırlar. Ya da bu geceki partide olduğu gibi, 20 yaşındaki bir kızın 48 yaşındaki bir adamla evlenmesini.

İğrenç değilmiş gibi davranıyorlar.

Kız kardeşim Zilla ve ben o sıcak yaz, evimizin arkasındaki söğüt ağacının altında aynı oyunun bir versiyonunu oynadık. Annemizin ince askılı ve dantelli geceliklerini giyip küçük kız dizlerimizi aşan Zilla, üzerinde solucan olan bir yaprağı uzatırdı.

Gülünç bir aksanla "Benim geldiğim yerde bu bir lezzettir" derdi.

"Önden buyurun," derdim, İngiltere Kraliçesi gibi konuşmaya çalışırdım ama güneyin derinliklerinde bir yerlerde takılırdım. Ve sonra, korkusuz olduğu için, Zilla o solucanı alır, ikiye böler ve yutardı.

"Göster bana," derdim ve o da ağzını açıp diş etlerinin yumuşak pembeliği arasından çıkan azı dişlerinden başka bir şey göstermezdi. Sonra ağzının kenarlarını yaprakla silerdi ve biz de başımızı arkaya eğip yalandan gülerdik.

Ama sahte kahkahalar her zaman gerçek kahkahalara dönüşürdü. Karnımızı sarsan ve yere yığılmamıza neden olan kahkahalar.

Bu partide *öyle* bir şey olmayacaktı.

"İyi misiniz?" diye sordu Bayan . . *oh, Tanrım, adı neydi?* O önemliydi, bunu daha önce de söylemişlerdi. Bu partideki önemli kadınlar denizinde bu kadının da *önemli* olduğunu unutmamam söylenmişti.

"İyiyim," dedim ama göğüslerimin arasında ter birikiyordu. Terin New York'un taşrasında yaz sıcağıyla hiçbir ilgisi yoktu, her şey insanlar karides kokteyli yerken hayatımın sona ermesiyle ilgiliydi.

Köşedeki arpçı son bir saattir çaldığı şarkının aynısını çalmaya başladı. Aynıydı. Aynı şarkıydı. Arpçı bu partideki tüm pisliklere bir şaka yapıyordu.

Tanrım, şimdi aklıma geldi - benim pisliklerden biri olduğumu düşünüyor.

"Dediğim gibi," dedi önemli kadın. Kulaklarındaki elmaslar bezelye tanesi büyüklüğündeydi ve Zilla'yı bir ay boyunca Belhaven'da tutabilirdi. "Senatör Washington'da eyalet için mükemmel işler yaptı. Buradaki herkes onun vergi indirimi tasarısını tamamen destekliyor."

"Eminim bunu takdir ediyordur."

"Ona söylersin, değil mi?" diye sordu, daha yakına eğilerek. "Harvard'dan mezun olan bir yeğenim var ve gelecek yıl senatörün yanında staj yapmayı umuyor."

Önemli Kadın'ın bilmediği bir şey vardı, hiç gücüm yoktu. Üzerimdeki elbiseden bu gece başımı koyacağım yedi milyon iplik numaralı yastık kılıfına kadar benimle ilgili her şey, geri ödeme sürecinde olduğum bir borçtu.

"Elbette," dedim.

"Çok heyecanlı olmalısın," dedi Önemli Kadın. "Bu adamın bekâr kalmayı nasıl başardığı benim için bir muamma."

"Sanırım biraz temiz hava almaya ihtiyacım var," dedim ve sonra kabaca, gerçekten kabaca, o önemli kadının yanından uzaklaştım.

Vay be.

Gerçekten çözülmeye başlamıştım. Bu evde aşağı yukarı milyonlarca kez bulunmama rağmen, içinde olmak istediğim bir odaya açılan bir kapı bulamıyordum.

Göğsümde histerik bir kıkırdama vardı. Yoksa bir çığlık mı? Belki de bir çığlıktı. Ya da hıçkırık.

Üçü de mi?

Bu mümkün müydü?

Tüm bunlar başladığından beri milyonlarca kez kız kardeşime daha çok benzemeyi dilemiştim. Daha sert. Daha güçlü. Daha kızgın.

Güçlü, hiç kimsenin bana yakıştırdığı bir kelime değildi.

Constantine yerleşkesinden çıkmam gerekiyordu. Şimdi. Üç saniye önce.

Elimdeki şampanya kadehi boşalmıştı ve pahalı şampanyadan biraz daha içmekle ilgili kibar sorusuna cevap vermeyi beklemeden kadehi garsona uzattım. Ağzımı fazla açarsam sadece bu geceyi değil, her şeyi mahvedeceğimden *emin* olduğum kadar korkuyordum. Ama her şey - kız kardeşimi ve beni güvende tutan tüm örümcek ağı parçalanacaktı. Bu yüzden Tinsley Constantine'in yanından geçerken ağzımı kapalı tuttum.

"İyi misin, Poppy?" Tinsley sordu. Ben ve Tinsley yakın değildik. Constantine'lerin çocukları nadide bir hava soluyorlardı ve onların yanındayken içinde bulunduğum koşulların tüm oklarını üzerimde hissediyordum. Bir tür kuzen olarak yetiştirilmiştik ama hepimiz bunun bir yalan olduğunu biliyorduk. Şimdi, üniversiteden ayrıldığımdan beri, onların havuzlu evinde kalıyordum. Beni asla kasıtlı olarak kötü hissettirmediler ama annelerinin benimle bu kadar ilgilenmesinden hoşlanmadıklarını söyleyebilirdim.

Ve havuz evinde kalmamı gerçekten sevmediler.

"Ben iyiyim," dedim gülümsediğimi umarak. Odanın öbür ucunda Caroline'ın oğulları Winston ve Perry'nin bu konuşmayı izlediklerini görebiliyordum. Ve ihtiyacım olan şey daha fazla göz değildi. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var."

Bana yüzde yüz acıyorlardı ve bunu zar zor saklıyorlardı. Ben yüzde yüz çıldırmıştım ve bunu zar zor saklıyordum.

Ön kapılar hâlâ açıktı, insanlar girip çıkıyordu ve büyük veranda da bu balo salonu kadar kalabalık olacaktı, bu yüzden bir sunucuyu kapıdan çıkıp smokinli adamlarla dolu ahşap panelli bir çalışma odasına kadar takip ettim.

Yüzlerine bakmadım. Bu dünyada, bu yerde, hepsi aynı görünüyordu. Beyaz, hafif sarkık, sulu gözlü gözlüklerin ardında, ben koşarak yanlarından geçerken değerimi ölçüyorlardı.

Çaresizlik içinde, geniş malikânenin içinde dönüp dolaştım ve kendimi yemek servisi için bar olarak kullanılan küçük oturma odasında buldum. Caroline'ın hayatımı sonsuza dek değiştirdiği odada - Tanrım, o ... mıydı? Noel miydi? Hayatım birkaç ay içinde nasıl bu kadar dramatik bir şekilde değişmişti?

"Beni dinlemek zorundasın," dedi Caroline, buz gibi pencereye bakan küçük kanepede yanıma otururken. Beyaz pırıltılı ışıklar gözlerine yansıyor. "Bu ciddi bir mesele. Ve çok zor. Ama artık küçük bir kız değilsin."

"Biliyorum," dedim. İlkbaharda 20 yaşıma girmiştım. Ve babam öldüğüne göre Zilla'nın yasal vasisi bendim. Açıkçası, annem öldüğünden beri küçük bir kız olmamıştım. Kendimi hiç küçük bir kız gibi hissettiğimden emin değildim.

"Baban ..." Caroline derin bir nefes aldı. "Para yok, Poppy." "Ne için?"

Ben sordum.

"Senin için para yok. Okul için. Zilla için. Borcunu ödemek için evi satmalısın."

"Tamam," ayaklarımın altındaki zeminin kaydığını hissettim. "Hayat sigortası-" "Bir yıl önce nakde çevirdi."

"Üniversite fonum mu?"

"Gitti. Annenin mirasından gelen para. Hepsi gitti. Hiçbir şey yok, Poppy."

"Zilla'nın parasını nasıl ödeyeceğim-"

"Okulu bırakman gerekecek ve bir çözüm bulmamız lazım."

"İyi misiniz hanımefendi?" diye sordu bir garson mutfaktan getirdiği bir tepsi boş bardakla yanımdan geçmeye çalışırken.

"Durmak için kötü bir yer," dedi bir adam, elindeki dolu bardak tepsisini başımın üzerinden kaldırarak.

"Sadece temiz havaya

ihtiyacım var." "Ön-"

"Ve mahremiyet."

Servis görevlisi bir kez başını salladı, atkuyruğu saçları koyu renk yeleğinin üzerinde sallanıyordu. "Beni takip edin," dedi.

Belki şu yemek şirketinde garson olarak iş bulabilirim. Muhtemelen iyi para kazanıyordu. Tepsilerde meze servis etme deneyimim yoktu ve muhtemelen onları yeme deneyimim de çok fazlaydı. Ama öğrenebilirdim. Muhtemelen.

Mutfaktan geçip başka bir koridordan geçtik ve sonunda ateş çukuruna benzeyen bir şeyin etrafında birkaç sandalyenin bulunduğu küçük bir tuğla verandaya açılan bir kapıyı itti. Ötedeki yüzme havuzunu görebiliyordum. Noel'den beri istenmeyen bir misafir gibi kaldığım havuz evini. Çardak. Tenis kortları. Bakımlı çimler tepelerin üzerinden ağaçların gölgesine doğru kayıyordu. Temiz hava boldu. Partinin sesleri boğuktu.

Neredeyse her şeyden uzaktaymışım gibi davranabiliyordum.

"Burada iyi olursunuz," dedi garson, düzgün yeleği ve papyonuyla. Papyonları severdim. Dürüst olmak gerekirse, yemek servisi yapmak için yaratılmışım.

"Çok teşekkür ederim!" Bana gösterdiği nezaket için çok fazla coşku göstererek "Teşekkür ederim" dedim, ama son bir yıldır hayatımda büyük ya da küçük nezaket eksikliği vardı, bu yüzden her zaman biraz dağınıktım.

"Sadece garsonların sigara içtiği bir yer, heyecanlanacak bir şey yok," dedi yan gözle.

Sunucu açık kapı aralığında gözden kayboldu ve ben de kapının üzerindeki fenerin ışığının kenarından geçerek çimlere doğru yürüdüm. Uzakta, Constantine arazisini ailemin eski evinden ayıran kalın ağaç hattı vardı. Zilla babamın ne yaptığını öğrenince evi yaktı. İşte o zaman ilaç tedavisinin yeterli olmadığını anladık. Belhaven o zaman oldu. Her şey o zaman değişti. Yangından ve söğüt ağacından sonra evden geriye kalanlar buldozerle yıkıldı, gölet dolduruldu, arazi Constantine'lere satıldı.

Evin önüne koşup valeden bir anahtar alabilirdim. Herhangi bir anahtar. Herhangi bir araba. Ve gidebilirdim.

Ama seni aptal, araba kullanmayı bilmiyorsun.

Koşabilirim. Sadece koşabilirdim. Bunu düşünürken bile ayakkabılarımdan kayıyordum. Ayaklarımın altındaki çimenler soğuk, nemli ve *gerçekti*. Kaçmayı o kadar çok istiyordum ki, ben daha düşüncemi tamamlamadan bedenim harekete geçmişti. Tanrım. *Koşmak* istiyordum.

Kaç ve ne yap? Nereye gideceksin? Zilla ne olacak?

Düşünceler çimenlerden fışkıran ve ayaklarımı saran zincirler gibiydi.

Ellerim yumruk, gözlerim yaş içinde, çılgılık atmaya hazır bir şekilde ağzımı açtım. Beni kim duyarsa duysun, içimdeki tüm zehri boşaltmaya hazırdım. Bırakın hepsi beni duysun - küpeli Önemli Kadın, Constantine'in çocukları, başka bir hayatta en iyi arkadaşım olabilecek garson - bir dakika içinde oraya geri döner, gülümser ve onlara teşekkür ederdim. Onlara parmağımdaki aptal taşı gösterip kızarır ve gülerdim ama şimdi o odalarda dursunlar ve beni soyduklarını bilsinler. Beni öldürdüklerini. Bırakın-

"Tanrım, iyi misin?" diye sordu kalın İrlanda aksanlı bir ses avlunun köşesindeki karanlıktan ve ben çılgılık atmak yerine ciyakladım.

Dürüst olmak gerekirse, doğru olan da buydu.

■ gölgelerdeki adamı göremiyordum. Dışarısı karanlıktan başka bir şey değildi ve sonra solumda bir sigaranın kırmızı parıltısı belirdi ve geri adım attım. Utanarak ve titreyerek ayağım takıldı. ayakkabılarımın üzerinden. "Burada kimsenin olduğunu

sanmıyordum. Ben giderim-" "Yapma," dedi.

"Yapma ... ne?"

"Gitme." Sadece bu. Arkamdaki evde de bana çok patronluk taslanıyordu ama kimse bunu bu kadar açık bir şekilde yapmayı başaramamıştı. Her şey nezaketle süslenmişti. Nezaket zincirleriyle sarılmıştım. Akıl sağlığım hakkında ne söylediğini bilmiyordum ama sormaması hoşuma gitmişti. O da kibar değildi.

Tüm bu durum beni mahvediyordu.

Kendini tanıtmak için bir adım öne çıkmadı ve ben de adımı kendime saklayarak ondan uzaklaştım.

"Az önce balo elbisesiyle elli metre koşusu yapmak üzereydin," dedi.

"Pek sayılmaz."

"O zaman sen de çığlık atmayacaktın."

"Hayır." Yalan kolay geldi. Çok çabuk. Artık ikinci doğası.

"Saçmalık."

"Biliyor musun, gidebilirsin. Beni biraz yalnız bırak."

Alçak kahkahası gölgelerin arasından dalgalanarak kollarımda tüylerimi diken diken etti. "Yapabilir miyim?"

"Kibarlık olur."

"Kibarlığı pek sevmem," dedi ve sigarasından bir nefes daha çekti. "Yine de çılgılık atmayı koştırmaktan daha çok seviyorum. Kanımı hızlandırıyor."

"Kan yukarı mı?" Kulağa çok *Cesur Yürek* gibi geldi. Doğrusu

hoşuma gitti. "Dövüşmek ve benzeri şeyler için."

"Kavga etmeyi pek sevmem," dedim ve bu o kadar doğru, o kadar komik, doğru ve korkunçtu ki aynı anda içimden garip bir kahkaha/çılgılık yükselmesin diye elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım. Ve kaçma şansım yıllar öncesine dayanıyordu.

Boğazından spekülâtif bir ses çıkardı. Bu bir anlaşma ya da anlaşmazlık ya da ikisinin karışımı olabilirdi ve pek de önemi yoktu. Onun pek önemi yoktu. Verandadaki bu anın da pek önemi yoktu.

Bu yüzden hâlâ orada duruyordum.

İçimdeki her şey, söylediğim her kelime, içtiğim her içki, bana iki kez bakan her insan - bunların hepsi önemliydi. Bir yerlerde sıralandı ve ödemem gereken bedele eklendi.

Ve sadece bir dakikaya

ihtiyacım vardı. "İyi misin?"

diye sordu.

Dehşete düştüm.

"Partide mi çalışıyorsun?" Konuyu değiştirerek sordum. Başkaları hakkında konuşmak her zaman daha kolaydı.

"Yardımcıyla havadan sudan mı konuşuyorsun?" Kullandığı aksan o kadar kalındı ki kelimeleri doğru anladığımdan emin olmak bir saniyemi aldı.

"Eğer sen buysan, evet."

"Dürüst olmak gerekirse, ne olduğumdan emin değilim."

"Evet, ben de."

"Bu elbisenin içinde, tatlım, sen yardımcı *değilsin*."

Ellerimi balo elbisemin eteğine bastırdım, altın rengi işlemeler ve payetler allık tüllerin üzerindeydi. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu katmanların altında kendimi çıplak hissediyordum.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi, sanki şüphelerimi görebiliyormuş gibi.

"Teşekkür ederim." İltifat üzerimden sekti. İnsanlar kız kardeşime güzel dediğinde, tüm saçlarını keser ve yüzünü boyardı. Ben mi? Teşekkür ettim ve benden ne istedilerse yaptım.

"Bir kutu içinde geldi," dedim aptalca. "Filmlerdeki gibi. Büyük kırmızı fiyonklu bir kutu."

"Burada benimle olmamanız gerektiğinin kanıtı Prenses," dedi.

O haklıydı. Yüzde yüz. İçeride ne yaptığımı öğrenirlerse çok kızacak insanlar vardı. Ama hayatımın geri kalanını o insanları kızdırmamaya çalışarak geçirecektim, bu kendim için sahip olduğum son saniye olabilirdi.

"Sen Morelli misin?" diye

sordum. "Kim?"

"Morelli ailesinin bir üyesi."

Olabileceği en kötü şey bir Morelli'ydi. Katil bir orospu çocuğu olabilirdi ama Morelli olmak yine de daha kötü olurdu. Caroline'ın kızı Elaine, Tinsley'nin doğum gününde Lucian Morelli'ye yakalanmıştı ve sanki şeytanın kendisiyle sevişmiş gibiydi.

Bu adam şeytan değildi. Sigara içen bir garsondu. Ve ben bir Constantine değildim. Daha uzun süre Waverly bile olamayacaktım.

"Hayır, ben bir Morelli değilim," dedi.

"O zaman sorun yok." Gece nefes alıyor gibiydi. Parti sesleri azaldı. Göğsümdeki çığlık gitmişti.

Biz iyiyiz.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Bu sorunun pek çok cevabı var." Güldüm. "Parti sırasında hep koşuya mı çıkarsın?"

"Anlıyorum." Başımı salladım.

"Antrenman yapıyorum." "Balo elbisesi yarışı için mi?"

"Evet, bu çok belirsiz bir etkinlik. Ama ben dereceye girdim." Gülünç oluyordum. Sinirlerim beni gülünç duruma düşürüyordu ve ben sadece kız kardeşime karşı gülünç olurdum.

"Ulusal mı uluslararası mı?" Oh, oyun oynuyordu. Kız kardeşimi özlediğim için ağlamak istedim.

"Uluslararası, tabii ki."

Ayaklarım çimenlerin üzerinde çıplak ve soğuktu, bu yüzden ayakkabılarımı giydim. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Henüz içeri davet edilmedim."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Bu beni güldürdü. Kıvrak zekâlı bu gölge İrlandalıyı sevdim ve belki de ayak parmaklarımla arasında hâlâ hissedebildiğim çimlerden ya da dünyanın durduramadığım bir şekilde etrafımda yıkılmasından kaynaklanıyordu, ama gerçek içimden çıkıverdi.

"Sette ergen şizofrenisi. Bu yüzden buradayım. Bu yüzden ben ... her şeyim."

Bunu yüksek sesle söylemek çılgıncaydı. Bunun hakkında hiç konuşmadık. Kelimelere hiç hava ya da ses vermedik. Ya da ışık. Gölgelede, karanlıkta ve söylenmeden yaşadılar. Yalnız

ve iltihaplanıyor.

Gölgelerin içinden bir matara çıkardı. "Al bakalım. Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Yapmamalıyım," dedim. Açık olmam gerekiyordu. Keskin. Bu gece kendimi piranalarla dolu bir denize atmak gibiydi. Hayatımın geri kalanı için.

"Ellerin titriyor."

Dürüst olmak gerekirse, onu göremedim. Hem de hiç. Sigaranın parıltısı, mataranın ışıltısı ve bileğindeki gömleğinin beyazı. Güzel elleri vardı. Başparmağının yanından bileğine doğru sivri bir yara izi uzanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. diye sordum ve kendim de inanmadım ama eline dokundum. Parmak ucum yara izinin kabarık pembe derisine değdi. Bunun çılgınlığı başımı döndürdü ve hızla şişeyi aldım. Bir alev gibi titreyen soğuk parmaklarımın arasına aldım.

"Pencereden atladım," dedi parmaklarını genişçe büküp yumruk haline getirerek. "Elim bir saçak demirine takıldı. Yırtılıp açıldı."

"Neden pencereden atladın?"

"Çünkü bana zarar vermek isteyen biri kapıdan içeri giriyordu." Bunu şaka yapar gibi söyledi.

Mataradan bir yudum aldım. İçki boğazımdan aşağıya doğru yandı ve karnımda sıcaklıkla patladı ve nefesim kesildi. Bir yudum daha aldım ve aynı etkiyi ayaklarımı ve parmaklarımı hissedinceye kadar yaşadım. Bir yudum daha aldım ve yüzüm sıcacıktı. Evet. İnsanın piranalar havuzuna atlamadan önce birkaç dakikalığına ihtiyacı olan şey buydu. Canlı hissetmek için. Sıcak. Kanlı ve gerçek.

Ve bir yudum daha, matara elimde daha hafif.

"Yavaş ol bakalım," dedi ve şişeyi elimden aldı. Parmakları benimkilere değmiyordu ama yine de sıcaklıklarını hissedebiliyordum. "Sanırım yemek yemedin."

"Haklısın" dedim, "doğru bir noktaya değindin." En son ne zaman yemek yemiştin? Dün gece mi? İki gün önce mi? Aç ya da tok olduğumu hatırlamıyordum. Sanki

vücudumun içinde çok küçüktü.

Etrafındaki gölgelerden içerideki porselen tabaklardan biri geldi. Orada peynir vardı. Küçük kişiler. Prosciutto içinde kuşkonmaz. "Bir şeyler al," diye teklif etti.

"Orada başka neyiniz var?" Şaka yaptım.

"Muhtemelen bilmek istemezsiniz. Ama eğer açsan." Tabak yaklaştı. Bir parça peynire uzandım ama sonunda dokunmadım. Midem düğüm düğüm olmuştu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

"Keyfin bilir." Tabak ortadan kayboldu ve ben aniden açlıktan ölüyordum. "Nerelisin sen?" diye sordum.

"Buralı olmadığımı nereden çıkardın?"

Yine kakhaha. Ama bu sefer, matara sağ olsun, acıtmadı. Çılgılık gibi de değildi.

"Sesinle ilgili bir şey." "Kuzey

İrlanda."

"Belfast mı?" Kuzey İrlanda'da bildiğim tek şehir orasıydı. "Sonunda.

Derry de öyle. Adını hiç duymadığınız bir inek otlağında doğdum." "Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

İç çekti ve onu gölgelerin içinde görmeyi tekrar denedim ama gölgeler çok karanlıktı. Çok eksiksizdi. "Beş saat."

"Amerika'yı kastetmiştim."

"Ben de öyle. Beş saat önce LaGuardia'ya

uçtum." "Ve sen buradasın? Bu partide mi?"

"Caroline Constantine'i tanıyor musun?"

"Evet," dedim gülerek. Annemin en iyi arkadaşı ve babam öldüğünde karanlıktan çıkan iyilik perisi. Şu anda onun evindeydik. Ben onun havuz evinde uyuyordum. Bizi güvende tutan ağı o yaratmıştı. "Seni o mu getirdi?"

"Bir anlamda."

"Vay canına. Hoş geldin." Bu biraz rahatlatıcıydı. Caroline onun arkadaşısıysa, iyi olanlardan biriydi. Bishop's Landing'de Constantine'lerin kötü haber olduğuna dair söylentiler vardı ama bu söylentiler çoğunlukla gerçek kötü haber olan Morelliler tarafından çıkarılıyordu, bu yüzden onları dinlemedim. Ve eğer bu adam Constantine'lere bağlıysa, burada karanlıkta olmak o kadar da skandal sayılmazdı.

"Peki ya sen? Sen nerelisin?"

"Burada," dedim. "Yani, Bishop's Landing."

Düşüncesi bile her şeyi geri getirdi, bu gecenin ne olması gerektiğini. Ne yapmam gerektiğini.

Pencereden atlamak isterdim, diye düşündüm ama o gülünce bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim. Tekrar geri çekildim, gölgelerimin içine daha da girdim. Matara bir hataydı. Partiden ayrılmak bir hataydı. Başımı eğmek ve çığlıklarımı yutmak zorundaydım, başka çarem yoktu.

"Şey," dedi sessizce. Dikkatlice. "Kapıdan giren yeterince kötüyse, atlamak o kadar da zor değildir."

"İçeri girmeliyim," dedim, kapıya doğru döndüm ama hareket etmedim. Derin bir nefes aldım ve gölgelerin arasında bir çakmak sesi duydum. Bir sigaranın keskin kokusu omzumun üzerinden süzüldü. Sigara içmiyordum ama aniden içimde derin bir arzu belirdi.

Ayağa kalkarken ayakkabılarının çıkardığı sesi duyabiliyordum. Gölgelerin arasından çıkıp kapıdan sızan altın ışığa doğru uzandığını hayal ettim. Onu daha yakın hissedebiliyordum. Sırtımdaki sıcaklığı. Eğer dönersem onu görebilirdim. Ve onu görmeyi ne kadar çok istediğim bir uyarıydı.

Cazibesi, aksanı ve matarasıyla bu adam bana göre değildi. Hiçbir zaman olmadı.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ama dönmedim. Sonuna kadar korkak. Ya da belki de istediklerimden vazgeçmeye çok alışmışım. Küçük şeylerden bile. Özellikle de küçük şeylerden.

Elimde kalan tek şey onlardı ve her seferinde bir kırıntıdan vazgeçiyordum.

"Kapınızdan kim giriyor?" diye sordu ve hıçkırıklarımı durdurmak için elimi ağzıma kapattım. "Prenses mi?"

"Benim için birini dövecek misin?" Sesim harap olmuş bir halde sordum. "Eğer yardımını olacaksa. Olmasa bile."

Bu adamı kiminle karşı karşıya getirebilirdim? O evin içinde dövülmüş ve kanlar içinde bırakılmış hangi kişi beni bu durumdan kurtarabilirdi? Ama o kapı bana aniden açılsa bile... kabul eder miydim? Dışarı çıkar mıydım? Gider miydim? Yoksulluğu göze alır mıydım? Aşağılanmayı? Kız kardeşim.

"Ben iyiyim," dedim omuzlarımı düzelterek. "Peki ya sen? Belki de *senin* için birini dövmeliyim."

"İşler öyle yürümüyor. Ben sorunları çözen kişiyim." "Ben de," dedim. "Ben de sorunları çözen kişiyim."

Onu görmeye hazır olduğumu düşünerek döndüm. Ya da neye benzeyebileceğine dair bir beklentim vardı. Yakışıklı olmasını bekliyordum. Gülümseyen ve çekici. Uzun boylu, belki. Etrafımda çok fazla yakışıklı erkek vardı.

Ama ona karşı hazırlıklı değildim.

Çok güzeldi. Yani, tartışılmaz bir şekilde. Bu basit bir gerçektir. Doğanın bir kanunu. Koyu renk saçlar. Öğle vakti gökyüzü gibi mavi gözler. Sert, kare çenesi boyunca koyu renk tüyler. Kravatı gevşek bir smokin giymişti. Sebep olduğu sorunlar yüzünden cennetten kovulmuş bir melek.

Beyaz gömleğinin yakasında kan vardı. Yüzündeki birçok yaradan kan akıyordu. Morarmış bir göz. Yarılmış bir dudak. Elmacık kemiğindeki kesiğin üzerinde küçük bir kelebek bandajı.

Güzeldi ve vahşiydi. "Ne oldu sana böyle?" Fısıldadım.

Dudağındaki kesiğe dokundu. "Diğer adamı görmelisin."

Şaka girişiminden etkilenerек bir adım öne çıktım. Kirpikleri. İyiliğin bir tarafında olmak için ani bir dürtü. Her iki tarafta da. Herhangi bir tarafta. Nasıl olursa olsun bunu deneyimlemek için. "Seni kim incitti?"

Gözleri benimkilere kayd, keskin ve parlaktı ve tenim karıncalandı. Rahatsız ve farkında.

"Hiç kimse," dedi, yakasındaki kana rağmen buz gibi soğuk bir sesle. Morarmış gözüne ve yarılmış dudağına rağmen. "Uzun zamandır yok."

Şaka yaptığını düşündüm ve gülümsedim ama yüzü kararlıydı. Sakin ve güçlüydü. Şaka yapmıyordu. Alaycı değildi. Dayak yemişti ama bana bunun onu incitmediğini söylüyordu.

Sanki bir seçim yapmıştı ve hepsi bu kadardı. Acının önemi yoktu.

"Bu kadar kolay mı?" Fısıldadım. Korku karnımdaydı çünkü beni bekleyen şeyin canımı yakacağını ancak orada *kabul* edebilirdim.

"Hayır," dedi ve yara izi olan, dokunduğum eli yanağıma okşadı, başparmağı dudağımanın kenarındaydı. "Bu kolay değil. Çok zor. Ama bu şekilde hayatta kalırsın."

Başparmağı dudağıma bastırdı ve nefesim kesildi, dudaklarım aralandı. Tenindeki tuzun tadını alabiliyordum ve içimdeki her şey gitmem için çığlık atıyordu. Bu sadece aptalca değil, tehlikeliydi de. Onun için tehlikeliydi.

Benim için. Özellikle benim için.

Ama hareket edemiyordum. Dişlerim dudağıma kesip canımı acıtana kadar bastırdı da bastırdı.

Acıdı ama itmeye devam etti.

Acıdı ve orada durdum. Onu alıyordum.

Bunu neden yapıyordum? O neden yapıyordu? Bir uyarı ve ders gibiydi ve *gerçek* gibiydi. Ayaklarımın altındaki çimenler gibi. Karnımdaki içki gibi. O evin içinde fısıldanan ve ima edilen tehditlere hiç benzemiyordu. Acı,..

Parmağındaki kan ve tuz tadı. Gözlerindeki bakış beni hareketsizliğe zorluyordu.

Yani. Gerçek.

"Sana zarar vermelerine izin verme," dedi.

Sözleri büyüyü bozdu ve kalbim çarparak geri adım attım ama gitmedim. Bir aptal gibi kaldım.

Bela olması için Morelli olmasına gerek yoktu. Ya da benim başımı belaya sokmak için. Bu adam ölümcüldü. Ve o kadar çekiciydi ki canımı yakıyordu. Gerçekten acıtiyordu.

"Kimsin sen?" Dudağımdaki kanı yalayarak sordum. Onun tadına bakabilmeyi umarak.

Başını iki yana salladı. "Ben hiç kimse değilim."

Birisi gelip kapı aralığında durdu, ışığı kırdı ve yabancının güzel yüzüne gölge düşürdü. İkimiz de dönüp baktık.

"Tanrım, Prenses," diye fısıldadı İrlandalı adamım orada kimin durduğunu görünce ve kim olduğumu anlamış olmalı.

"Poppy?" Arayan senatördü ve ben üşüdüm. Üşümemek için çok çabaladım ama tepeden tırnağa soğuk üzerime çöktü. "Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim," dedim ve bunu kanıtlamak için gülümsedim. Gülümsemelerime her zaman inanırdı. Herkes inanırdı. Çok iyi gülümsüyorlardı. Ya da belki de umursamıyordu.

"Duyuruyu yapmak üzereyiz," dedi senatör ve parmaklarıyla beni çağırdı. Bir köpeğe yaptığınız gibi bir tür şaklatma hareketi ve ben de bir süredir yaptığım gibi kendime bunun kişisel olmadığını söyledim. Aslında kişiselin tam tersiydi. O herkese böyle davranırdı. *Bunun* beni daha iyi hissettirmesi aslında gurur duyduğum bir şey değildi. Ama her köşede teselli arıyordum.

"Hemen geliyorum," dedim. Bu yabancıya veda etmek istiyordum. Bu sessiz dinlenme anlarına.

Ya da belki de sadece tasmamı olabildiğince germek, ne kadar esneyeceğini görmek istedim.

"Poppy?" Senatör adımı söylediğinde gülümsedi ama çelik oradaydı. O korkunç keskinlik. Görünüşe göre tasmam o kadar da uzun değilmiş.

"Onu duydun," dedi İrlandalı gölgelerin arasından. "Bir saniyeye ihtiyacı var."

"Affedersiniz, siz kimsiniz?" Jim ışığa doğru adım attı; gülümsüyordu ama bu jilet gibi bir gülümsemeydi. Jim sarışın ve mavi gözlüydü. Onu şık gösteren gözlükler takıyordu. Giydiği takım elbiselerin iyi görünmesini sağlayacak kadar spor yapıyordu.

Onunla ilgili her şey rahatlık ve güven telkin ediyordu.

Seçmenler onu sevdi.

Hayatımda hiç kimseden bu kadar korkmamıştım.

"Geliyorum," dedim ve benden 28 yaş büyük olan New York'un genç senatörü Jim Maywell ile ışığa adım attım ve gece yarısı onun karısı olacağımı açıklıyorduk.

Jim elimi çok sert tuttu. Ama bunu bekliyordum ve elimi onun elinin içinde olabildiğince küçülttüm. Parmaklarımı birbirine geçirmenin bir püf noktası vardı, böylece kemikleri birbirine geçiremezdi. Bunu çabuk öğrenmiştim. Bunun yemek şirketine yaptığım başvuruda ilginç olup olmayacağını merak ediyordum.

Deneyim: Tepsilerden kanepeler yemek ve nişanlığının vücuduma vermek istediği acıyı hafifletmek.

Partinin sesi duvarlardan süzülürken küçük verandadan kapı aralığına doğru adım attık.

Yapma, dedim kendime. Sakın bakma. O sana göre değil. Hiçbir zaman değil.

Ama tabii ki kendimi durduramadım ve omzumun üzerinden arkama baktım ama İrlandalı gitmişti.

Ondan geriye ağızındaki kan tadından başka bir şey kalmamıştı.

İki yıl sonra

Telefon bir kez çaldı, ya da zar zor çaldı. Zar zor çaldı, ben de kaptım.

"Zilla?" Sesimi sakın tutmaya çalıştım. Dr. Anderson böyle yapmamı söylemişti. Dr. Anderson aslında bunun en önemli şey olduğunu söylemişti. Sakin kalmak. Sakin olmak. Sakin görünmek.

"Belhaven Enstitüsü'nden ödemeli bir aramanız var. Bu ücretleri kabul ediyor musunuz?"

Aman Tanrım. Güzel. Belhaven. Ellerim titredi. "Biliyorum," dedim. "Tabii ki."

"Ben iyiyim." Kız kardeşimin bitkin ve ince sesi, onunla konuşmamdan bu yana geçen yedi uzun gün içinde duyduğum en iyi şeydi.

Telefonu kulağımdan çektim ve ağzımı kapatarak kendimi kontrol altına almaya çalıştım.

"Poppy?" Ablam beni geri çekti. "Ağladığınızı biliyorum. Ağlayabilirsiniz."

Dr. Anderson'ın söylediği bu değildi ama ön oturma odasındaki çok rahatsız koltukta geriye doğru yığıldım. "İyi misin?" diye sordum. Ona sordum.

"İyi olduğumu söyledim."

"Sen gitmiştin. Sen değildin-"

"Belhaven'a geri döndüm."

Bacaklarımın üzerine katlandım, karnımda göğsüme yayılan bir ağrı vardı. Bir hafta önce ondan haber almıştım ve sonra sessizlik. Cep telefonuna cevap vermiyordu. E-postalar. Mesajlara. Dairesine gittim ve bomboştu. Bomboştu. Geçen haftayı korkunç bir şey yaptığından emin olarak geçirmiştim.

"Belhaven'da olmak zorunda değilsin. Gelebilirsin-"

"Senin evine mi? Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. Kocan benim hakkımda ne hissettiğini açıkça belirtti."

İnanılmaz utancıma rağmen, buna itiraz edemezdim. Ama eğer Belhaven'da olsaydı, bunun tek nedeni parasını benim ödeyecek olmamdı. Ve bunu ödemek sadece senatör yüzünden oldu. Bunu biliyordu ve yine de beni cezalandırdı. Teklifi kabul ettiğimde böyle olacağını biliyordum. Garip bir şekilde, bu durumu daha iyi yapmadı.

"Eskiden bana ne düşündüğünü söyledin," dedi. "Ne düşündüğünü bilmiyorum."

"Güvende olmana sevindiğimi."

"Ben iyiyim. Güvendeyim. I . . ." Derin bir nefes aldığını duyabiliyordum. "On iki yaşındaki çocuğa tecavüz eden o pisliğin peşinden gittim."

Elbette öyle yaptı. Psikozy bu şekilde işliyordu. Zihninde yargıç, jüri ve cellattı. "Ona zarar verdin mi? . . ona zarar verdin mi?"

"Hayır. Ona yaklaşmadım bile."

Ama ona zarar verebilirdi. Bu benim dört yıl önceki kâbusumdu.

Bunu yapamazsın, diye düşündüm. Bunu bana tekrar yapamazsın. Bunu tekrar yapamam. Hayatımın seni kurtarmak için vazgeçebileceğim başka bir parçası kalmadı.

"Seni durduran neydi?" Ben sordum.

"Ne değil... kim. Beni izlemesi için tuttuğun o lanet herif."

"Ben kimseyi tutmadım."

"O zaman gardiyan kocan yaptı."

Derin bir nefes aldım, çünkü bunu bilmiyordum ve senatörün bunu yapması tamamen olasılık dahilindeydi. Ve bana söylemedi. "Biliyorsun ki yaptıkların ... ona yansıyor."

"Evet. Bunu biliyorum. Ve açıkçası o şerefsiz için en iyisi yere yığılıp ölmesi."

Ön oturma odasının tavanında bir duvar resmi vardı. Şafak vakti gökyüzü gibi bir şey. Kenarlarında sıcak bir parıltı vardı. Işıklar bulutların ortasında asılı duruyordu. Çok saçmaydı. Bunun için çok para ödedim.

Bu asla yüksek sesle söyleyemediğim bir kısımdı ama geçen haftanın bir kısmı, nerede olduğunu bilmemenin bir kısmı, onun *burada* olabileceğini ummaktı. Takip ettiği kötü kişinin senatör olmasını umuyordum.

Acaba hangisi daha kötüydü, silah mı yoksa silahı kullanmak isteyen kişi mi?

"Özür dilerim, Poppy," dedi kız kardeşim.

"Biliyorum." Derin bir nefes aldım ve yavaşça

bıraktım. "Hayır, gerçekten öyleyim.

Biliyorum..."

"Şunu yapmayı kes." Kız kardeşimin bu intikam hırsına kendi başına engel olamıyordu. Eğer kendi cihazlarına ve beyin kimyasına bırakılırsa, dünyanın her yerinde genç kızlara yapılan yanlışları düzeltecekti. Ve bu konuda takdire şayan çok şey vardı, ama bunu bir bıçakla yapıyordu. Şiddetle. Kanla adalet istiyordu.

"O kadar basit olmadığını biliyorsun."

Evet. Biliyordum. O on altı, ben on sekiz yaşımdan beri kız kardeşimin psikozuyla yaşıyordum. Yönetiyordum. Arkasını temizliyordum. Onu yararlı bir şeye dönüştürmenin yollarını arıyordum.

Zilla bir dâhiydi ve hakları gereği o müthiş aklına koyduğu her şeyi yapabilmeliydi. Sağlıklı olduğu sürece. Arzuladığı adaleti bulmasına yardımcı olabileceğini düşünerek hukuk fakültesini denedi. Ama stres onu manik bir döneme soktu ve neredeyse ölüyordu. Polis akademisine başvurması için onu teşvik ettim ve psikolojik değerlendirmeyi geçemeyince sosyal hizmetlere başvurdu. Ama okuldaki ikinci haftasının ortasında gittiğinde, onu güvende tutmaya razı oldum.

Ve içeride.

Belhaven.

Son iki yıldır Belhaven ve Brooklyn'de parasını ödediğim dairesi arasında gidip geliyordu.

"Bishop's Landing'deki arazinin arka tarafındaki göleti hatırlıyor musun?" Zilla sordu.

"Elbette." O gölet, pek sihir olmayan bir çocuklukta sihir olmuştu. Yanındaki söğüt ağacı bir kale, gizli bir oyun yeri ve güvenliydi. Her şeyden çok güvende. Gerçek evimizden daha çok evimizdi.

"Babam orayı kurutmak istedi. Sivrisineklerin üreme alanı olduğunu ve orada dolaşıp boğulacağımızı söyledi."

"Evet," diye iç geçirdim. "Annem de bize nasıl yüzüleceğini öğretti." "Çok kızmıştı."

"Ama dövüşü o kazandı, değil mi?"

"Evet. Ve bizi bundan uzak tutmaya çalışan tüm personelle olan mücadelesini de kazandı," dedim. Hizmetçiler ve öğretmenler, hatta bizi kek ve kurabiyelerle kurbağa yakalamaktan uzaklaştırmaya çalışan aşçı Mösyö Belleville bile.

"Şu anda gölet için savaşıyorum," diye fısıldadı kız

kardeşim. "Bu senaryoda gölet nedir?" diye sordum.

"Sen. Biz. Söğüt ağacı. Kurbağalar. Her şeyin eskiden olduğu gibi."

Nefesimi olabildiğince yavaş vererek gözyaşlarımın yükselmesini engelledim. "Biliyorum," dedim. "Biliyorum."

"Bana kızma," diye fısıldadı Zilla.

"Ben mi? Sana kızgın mıyım? Sana asla kızgın olamam." "Bu bir yalan."

"Peki," dedim gülerek çünkü istediği buydu. "Ben asla sana kızgın *kalacağım*."

"İki hafta sonra beni görmeye gelebilirsin," dedi Zilla. Sessiz kaldım. Çünkü senatör buna izin vermezdi. Çılgınca bir hikâye ve sonunda beni ele verecek ve acı verici bir cezayla sonuçlanacak olan personelin yardımı olmadan olmazdı.

Son seferinde telefonumu elimden almış ve bir ay boyunca evden çıkmama izin vermemişti. Sıkılmıştım, evet. Yalnızdım. Dehşete düşmüştüm. Ancak tüm bunların gerçek yansıması, beni arayan ve mesaj atan, öğle yemeği randevuları ve galalara biletler teklif eden, yönetim kurullarında veya bağış toplama komitelerinde yer almak isteyip istemediğimi soran tüm o insanların ortadan kaybolmasıydı. Ve ay bittiğinde daha önce olduğumdan daha da yalnızdım.

Ceza olarak son derece etkili olmuştu.

"Lütfen beni ziyarete gel, babalık. Ablamın sesindeki lakabım dünyada en sevdiğim seslerden biriydi ve ben ablam için ve ablam tarafından çok korkmuştum.

Ama elimde kalan tek şey oydu ve onu çok seviyordum. Ve bu cezaya değecekti. Her zaman öyleydi.

"Elbette," dedim. "Seni seviyorum, Zilla."

Telefon iki kez tıkladı, bu da süslü bir adı olan bir akıl hastanesinde kilitli olan kız kardeşimle konuşmak için bana ayrılan sürenin sonuydu.

Telefonu kapatmadan önce birkaç saniye yankılanan sessizliği dinledim ve sandalyede gevşek bir şekilde oturdum. Rahatlama, suçluluk ve öfke midemde birbirlerine bombalar fırlatıyordu. Ve kalbimde.

Kız kardeşime olan aşkım çok karmaşıktı. Ve daha kolay olmasını diledim. Ve sonra bu dileğim için kendimi suçlu hissettim.

Derin bir nefes aldım ve adrenalinin son damlalarını da vücudumdan attım ve çöktüğüm sandalyede bitkin bir halde oturdum.

Tanrım, rahatsız bir sandalyeydi. Rahatsızdı ve onu ben seçmişim. Ben seçmişim ve kanepeye ve halıya uyması için yeniden döşetmişim. Mavi ve grinin değişik tonları. Sehpadaki vazolara uyması için pembe ve turkuaz parçaları. Bu odayı yeni bitirmişim. Çünkü mutfak için bir yıl harcamışım. İki ay da tüm banyolar için. Üç ay sonra tüm evi yeniden yapmış olacaktım.

Bu işte iyiydim. Bu sürpriz oldu. Hoşuma gitti. Birazcık. Günlerimi doldurmasına izin verecek kadar, bir şekilde gerçekten istediğim şeyi yapamamanın verdiği göreceli hayal kırıklığını yatıştıracak kadar. Kendimi bu eve yeterince verirsem bir yuva gibi hissetmeye başlayacağımı düşündüm.

Ama gerçeği biliyordum: Sadece yaldızlı kafesimi yeniden dekore ediyordum.

Ön kapının zili çaldı ve ses o kadar şaşırtıcıydı ki yanlış bir şey yapmışım gibi irkildim. Senatör evin diğer tarafındaki çalışma odasındaydı, yani eve gelen o değildi. Bir etkinlik yoktu, bu yüzden saç ve makyaj olamazdı. Ve kimse beni *ziyaret etmedi*.

Hizmetçi Anne koridordan gelip bana baktı ve kısa bir şaşkınlık bakışını paylaştık. Açıkçası bu, burada çalıştığı altı ay boyunca paylaştığımızdan daha fazlaydı.

Bize bak, bağlanma.

Umutlanmamaya çalışarak kendimi sandalyede tuttum. Çünkü birinin beni ziyaret etmesini çok isterdim. Aklımı Zilla'dan uzaklaştırmak, ezici can sıkıntımı biraz olsun hafifletmek için.

Ama muhtemelen süpürge satan bir adamdı. *İnsanlar hala bunu yapıyor, değil mi?*

Gerçi muhtemelen Bishop's Landing'de değil.

Tanıdık bir ses duydum ve sandalyemden fırlayarak koridora çıktım ve Caroline Constantine'in açık kapı aralığında durduğunu gördüm. Krem rengi giymişti. Krem pantolon, topuklu ayakkabılar, al bir kabuk ve kaşmir bir şal. Ağaçların hepsi renk değiştiriyordu ve ön bahçemde arkasında parlak kırmızı bir akça ağaç tarafından aydınlatılıyordu. O kadar güzeldi ki nefesimi kesti.

Anne yanımdan geçip mutfığa doğru yürüdü ve beni Caroline ile yalnız bıraktı.

"Caroline?" Şok ediciydi. Bir zevkti. Ve aynı zamanda o kadar tuhaftı ki bir rüya gibi hissettiriyordu. "Öğle yemeği randevusunu mu kaçırdım?"

"Hiçbir şey kaçırmadın hayatım," dedi Caroline ve sonra beni kollarıyla sardı ve melodramatik görünmek istemem ama o sarılmanın içine daldım. Öylece içine yığıldım. Caroline lavanta vücut pudrası ve Chanel No 5 gibi kokuyordu. Büyürken annemin en iyi arkadaşıydı ve ona sarılmak anneme sarılmak gibiydi.

"O zaman burada ne işin var?" Birden nasıl göründüğümün farkına vararak sordum. Evden çıkmadığım sürece makyaj yapmıyordum ve kuaföre son gidişimi iptal ettiğim için sarı saçlarımın dipleri kızıla dönmüştü. Üzerimde yoga pantolonu ve havuz kenarında duş almaya çalıştığım için arkası nemlenmiş uzun kollu bir sweatshirt vardı.

Son projem.

Caroline, "Jim'le buluşmam gerekiyordu ama çalışanlarımdan birinin bu işi halledebileceğini fark ettim ve onun yerine sizi ziyaret edeyim dedim," dedi. "Meşgul değilsen tabii?"

"Hayır. Hiç de değil." Güldüm. "Oturun, Anna bize çay getirebilir."

Saçları, onu genç, şık ve bir şekilde aynı anda hem yataktan hem de sahilden yeni kalkmış gibi gösteren o mükemmel üç aşamalı sarı/gümüş/gri işleminden geçmiş olan Caroline başını salladı. "Hayatım, hadi mutfığa gidelim ve orada çay içelim. Anna'yı rahatsız etme."

Annem öldükten sonra Zilla'nın dağılmaya başladığı zamanlarda Caroline'de geçirdiğim öğleden sonralarını hatırladım. Hayatımı anlamama yardım ederken şekerli ve sütlü demli çay fiçileri. Beni kurtardığı gibi, gerçekten.

"Kesinlikle," dedim ve kolumu onun kine doladım, onu mutfağına götürmek üzereydim ki kapıda hâlâ bir adamın durduğunu fark ettim. Kan kırmızısı ağaca karşı koyu renk bir takım elbise. Fark etmem bir saniye sürdü ama fark ettiğimde nefesimi tutamadım.

Yabancı. Nişan partimden.

Tam kapımın önündeydi. Yüzü iyileşmişti ve nefes kesici görünüyordu.

Birden başım döndü.

"Merhaba!" Çok aptalca söyledim.

"Bu Ronan," dedi Caroline, hâlâ kapı aralığında duran Ronan'ı işaret ederek.

Tanıştığımızı söylemek için ağzımı açtım ama Ronan beni daha önce hiç görmemiş gibi boş boş bakıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim uygunsuz sevincimi bastırarak.

"Ve sen," dedi. Aksanıyla koridorumdan aşağı yuvarlandı ve bedenime doğru ilerledi.

"Size kocamın ofisinin nerede olduğunu gösterebilirim," diye gönüllü oldum, ahşap panelli koridordan ofisine yürümenin birkaç dakika süreceğini düşünerek.

"Saçmalama, Poppy," dedi Caroline. "Bırak Anna yapsın."

"Elbette," dedim. Hizmetçimi kıskanmak çok çirkindi. Ama kıskanıyordum.

Şoförümüz Theo dışında, Ronan kelimenin tam anlamıyla yalnız kaldığım son adamdı. Tüm doktor randevularımda Jim yanımdaydı. Sevecen koca, hikayelerimizin uyduğuandan emin oluyordu.

Senatör son zamanlarda evindeki ofisinde giderek daha fazla toplantı yapıyordu. Konuklar genellikle yan girişten içeri giriyordu. Sekreteri giriş çıkışları imzalıyordu.

Caroline'ın merhaba demek için ön kapıdan içeri girmesi güzeldi.

"Beni takip et," dedi Anna, sanki çağrılmış gibi gelen Ronan'a. Anna köşelerde bekleyerek çok zaman geçirirdi, her zaman kulak mesafesinde olurdu. Jim bunun mükemmel bir hizmetkârın işareti olduğunu söylemişti. Belki de mükemmel bir casusun işaretidir diye düşündüm.

Tabii ki bunu yüksek sesle söylemedim.

Ronan koridorda yanımdan geçti ve ondan yayılan duman kokusunu hayal bile edemedim ve hiç düşünmeden, vücudunun benimkine değme ihtimali olmasın diye kendimi neredeyse lambri kaplamaya yapıştırdım. Hayatımda her şey çok istikrarsızdı ve bana dokunursa, kazara elini benimkine sürerse, hayatımın bazı parçalarının parçalanacağına dair aptalca bir his vardı içimde.

Kapının eşiğinde döndü ve omzunun üzerinden bize baktı. Bir gülümseme bekliyordum. Nişan partimde tanıştığım o adam, omzunun üzerinden bakıp bir kıza gülümseyecek bir tipti.

Ama gülümseme yoktu ve yanımdaki Caroline ona sert bir baş selamı verdi ve o da gitti.

Belki de beni hatırlamadı. Bu mümkündü. Unutulabilirdim. Kocam son iki yılda beni çok unutmuştu. Ben de kendimi unutmuştum.

Yabancıнын beni unutmuş olmasının canımı acıtması için hiçbir neden yoktu.

Ronan.

"Gel hayatım," dedi Caroline, kolunu benimkinin içinden geçirerek.

"Bana üzerinde çalıştığın şu büyük mutfak yenilemesini göster."

Eski arkadaşımı koridordan geçirerek mutfağın havuza ve kullanmadığım bir spor salonu ve yoga stüdyosuna dönüştürdüğüm havuz evine baktığı evin arka tarafına götürdüm. Ama kullanmak istiyordum. Mutfak parlak bir ışıkla doluydu ve Caroline'ın gözünden eleştirel bir gözle bakmaya çalışsam da yine de güzel bir odaydı. Mermer tezgahlar ve altın armatürler. Ankastre bulaşık makineleri ve iki fırın. Altın tabureli uzun adanın üzerinde güzel eski avizeler. Çok güzeldi. Sanki bir insanın yaşamak isteyeceği bir oda gibiydi.

vakit geçirmek için. Yuva olabilecek bir oda. Peki, neden olmadı? Merak ettim. Neden evim gibi hissetmiyordum?

Bu düşünce çok sık aklıma geliyordu. Bana hiçbir faydası olmayan bir tür panikle doldurdu beni. Hiçbir şey hissetmemek hayatımı katlanılabilir kılan tek şeydi.

Su ısıtıcısını açtım ve Caroline'ın bana düğün hediyesi olarak verdiği çay servisini çıkardım.

"Ev harika görünüyor, sevgilim," dedi, şalını çıkarıp adanın kenarına koydu ve bir tabure çekti. Çok güzel bir kadındı. Yaşsız ve zarif. Gerçekten ilham vericiydi. Constantine ailesinin reisi ve Yönetim Kurulu Başkanı.

Tam bir kraliçe.

"Teşekkür ederim. Bu bir aşk emeği oldu." "Jim nasıl?" diye sordu.

Farklı, demek istedim. Uyumuyor. Artık benimle nadiren yemek yiyor. Her zaman değişken olan öfkesi tamamen öngörülemezdi. Geçen gece, gece yarısından hemen sonra yalnız uyandıktan sonra onu aramaya çıktım. Daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Onu mutfakta kendi kendine konuşurken buldum. Mırıldanıyor ve küfrediyordu. Tek kelime etmeden oradan ayrıldım ama yatağında uzanıp tavana baktım, midemde hastalıklı bir korku vardı.

"Peki," dedim, çünkü Jim hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Ne Caroline'la, ne de başka biriyle.

"Vakıfta işler nasıl?"

Derin bir nefes aldım. "Şimdilik beklemede." Vakıftaki işim bir sahtekârlıktı, gerçi bunu fark etmem biraz zaman aldı. Jim'in bana gerçekten iyi bir şeyler yapmam için bir şans verdiğini düşünmüştüm aptalca. Ama bana verdiği gibi çabucak elimden almıştı.

Utanarak Caroline'a bunu söylememiştim. Yalan söyledim, hâlâ orada çalışıyormuşum gibi davrandım.

Gurur ve her şey.

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Böyle planlarınız vardı."

"Düşük yaptıktan sonra, daha az yapmamın daha iyi olacağını düşündük."

"Elbette," dedi Caroline çabucak. Düşüklerim hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı. Ve evliliğim söz konusu olduğunda yaslanabileceğim bir omuz olmadığını açıkça belirtmişti. Jim'in şiddetinin şokuyla ağlayarak ve kanlar içinde evine ilk kez gittiğinde Caroline beni temizlemiş ve evliliğimi yürütmenin benim görevim olduğunu söylemişti. Yürütmem gerektiğini söyledi. Kendi iyiliğim için. Zilla'nın iyiliği için.

Ve beni Jim'e geri gönderdi.

Zilla ona siktir olup gitmesini söyler ve Jim'in evine bir kibrit götürürdü. Ama ben yine Zilla değildim ve gözlerimi kurulayıp Caroline'in dediğini yaptım.

Bir şekilde bunu başarmak, bedenimin ve hayatımın içinde giderek küçülmem anlamına geliyordu. Hayatta kalabilmek için fark edilmez, unutulur, pasif ve uysal oldum. Böylece kız kardeşim hayatta kalabildi.

"Ya Zilla? O nasıl?" Caroline sordu.

"Belhaven."

"Kendini geri mi teslim etti?"

Başımı salladım ve ona kardeşimin gittiği yedi günden bahsetmedim. Caroline bizim için zaten çok şey yapmıştı ve Zilla'nın durumunu değiştirecek hiçbir şey yapamazdı.

Belki de utanmıştım. Ya da belki sadece çok yorgundum. "Güzel."

Yalan söyledim ve o da her şey yolundaymış gibi gülümsedi ve bu da beni rahatlatı. Her şey yolundaymış gibi davranmak, işleri yoluna koymanın bir yoluydu.

Çaydanlığa kaynar su doldurdum ve üç kaşık özel İngiliz Kahvaltısı karışımını attım, küçük süt sürahesi için biraz süt ve küp şeker çıkardım. "Limon?"

"Hayır, teşekkür ederim. Oturun." Beni yanındaki tabureye çekti.

"Çok zayıfsın," dedi, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Düşük-"

"Aylar önceydi. Doktorunuzu gördünüz mü?"

"Tabii ki."

"Ve sen iyi misin?"

"Kim bu adam?" diye sordum. Aslında ağzımdan kaçırdım. "Ronan mı?"

"Konuyu mu değiştiriyorsun?" Caroline gülümseyerek sordu.

"Değiştiriyorum," dedim. "Düşük hakkında konuşmak istemiyorum."

"Birkaç yıl önce işe aldığım bir adam. Aile için hassas konular üzerinde çalışıyor."

"Neden Jim'le konuşuyor?"

"Senato'daki oylamadan önce Çin ile ticaret anlaşması konusundaki tutumunu netleştiriyor."

"Ama ne-"

"Hayatım," dedi ve bize çay koymaya başladı, "bu konuşma için Ronan'ı tuttum. Bunu yapmak zorunda kalmayayım diye."

"Elbette," dedim.

Caroline'ın gülümsemesi çok güzeldi. Yani, olduğundan yirmi yaş daha genç görünmek için çok para ödeyen güzel bir kadındı. Onun dişleriyle gülümsediğini görmüştüm ve bu gülümsemelerin muhatapları neyi yanlış yaptıklarını merak ederek kaçıyorlardı.

Ama bana verdiği gülümsemeler hep farklıydı. Daha yumuşak. Kinder.

"Senin için bir şeyim var." Elini çantasına attı ve bir zarf çıkardı. Babam ilk öldüğünde, Zilla'ya yardım etmek için, bankalar evden geriye kalanları aldıktan sonra bana bir daire bulmak için bu zarflardan bir sürü vardı. Banka evimi aldığı anda bana kıyafet almak için.

kıyafetler. Ancak babamın gerçekte ne yaptığı anlaşıldığında, zarflar durdu ve Jim'den bahsedildi.

"Buna ihtiyacım yok," dedim. Yine de iç çamaşırı çekmecemde sakladığım kendi zarfımı düşündüm biraz. Çok fazla değil. Hayatım boyunca elime çok fazla nakit geçmedi. Ama bazı takaslar nakit para istiyordu ve Jim'e birkaç yüz dolar daha istediklerini söyledim ve geri kalanını cebime attım.

O zarfa her para koyduğumda zihnim bomboştu. Sanki ne yaptığım ya da neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi. Ama geceleri uyuyamadığımda bazen parayı sayar ve Jim çok ileri gittiğinde kurtulmak için ne kadar paraya ihtiyacım olduğunu merak ederdim.

Sonra neyin çok uzak olduğunu merak ettim.

Kesinlikle, düşük gecesi ... bu çok uzaktı. Yine de hâlâ buradaydım.

"İçine bak," dedi Caroline gülümseyerek. "Mutlu olacaksın."

Zarfı granitin üzerine kaydurdum ve açtığımda eski fotoğraflarla karşılaştım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Gözlerimde keskin, sıcak ve ani yaşlar. "Annem arıyor."

"On altıncı doğum günü ve sonra," uzanıp arkadan bir tane çıkardı, "rastgele bir Cadılar Bayramı ve lise mezuniyetimiz."

"Şu halinize bakın," diye iç geçirdim. İkisi de çok güzel ve gençti. Annem doğum gününde uzun kollu, dantelli bir mini elbise giymişti. Uzun saçları ortadan ayrılmıştı ve göz kalemi kalın ve siyahtı. Caroline ise siyah beyaz payetli mini bir elbise ve beyaz çizmeler giymişti. 1970'lerin tüm görkemli etkisi.

"O elbiseyi geri almak için bacağımı verirdim. Ve o bacakları," dedi Caroline. "O gece annen bir şişe şampanya çaldı ve gizlice çatıya çıkıp elbisesini çıkardı. O şampanyayı çatıda iç çamaşırlarıyla içti ve ben babasının onu öldüreceğini sandım."

"Onu gönderdi," dedim. "Ondan sonra, değil mi?"

"Connecticut'ta yatılı okul. Şükran Günü'nde bir araba çaldı ve aşağı inip gizlice odama girdi." Caroline'ın gülümsemesi şefkatiyle neredeyse yürek parçalayıcıydı. "O ... idi."

Sorunlu. Bir sorun. Pervasız. Bu kelimelerin hepsi geçerli olabilirdi. Yıllar boyunca bunları çok duymuştum. Ancak tüm bu pervasızlık ve tehlikenin başka bir tarafı daha vardı. Ve kız kardeşimle geçirdiğim yıllardan sonra tüm bunları çok iyi biliyordum. Kız kardeşimden gelen ışık, karanlığın bir kısmına değerdı. Annem de böyleydi ve sadece Caroline, kız kardeşim ve ben bu tür bir ışığın güzelliğini anlamıştık.

O gece beni Jim'e geri gönderdiği için onu affetmemin bir nedeni de buydu. Onu evimde her zaman kollarımı açarak karşılamamın bir nedeni de buydu. Birlikte ateşin içinden geçmiştik.

"İnanılmaz," dedim. Çok parlak bir şekilde yanan muhteşem genç anneme bakıyordum.

"Gerçekten öyleydi."

Koridorun sonundaki kapının kapanma sesi duyuldu ve Ronan aniden mutfağımdaydı. Uzun boylu ve zayıftı, gömleğinin kollarını ceketinin manşetinin altından çekirtiyordu.

"İşin bitti mi?" Caroline söyledi.

"Öyleyim," dedi ve sonra bana baktı ve ben onun soğuk mavi bakışları altında donup kaldım.

"Çay ister misin?" O gece onda sıcaklık hissettiğimi düşündüğümü hatırlayarak sordum. Bu adamın sıcak olan hiçbir yanı yoktu. Baştan aşağı buz gibiydi.

Gölgelerin arasında beni güldüren o çekici adama ne olmuştu? Ayrıca dudağımı kanatana kadar dişlerimin arasına sıkıştırmıştı, ama dürüst olmak gerekirse, o anıyı bir kenara itmiştim. O düşünceyi. Senatörün canımı nasıl yaktığına dair anılarla aynı anda aklımda tutamadım. İkisi de beni kanattı.

Neden biri benim için heyecan vericiydi? Diğeri iğrenç? Aynı anda iki şeyi birden nasıl elimde tutacağımı bilemiyordum.

Gerçi o da muhtemelen benim için aynı şeyi merak ediyordu. O utangaç kız, şakalar yapan ve matarasından içen kız. Kızıl saçları ve gülünçlüğüyle o kız, hiçbir yerde bulunamıyordu.

Aradan iki yıl geçti. Belki de ikimiz için de çok uzun iki yıl.

"Gitmeliyiz," dedi Caroline, sesi benimle olduğundan daha soğuktu, Caroline tüm çalışanlarıyla böyle konuşurdu. Kişisel bir şey yoktu. Asla.

Caroline yanağımdan öptü. "Bizi uğurlamaya zahmet etme. Ben yolu biliyorum."

Beni parfümünün bulutu içinde bıraktı ve Ronan onun yolundan çekilerek Caroline'in yanından geçmesine izin verdi ve onun yokluğunda gözlerimiz tekrar buluştu.

Ve gülümsedim, eski dostmuşuz gibi gülümsedim. Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi. Sanki ben . . . Bilmiyorum, garipti. Aptalcaydı ama onu özlemiş gibi gülümsedim. Çünkü konuştuğum ve kim olduğumu bilmeyen son kişi oydu. Ya da kiminle evli olduğumu. Bana viski, bir parça peynir ve benim için birini dövmeyi teklif eden son kişiydi - sırf bu yüzden.

İki yıldır kimse bana bu kadar nazik

davranmamıştı. Ve ben nezaket karşısında

hep aptallaştım.

Ama beni tanımış gibi görünmüyordu.

Ona yakın duruyordum. Senatör olmayan herhangi bir adama olduğumdan daha yakın. Kirpiklerini görecektik kadar yakındım. Nabzı boğazında atıyordu. Gözleri boğazıma gitti ve nabzıma bakıp bakmadığını merak ettim. Kalp atışlarımı düşünüyor olabilir miydi ve bu düşünmek için saçma bir şey miydi?

"Saçını değiştirmişsin," dedi beni şaşırtarak. Sanki bir filmde sosyete takdim edilen bir kızmışım gibi omzumun üzerinden sarkan sarı bukleye dokundum.

"Ben yaptım." Güzel. Mükemmel konuşma becerileri. "Yüzün

iyileşmiş." "Her zaman öyle olur."

Bu beni gülümsetti, partideki adamın o küçük parıltısı. Karanlık şeyleri aydınlatmak. Taşlaşmış bir tavşana dönüşmek yerine böyle olabilmeyi diledim.

"Boynuna ne oldu?" diye sordu ve eşofmanımın köprücük kemiğimdeki çürüğü ortaya çıkaracak kadar kenara çekildiğini fark ettim.

"Düşündüğün gibi değil," dedim.

"Bu bir çürük değil mi?"

"Düştüm." Kulağa ne kadar korkunç geldiğini fark edince irkildim. Elimi, derimin altında sıcak ve çirkin bir şekilde hissedebildiğim çürüğün üzerine koydum. Senatör bana bir kitap fırlatmıştı. Kafama doğru fırlattığı ve benim irkildiğim için ıskaladığı gözümünden kaçmamıştı.

Ve bu çok uzak değil mi?

"Elbette yaptın," dedi. "Acıdı mı?"

Hayır demek üzereydim ama sonra ne sorduğunu fark ettim. Bunun altında yatan soru neydi? "Acıdı mı?" değil. Ama 'hayatta kalıyor muydum'? Çünkü eğer hala acıyorsa, eğer senatöre bedenim üzerinde bu gücü verirsem, o zaman asla başaramazdım. Belki yanılmışımdır, belki de sorduğu bu değildi. Ama duyduğum buydu ve önemli olan tek şey de buydu.

Ve keşke, Tanrım, keşke yalan söyleyebilseydim, hayatımdaki herkese senatör hakkında yalan söyledim. Ama bir şekilde - bu yabancıyla - yalan gelmedi. Onun yerine gerçek ortaya çıktı.

"Evet," dedim. "Acıdı."

Dudaklarını sıkıca bastırdı ve sanki bu bilgi onu çok hayal kırıklığına uğratmış gibi başını salladı, ama ne yapabilirdiniz ki? Ve ona nasıl acıtmayacağımı sormak istedim. Hangi büyüün gerekli olduğu gibi.

Ama başka bir şey söylemeden döndü ve gitti. Beni boş evim ve yaralarımın baş başa bıraktı.

Üç ay sonra kocam ofisinde intihar etti. Kendini başından vurdu. İlerlemiş beyin kanseri olduğuna dair bir doktor raporu önündeki masanın üzerine kanla sıçramıştı.

Leonard Barrington, Esq., önümdeki cam kapının üzerine altın harflerle yazılmıştı. Q harfi dökülüyordu. Acaba senatörün bu Q'dan haberi var mıydı? Kusurları sevmezdi. Onu kazıma dürtüsü Başparmağımla hepsini koparmak çok güçlüydü. Ama ellerimi yumruk yaptım ve direndim.

Zilla omzumun üzerinden, "Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi.

Bishop's Landing'deki avukatlık bürosunun kapısında durduk. Evin aşağısındaki tepede bir yazlık bina. Sadece kapıyı itip açmam gerekiyordu. Ve içeri girmeliydim. Üzerimize çiseleyen soğuk bir yağmur yağıyordu, saçlarımdan boynumun çıplak tenine damlıyordu. Soğuğu buz gibi bir acıydı.

"İki kez erteledim," diye fısıldadım, kelimeler boğazımda düğümlendi. Senatörün avukatı sabırlı ve anlayışlı davranmıştı ama bir kez daha ertelemek saçma olurdu. Cenaze iki ay önceydi ve onunla görüşmemek için bahanelerim tükeniyordu. Ama yine de o kapıyı iterek açmıyordum.

"Gidip bir şeyler içmek ister misin? İçkimiz

yok-" "Korkuyorum," dedim.

"Biliyorum." Zilla kolunu belime dolayarak beni yukarı kaldırdı. Senatör öldüğünden beri yanımdaydı ve tam olarak bunu yapıyordu. Beni tutuyordu. "Ama babamın öldüğü zamanki gibi olmayacak."

Nefesim kesildi ve olabildiğince yavaş bir şekilde dışarı verdim. "Daha kötü olacak." Nasıl olmasın ki? Hayatımda değişmeyen tek şey senatörün bana zarar vermek istemesiydi. Onun ölmüş olması bunu değiştirecek gibi görünmüyordu. Babam öldüğünde para yoktu ve ben hayatta kaldım. Ama beni parasız bırakmak, senatörün bana yapabileceklerinin en küçüğü gibi görünüyordu.

"Önemli değil," dedi Zilla. "İyi olacağız. Kesinlikle iyi olacağız. New York'ta benim yanıma taşınabilirsin. Okula geri dönebilirsin-"

"Dur," diye nefes aldım. Hayal kurmak yok. Plan yapmak yok. Benim için hiç işe yaramadı. "Hadi şu işi bitirelim."

Ofisin kapısını iterek açtım ve Zilla bir sekreterle araya girdi. Çok geçmeden içmeyeceğim çayı içtik ve bana her zaman Keebler elfini hatırlatan senatörün avukatı Bay Bennington'ın karşısındaki büyük masanın önündeki deri sandalyelerde oturuyorduk. Çok fazla kazak yelek giyer ve gözlük takardı. Yeterince hoştu ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Senatörün tüm bağlantılarına rağmen neden bu adamı özel avukatı olarak tuttuğunu hiç anlamamıştım.

"Gelebilmene sevindim," dedi. "Eve götürmen için bazı evrak işlerim var. Senatör vakıfla ilgili bazı çalışmalar yapıyordu ve gelecekteki çocukları için bir vakıf kurmuştu, ancak evrak işlerini tamamlayamadık. Ayrıca evin tapusu da var." Arkasında, masanın kenarındaki bir kutuyu işaret etti.

Gelecekteki çocuklar kısmı beni tam göğsümden vurdu ve orada sessizce oturdum.

"Bunu alabiliriz," dedi Zilla ve kutuyu masadan alıp kucağında dengeledi. Bugünlerde çok netti. Bugünlerde. Belhaven'da geçirdiği yaz dönemi çoktan geride kalmıştı. Doktorların söylediklerini yapıyordu ve Jim'in kendini vurmasından bu yana geçen aylar boyunca benim için vazgeçilmez olmuştu.

Bana çay yaptığı, teşekkür notları göndermeme yardım ettiği ve senatörün kıyafetlerini bağış için kutuladığı için değil, soğuk bahar Mart sabahlarında benimle uzun yürüyüşlere çıktığı için.

"Geri dönmek istiyor musun?" Ona

sorardım. "Hayır," diye yalan söylerdi

solgun dudaklarının arasından.

İki yıldır yemediğim şeylerden akşam yemeği yaptı. Pizza kapımıza kadar geldi. Makarna ve peynir. Çiftlik sosuna batırılmış sebzeler. Japon balığı krakerleri. O yazın yemekleri. Çocukluğumuzun.

Özgürlük.

Çünkü gecenin bir yarısı Jim'le paylaştığım büyük boy yatağı terk edip onunla birlikte misafir yatağına girdiğimde hiçbir şey söylemedi. Kolunu bana doladı ve sıkıca kıvrıldı.

Ve bana iyi olup olmadığımı sormadı. Dünyadaki herkes bana iyi olup olmadığımı soruyordu ama o hissettiğim her şeyin 'iyi'den çok daha karmaşık olduğunu biliyordu.

Mutlu ya da üzgün değildim. Ya da rahatlamadım. Midem bulanıyordu ve korkuyordum. Gergindim. Emin değildim. Kafesinden çıkmış bir tavşan gibiydim. Berbat bir haldeydim ve o da bunu biliyordu. Ve bunu değiştirmeye çalışmadı.

O sadece benimle ilgilendi.

"Vasiyet çok açık," dedi Keebler gözlüklerini burnunun üzerinde ayarlayarak. *Hepsini bir hayır kurumuna bıraktı* diye düşündüm. *Vakfına. Başka bir kadına bıraktı. Başka bir kadına bıraktı ve beni başka bir adama sattı.*

Tanrım, gerçekten kötüleşiyordum.

"Tek ailesi ve varisi olarak her şeyi sen alacaksın," dedi bir dosyayı karıştırırken. "Ev. Arabalar. Banka hesapları, eşittir-" Başka bir sayfayı çevirdi. "5.2 milyon."

Gözlüklerinin üstünden bize baktı. Zilla başını salladı ve ben nefes almakta zorlandım. "Dolar mı?" Zilla sonunda sordu.

"Evet," dedi gülümseyerek. "Bu standart."

"Bunda ne var?" diye sordum.

"Orada . . ah ... yakalamak yok," dedi, Zilla'ya ve tekrar bana bakarak.

"Hayır." Ayağa kalktım, paniklemişim ve eskisinden daha çok korkmuştum. "Bir bit yeniği var. Her zaman bir bit yeniği vardır." Ondan gelen her hediye iki ucu keskin bir bıçaktı.

Kılıç. Hiçbir şey özgür değildi. Hiçbir şey güvende değildi. "Senatörle birlikte mi?" diye sordu.

"Benim adım yazıyor mu? Göster bana-"

"Poppy," dedi Zilla, koluma dokunmak için uzanarak. "Sakin ol."

"İşte burada," dedi. Ayağa kalktı ve kâğıdı uzattı. "Siz nişanlandıktan hemen sonra vasiyetini yazdı. Çok açıktı. Her şeyi karısı alacaktı. Sen iyi misin?"

Zilla, "Belki bir saniye izin verirsiniz," dedi.

"Hayır. Hayır. Sadece şunu yapalım." Eve gitmek istiyordum. Tavşan kafesini özlüyordu.

Gerçek, beynimde gerçek kavrayışın üzerinde bir yerlerde gezinirken işaret ettiği yere evrakları imzaladım. Bir saat sonra kutuyu yanımızda götürdük. Sadece Zilla'nın arabasında oturabildim.

"Poppy?" Zilla

söyledi. "Öyle mi?"

"Zenginsin. Zenginsin ve özgürsün."

"Öyleyim," dedim, yağmurun ön cama çarpıp sıçramasını izlerken.

"Hâlâ bir bit yeniği olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Her zaman vardır."

"Belki de ... yakalamak önceki her şeydi? Onunla evli olmak. Belki de - karmik olarak - bunun bedelini çoktan ödedin. Belki de bu sadece iyi bir şeydir."

Aslında ona güldüm.

"Babalık. Onun sahip olduğu her şeye sahipsin. Artık hepsi senin." "Her şey," dedim.

"Aklına yatmadı mı?"

"Biraz bile değil."

Zilla arabayı çalıştırdı. "alışacak. Sadece biraz zaman ver."

Avukatın bürosunun arkasındaki küçük otoparktan çıktık ve tepedeki malikânelere giden yola yöneldik. Benim konağıma. Zilla akşam yemeğinden ve belki bir şişe şampanya içmekten bahsediyordu ve sözleri içimden akıp geçiyordu. Ta ki geriye tek bir gerçek kalana kadar. Uzaklara ittiğim ve yokmuş gibi davrandığım gerçek.

"Eve gitmen gerek. şehre geri dönmelisin," diye ağzımdan kaçırdım.

"Ne?" dedi, önce bana sonra da yola bakarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sonsuza kadar bana bakıcılık yapamazsın. Ben hayatıma devam etmeliyim, sen de kendi hayatına dönmelisin."

"Kalmak istiyorum," dedi Zilla. "Kalmalıyım."

Kalmasını o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum. O içindeyken ev daha sıcaktı. Kendimi Jim'in dul eşi gibi değil de daha çok ... gibi hissediyordum. Bilmiyorum. Jim'in karısı ile eskiden olduğum kız arasında bir şey. Ama artık ikisi de değildim.

Ben tamamen başka bir şeydim. Ve bunun ne olduğunu bulmanın zamanı gelmişti.

Ve Zilla sonunda ayaklarının altına aldı. Bunu elinden alamazdım çünkü yalnızdım.

"Seni terk etmem gerçekten delilik," dedi Zilla. "Ve ben deliliğı bilirim."

"Bu hiç komik değil."

"Öyle. Birazcık." Bana gülümsedi ama ben yemi yutmadım.

"Geri dönmen gereken bir hayatın var," dedim. "Okul mu?"

"Poppy," diye iç geçirdi. "Bu benim hemşirelik okulundaki ilk yılım. Bir sömestr erteleyebilirim."

"Hayır. Benim hesabıma hiçbir şeyi ertelemeyeceksin. Sadece yoluna devam ediyorsun."

"Hemşirelik Esasları'nın kız kardeşimin hayatının tamamen çözülmesinden daha önemli olduğunu söylediğinizin farkındasınız ve ben size öyle olmadığını söylemek için buradayım." Bana sırtıttı. O sırtışı karşılık vermemek imkânsızdı. Tanrım, Zilla çok eğlenceli olabiliyordu ve ben en son ne zaman eğlendiğimi hatırlamıyordum.

Ronan partide karanlıktaydı, beynim sanki bana hatırlatmak için fırsat kolluyormuş gibi bunu sağladı.

"Hadi, bırak seninle ben ilgileneyim, babalık," dedi. "Senatörün sekreterini kovdun. Hizmetçiye kovdun. Yalnızsın."

"Theo hâlâ bende."

"Evet, araba kullanmayı bilseydin sen de ondan kurtulurdun."

Haksız değildi. Onun profilini inceledim.

Zilla bir afetti. Zeytin rengi teni, kısa ve keskin kesilmiş koyu renk saçları, annemin ailesinden gelen narin yüz hatlarını en iyi şekilde ortaya çıkarıyordu. Dar gömlekler, koyu renk kotlar ve yüksek topuklu çizmelerle kapladığı minik bir vücudu vardı. Onunla kıyaslandığımda ben bir zürafaydım. Dirsekler ve kalçalar. Uzun kızıl saçlarımı sarıya boyatmıştım çünkü ... şey, çünkü senator öyle seviyordu.

Kız kardeşim serseri bir şeytana benziyordu. Ve küçük çocukları taciz ederken yakalandıktan sonra bir rahibin cinsel organına bıçak dayayan birine hiç benzemiyordu.

Ancak bu tür bir insanın neye benzediğini tahmin etmek zordu.

Zilla nasıl görünürse görünsün, hemşirelik okulunda okuyan yirmi bir yaşında bir kadındı. Sonunda görebildiği ve tutunabildiği bir geleceği olan bir kadındı ve ben bunu raydan çıkarmanın bir parçası olmak istemiyordum. Ben 22 yaşında bir dulдум. Toz ve korku doluydum.

"İlgilenilmeye ihtiyacım yok," diye yalan söyledim. Ya da belki yalan değildi. İlgilenilmeye ihtiyacım yoktu. Yaralı değildim ya da kederden secdeye kapanmış değildim, sadece güzeldi. Bir saniyeliğine başkasının önceliği olmak güzeldi.

Uzun araba yoluna park etti ve arabadan indik. Arka koltuktan avukatın kutusunu aldım.

"Bunu gözden geçirmeliyiz," dedi Zilla.

"Bugün olmaz," dedim. Belki de hiç.

"Ofise koymamı ister misin?"

Gördün mü? Daha güçlü olmalıyım. Hayır, bunu yapabilirim diyebilmeliydim. Ama o kadar güçlü değildim. Henüz değildim. Başımı salladım ve kız kardeşim evrak kutusunu kocamın ofisine götürdü. Öldüğünden beri girmediğim bir odaydı ve doğrusunu söylemek gerekirse, elimde olsa bir daha asla girmezdim.

Çay yaptım ve Zilla'nın hayatına geri dönmesi için davamı güçlendirdim.

O gece ve bir hafta daha tartıştık, ama sonunda ben kazandım ve Zilla bavullarını topladı. Ayrılacağı gün, elinde tekerlekli çantasıyla mutfığa geldi ve daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyordum.

"Yapma," dedim ona, sözünü kesebileceğimi düşünerek. Ama kimse Zilla'nın ve söylemek istediklerinin önüne geçemezdi.

"Beni dinleyin. Bağımsız olmak istediğini söyledin ve elinde tuttuğun tek kişi şoförün. Sana araba kullanmayı öğreteyim, onu da kovabilirsin! İnsanları kovmayı seviyorsun." Kaşları kalkıktı, parlak gözlerinde şeytan vardı. "Saçını kesebiliriz. Sarhoş oluruz. Gerçekten sarhoş oluruz. Bunu daha önce yapmadık. Oh!" dedi birden aklına harika bir fikir gelmiş gibi. "Sevişmek. Buna ne dersin? Barda rastgele biriyle küçük bir ribaunt aksiyonu. Ben senin ekürin olurum. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Hayır. Hiç de değil."

"Tamam, benim ekürim

olabilirsin." "Berbat bir eküri

olurum."

"Bu doğru. Ama sana bir şans vermeye

hazırım." Hıçkırıklara boğulana kadar

güldüm.

"Kalabilirim," dedi Zilla, sesi yumuşaktı. "Kalmak istiyorum. Bu dönem ders yüküm hafif ve hepsini internetten, burada, mutfığınızdan alabilirim. Bırak seninle ben ilgileneyim. Hiçbir şey yapmamıza gerek yok." Saçlarını okşadı. "Saçını doğal rengine döndürmek dışında. Bu sarışın Stepford karısı gibi, dayanamıyorum. Ya da! Gidelim. Artık zenginsin. Gidip Tahiti'de bir

barda rastgele insanlarla tanışalım mı?"

Zilla'ya şiddetle sarıldım, belki ateşinin bir kısmını emerim umuduyla, belki sakinliğimin bir kısmını emer umuduyla ona sımsıkı sarıldım. "Ben iyiyim. İyiyim. Yıllardır yalnız kalmamıştım, Zilla. Bırak yalnız kalayım. Lütfen," dedim. "Durum değişirse seni ararım."

"Yine de seni bırakmak çok kötü hissettiriyor."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama güven bana, lütfen, istediğim bu." "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Ama sen iyi olacak mısın?"

"Aman Tanrım, zirveye ulaştın, Poppy. Benim için mi endişeleniyorsun? Şimdi mi?" "Alışkanlık."

"Ben iyi olacağım. Senin için endişeleniyor olacağım."

Theo, şoförüm, kalan tek çalışanım, ön kapıyı açtı. Zilla'nın arabasını benzin almak ve sıvıları doldurmak için almıştı. Hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı. Ama ayakkabısının fayansa neredeyse duyulmayacak şekilde sürtünmesinden anladım. Havadaki ani değişimden. Omurgamdaki ürperti yalnız olmadığımı söylüyordu.

Bu ne zaman bitecekti?

Bitecek miydi?

Hıçkırıklarımı yuttum ve kız kardeşimin kapıdan çıkıp gitmesine izin verdim.

Ve arkasında bıraktığı sessizlikte, hemen panik gibi bir şey hissettim. Duygu gibi. Atamadığım bir çığlık gibi. Evdeki işlere yardım etmek için kullandığım aletleri aldım ve havuz kenarına gidip duşumu havuz kenarında tamamladım.

Düşündüğümünden çok daha az zamanımı aldı. Çok az zaman, gerçekten. Saatler sürmesi gerekiyordu. Ya da bir ay. Ama kırk beş dakika içinde zinciri çektim ve aylar önce seçtiğim yağmur duş başlığından su akmaya başladı.

Zinciri bıraktım ve durdu. Su siyah kanalda kayboldu.

İşe yaradı. Bir duş yaptım.

Bu, yemek şirketi başvurusuna ekleyebileceğim bir başka beceriydi.

Deneyim: kanepeler yemek, kocamın bana vermek istediği fiziksel acıyı hafifletmek ve açık havada duş yapmak.

"Beni kim işe almaz ki?" Yüksek sesle şaka yaptım. Zilla burada olsaydı gülerdi. Ama burada değildi, o yüzden sesim deli bir kadın gibi çıkıyordu.

Zinciri tekrar çektim ve su fışkırarak parmak arası terliklerimin ve pantolonumun paçalarının üzerine sıçradı. Başardım. Hâlâ bir şeyler yapabilirdim. İçimde bir şeyleri gerçekleştirmeye yetecek kadar küçük bir güç vardı. Bu küçük şeyi bile.

Her şeyimi elimden almamıştı.

Oh, çok şey almıştı. Bazı şeyleri avuç avuç almıştı. Dev parçalar. Öğretmen olma hayallerimi. Eğitimimi. Özerkliğimi. Bazılarını ise ona öylece teslim etmiştim, saygınlığının onun için benden daha önemli olduğunu çabucak öğrenmiştim. Ve şimdi bu evin sahibiydim. Ona ait olan her şey. Benden aldığı her şeyi geri almak için bir şansım vardı.

Nasıl? Biri bunu nasıl yapar? Mesela, hırslımı hangi çekmecede bulabilirim? Kendime güvenimi? İnancım ofisinde bir kitaplıkta mıydı? Bunları bulup mücevher gibi taktığımı hayal ettim. Parmaklarımdan düşecek kadar büyük yüzükler.

Ben artık kimim ki?

Tamamen giyinmiş olarak duşa girdim ve içimdeki bir şeyler çözülene kadar ılık suyun üzerime dökülmesine izin verdim. Kendi etrafımda oluşturduğum buzlar eridi.

Ve sonra acı ve öfkeli gözyaşları döktüm. Kocam hastaydı, korkmuştu ve acı çekiyordu ve sahip olduğunu bilmediğim bir silahla kendini öldürmüştü.

Sonra daha çok ağladım, çünkü beni tanımadığım birine dönüştürmüştü.

Çünkü gittiği için çok rahatlamıştım.

Ve mutluydum. O kadar mutluydum ki gözyaşlarımın arasından güldüm. Kahkaha ve hıçkırıklarla inliyordum. Tam bir karmaşa.

Bu yüzden kız kardeşimin gidip kendi hayatını yaşamasına ihtiyacım vardı. Çünkü biraz aklımı kaybetmeye ihtiyacım vardı.

Sıcak su bitmişti ve erken bahar gecesi dondurucuydu.

Duştan çıkıp havuzun güvertesinden geçerek sürgülü cam kapıdan mutfığa girdiğimde ıslak ve buharlı bir şekilde serin havayı içime çektim. Bu, yere damlayan su birikintileri senatörü öfkelenendirirdi. En son ne zaman ona tepki vermek yerine kendi arzularımdan doğan bir karar verdiğimi hatırlayamıyordum. Korkuya tepki vermek.

Tezgâhın kenarında duran ve cenazeden bir hafta sonra tamamen kararmış olan telefonum gelen bir mesajla yeniden aydınlandı.

Caroline'dan.

Yarın şehirdeki ofisime gel. Konuşacak çok şeyimiz var. Tanrıya

şükür, diye düşündüm ve kendimi tezgâha yasladım.

Yapacak bir şeyler.

T Ertesi sabah giyinip makyajımı yaptım, gri ipek kabuklu siyah takım elbisemi giydim ve kocamın artık sahibi olduğum şehir arabasının arka koltuğuna oturdum.

Caroline'ı görmek için New York'a götürüldü.

Ve heyecanlıydım. Bishop's Landing'in yemyeşil çimenlerinden ve malikanelerinden Manhattan'a doğru yol alırken heyecanlıydım. Bir şeyler *yapmak* için heyecanlıydım.

Yağmur yağmaya başladı, sokak köşelerinde şemsiyeler filizlendi ve havaya ıslak çimento kokusu yayıldı. Kırmızı ışıktaki durduk ve çocuklar su birikintilerinin üzerinden atlayarak bir okuldan çıkıyorlardı.

Pencerenin camından bile güldüklerini duyabiliyordum.

Bir sosisli almalıyım. Şu arabalardan birinden. Yıllardır onlardan yememiştim. Ve belki de toplantıdan sonra Central Park'ta kısa bir gezinti. *Hayır, yağmur yağıyordu ve senatör beni geri isteyecekti.*

Senatör ölmüştü ve ne istersem yapabilirdim.

Ben ne istiyordum? Tanrım, bu düşünce felç ediciydi. Kalbimin boynumda çarpmaya başladığını hissedebiliyordum. Özgürlüğümün gerçekliği nefesimi daraltıyordu. Saç çizgim boyunca terler akıyordu. Onunla iki yıl. Onun anısıyla üç ay ve artık kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Dur. Nefes al.

Tüm özgürlüğümü bir anda yaşamak zorunda değildim. Sosisli sandviç istedim. Oradan başlayabilirdim.

Constantine'lerin Manhattan'da Winston'ın Halcyon'u yönettiği devasa bir ofis binası vardı. Ama Caroline'ın Yukarı Doğu Yakası'nda, parkın karşısında bir evi vardı. Ve ben de oraya çağırılmışım.

Araba kaldırıma yanaştı ve Theo yağmur altında inip şemsiyesini açtı ve kapımı açtı.

Anı, serin ve temiz havayla birlikte ortaya çıktı. Suyun altında saklanan bir füze gibi.

"Dur," dedi Jim bileğimi tutarak. "Bekle."

"Birinin benim için kapıyı açmasına ihtiyacım yok," dedim, geri çekilerek, ama tutuşu kırılmazdı ve yüzünde giderek daha fazla aldığı o bakış vardı. O yarım gülümseme. O boş bakış. Ona karşı koymayı bıraktım ve bileğimi daha sert sıktı.

"Canımı yakıyorsun," diye fısıldadım.

"Öyle miyim?" diye sordu, aniden ve bana tamamen yabancı bir şekilde. Yakışıklı yüzü onun gerçekliğini örten bir maskeydi. Korkunç yılanlığını.

"Jim-" diye nefes aldım.

"Şoförün kapıyı açmasını bekleyeceksin," dedi sanki çocukmuşum gibi. Sanki bana öğretmesi gerekiyormuş gibi. Tam şoför kapıyı açarken bileğimi bıraktı. Yüzü yine kendisine aitti. Gülümsemesi herkesin inandığı yalandı.

"Hanımefendi?" Theo kapının dışında duruyordu, başını arkasındaki şemsiye çerçevesiyordu.

"Evet," dedim bileğimdeki hayali acıyı ovalayarak yok etme dürtüsüyle savaşıyor. "Sadece bir saniye."

Theo geri çekildi. O sadece bir adamdı. Bir çalışan. Ama aynı zamanda benim ne olduğumu hatırlatıyordu. Bir mülk. Eğer gerçek bir bağımsızlık istiyorsam, araba kullanmayı öğrenmeliydim.

Belki de bu çok erkendi? Şehre gelmek mi? İki yıldan fazla bir süredir Jim olmadan ya da bana yaptıklarını saklamaya çalışmadan buraya dönmemiştim. Ama bu korkuya yenik düşüp eve gidersem, yeterince cesur olduğum bir günün asla gelmeyeceğini biliyordum. Ya şimdi ya da asla.

Arabadan çıkmam gerekiyordu. Çıktım da. Caroline beni bekliyordu, Caroline'ı seviyordum ve canım sosisli sandviç istiyordu, bu yüzden kendimi arabadan inmeye ve çiseleyen yağmurun altında durmaya zorladım. Theo bana gülümsemedi. Gülümseyen bir tipe benzemiyordu ama benimle gurur duyduğunu söyleyebilirdim.

Kendimle gurur duyuyordum. Bu açıkça bir bebek adımı durumuydu.

"Bayan Maywell," ben içeri girdiğimde şık takım elbiseli ciddi bir adam masasının arkasından kalktı. "Sizi gördüğüme sevindim."

"Sen de." Sıradan şeyler o kadar kolay

geliyordu ki. "Kaybınız için hepimiz

çok üzgünüz." "Teşekkür ederim,"

dedim.

"Bayan Constantine sizi ofisinde bekliyor," dedi ve beni asansöre götürdü. Bu ilgi karşısında utanmışım. Onun nezaketinden. Oturmasını ve beni görmezden gelmesini istedim. Arabanın düğmesine bastı. "Justin sizinle asansörlerin orada buluşacak."

Gülümsedim ve ona teşekkür ettim. Asansör beni sekizinci kata çıkardı ve Caroline'ın asistanı Justin beni kapıda karşıladı. Sanki bir dakika bile yalnız kalamayacakmışım gibiydi. Merak ettim, bu standart mıydı? Yoksa herkes benim çaresiz olduğuma mı inanmıştı?

"Merhaba, Bayan Maywell-"

"Poppy," diye tersledim. Bu isme katlanamıyordum. Kendimi sahiplenilmiş hissettiriyordu. Gülümsedim. "Lütfen bana Poppy de."

"Tabii ki. Caroline iki dakikaya gelir. Sana kahve getireyim mi?" "Hayır.

Ben iyiyim."

Justin beni bekleme salonundan Caroline'ın ofisine götürdü. Halılar bordo Türk ipeğiydi. İnsanlar için deri koltuklar ve sandalyeler vardı.

bekle. Beni onların yanından geçirerek, ortasında güzel aslan başlı kapı tokmakları olan çift ahşap kapıya götürdü. Bu odadan çıkan başka bir kapı daha vardı. Çocuklarından biri için bir ofis olduğunu hayal ettim. Hangisinin onunla aynı mekânı paylaşma şerefine nail olduğunu bilmiyordum.

Justin, "Bayan Constantine burada beklemenizi söyledi," dedi ve Caroline'ın kutsal odasının kapısını açtı.

Oturdum ve şimdi beni neyin beklediğini görmek için bekledim. Bekledim, hep bir sonraki adımda başıma ne geleceğini görmek için bekledim.

"Sana içki ikram eden oldu mu?" Caroline içeri girerken söyledi. Yerimden sıçradım. "Herkes," dedim. "Çok titiz çalışanlarınız var."

"Bunu bilmelerine izin verme yoksa onlara zam yapmak zorunda kalabilirim. Şimdi," Caroline masanın kendi tarafına oturdu ve bana düz bir bakış attı. "Nasılsın?"

"Güzel!" Çok parlak bir şekilde söyledim.

"İyiyim. Ben iyiyim." "Zilla eve mi gidiyor?"

Bunu nereden biliyordu?

"Dün. Ve siz sormadan söyleyeyim, benim için sorun yok."

Caroline bana kuşkulu görünen uzun bir bakış attı. Ve içimde garip ve ani bir öfke kıvılcımı hissettim. Aylardır izleniyordum. Yıllardır. Bundan hoşlanmamıştım. Hiç hoşlanmamıştım.

"Beni sen çağırdın," dedim. "Neden buradayım Caroline?"

Caroline ses tonum karşısında gözlerini kırıştırdı ve sonra bir dosyayı çevirerek açtı.

Caroline, "İki hafta içinde bir yardım gecesi düzenleyeceğiz ve senatöre ölümünden sonra bir ödül vereceğiz," dedi.

"Pekâlâ," dedim. Bu tür şeyler her zaman olurdu. Jim'in ofisinde çerçeveli mektuplar ve farklı hayır kurumlarından onu bir tür kahraman olarak onurlandıran plaketler vardı. "Bana ne için ihtiyacın var?"

"Sana ödölünü takdim edebilmemiz için orada olman gerekiyor."

Başımı sallamaya başladım. Hayır, hayır. Artık bunu yapmama gerek yoktu. Jim gitmişti. Vera Wang giymiş, gülümseyen, alkışlayan eş olarak hayatım sona ermişti. Bundan sonra ne olacağından emin değildim ama artık öyle olmayacaktı.

"Aylar oldu," dedi Caroline.

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Siz onun mirasının yüzüsünüz. Onun iş girişimleri ve yasal yükümlölükleri vardı ve bunlar artık sizin."

"Hayır." Başımı tekrar salladım. "Onlar değil. Ben onun dul eşiyim. Hepsi bu."

Başını eğdi ve ben de ne olacağını hissederek iç çektim. "Ne istiyorsun, Poppy?"

Bir sosisli. Sadece bir sosisli istiyorum.

"İş girişimleri ve yasal yükümlölükler değil," dedim. Onun mirasının yüzü olmak istemiyordum. Onunla aramda milyonlarca kilometre olmasını istiyordum. Adımı kızlık soyadıyla değiştirecektim. Saçımı boyatacaktım.

"Peki ya vakıf?" Kaşlarını kaldırdı ve bir çekilme hissettim. Ezilmiş, bir kenara itilmiş ve unutulmuş eski hayaller. Ama artık o hayalleri isteyip istemediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Çok gençtim. Yirmi yaşındaydım, taze yüzlüydüm ve yardım edebileceğime inanıyordum. Taze yüzlü ve umutluydum.

Tanrım, çok umutluydum. Artık içi boş olan bir umut.

"Bağış gecesinde basın da olacak. Hem şirketimiz hem de senatörün vakfı için iyi olacak... Hatırlatırım, bu vakıf artık sizin. Ve onunla ne istersen yapabilirsin. Ama bağış kampanyası size seçenekler sunacak. Ve bence seçenekler size cazip gelebilir."

Kaskatı kesildim, ona bakamıyordum ama onun bana baktığını çok iyi biliyordum. Hiç söylemediğimiz bir şeyi mi söylüyordu? Senatör seçeneklerimi elimden aldığı için şimdi seçenekler istediğini mi?

Bana acıyor muydu? Beni manipüle mi ediyordu?

Ŗu anda tek bildiğim bu olduğu için mi govensiz davranıyordum?

Dncelerden sıyrıldım ve gülümsedim.

"Tamam," dedim.

"Tamam mı?" sevgili dostum ve akıl hocam hemen parladı. "Sana gvenebileceğimi biliyordum."

Daha dik oturdum ve midemdeki garip bulantıyı kontrol etmeye çalıştım.

"Justin'e detayları göndermesini söyleyeceğim. Sizin için birkaç açıklama yazmasını ister misiniz?"

"Senatör hakkında mı?" Ben sordum. Onun hakkında ne söyleyebilirdim ki?

Bir keresinde yemek masasında parmağımı kırmıştı. Bir dakika önce ona tabağı uzatıyordum, bir dakika sonra serçe parmağımı patlayana kadar geri çekmişti.

"Bu harika olur," dedim ve ayağa kalktım. "Justin bana ihtiyacım olan her şeyi göndersin."

"ğle yemeğine kalmayacak mısın?"

"Hayır, aslında. ğle yemeği için başka bir randevum var."

"Kiminle?" Caroline sordu. şaşırmış gibi sordu. Sanki arkadaşlarımla olmasa imknsız mış gibi. Haksız da sayılmazdı ama benim de biraz haysiyetli olmaya hakkım vardı.

"Sadece niversiteden bir arkadaşım," diye yalan söyledim ve çantamı aldım. "Justin'in notlarını dört gözle bekleyeceğim."

Beni kapıdan kovalayan endişesinin farkında olarak ofisinden ıktım. Justin onun dış mabedindeki masasında oturuyordu ve ona en rahat gülümsememi verdim. "Bağış gecesinde seni görmek için sabırsızlanıyorum!"

"İzin verin-" dedi masasından kalkarak.

"Ben iyiyim. Kendine iyi bak." Düğmeye bastım ve asansör sanki beni bekliyormuş gibi açıldı. Caroline'ın özel asansörü olduğuna göre, muhtemelen yleydi.

İçeri girip sırtımı cama ve mermere yasladığımda diğer kapılardan birinin açıldığını duydum. Kapılar kapanmaya başladığında alçak bir ses mırıltısı duydum.

"Gidiyor mu?" diye sordu beni dikleştiren bir ses tonu. *Bu muydu?*
.?

Kapı kapanmadan önce bir el kapıyı destekleyerek açtı ve Ronan'la yüz
y ü z e geldim.

S Asansöre adım attığımda ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım. Kapılar arkasından kapandı ve etrafımızdaki kare alanı tamamen sıfıra indirdi. Asansörün en uzak köşesine geri çekildim.

Asansör.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Jim olmayan bir adamla baş başa çılgına dönmek içime işlemişti.

"İyi misin?" diye sordu dirseğime uzanarak. Ben de bana dokunmaması için elimden geldiğince ondan kaçmaya çalıştım.

"Ben iyiyim," dedim, utancımdan yerin dibine girmiştim.

"Berbat bir yalancısın." Bana dokunmadan elini bıraktı ve hayatımda hiç bu kadar rahatlamış ve hayal kırıklığına uğramış olmamıştım.

Boğazım düğümlenerek güldüm çünkü ne kadar yalancı olabileceğimi bilmiyordu.

Arkasına uzandı ve asansörü durduran düğmeye bastı. Durma noktasına geldik ve ona çarpmamak için kendimi arkamdaki duvara yasladım.

"Ne yapıyorsun?" Ağladım.

"Neden üzgünsün?"

"Beni kaçırdığınız için mi?"

"Adam kaçıрма mı?" Sırıtişı ... şey, bir şeydi. Ve bundan hoşlanmadım. Bana hissettirdiklerinden hoşlanmadım. "İyi misin, Poppy?"

"Umrundaymış gibi davranmayı bırak!"

"Birinin umurunda olmalısın," dedi sessizce. "Biri sizi önemsemeli, Prenses."

Aman Tanrım. *Aman Tanrım.*

"Ve sen bunu yapacak adam olduğunu mu düşünüyorsun?" Bunu neden söyledim ki? İlgisi ve yakınlığıyla beni mahvediyordu. İkisine de alışık değildim. "Boş ver. Umurumda değil."

"Yapmamı ister

misin?" "Tabii ki

hayır."

"Bugün tam bir yalancısın. O partide tanıştığım kızla aynı kız olduğuna inanmak zor."

"Çünkü ben değilim," diye tersledim. Omzunu duvara yasladı. Sanki bir barda sohbet eden iki insan gibiydik. Bir partide. Herhangi iki insan.

"Neden üzgünsün, Poppy?"

Gömleğine baktım. Beyaz elbise gömleğinin kolları kıvrılmıştı. Boynu bir şey için çok çalışmış gibi gevşekti ama bu adamın ne için çok çalıştığını hayal bile edemiyordum. "Kocam öldü," dedim, çünkü neden gerçekten üzgün olduğumu çözememiştim.

"Bu yüzden mi Caroline'ın ofisinden kaçarken gözyaşlarına boğuluyorsun?" "Tabii ki."

Sırıtişı doğrudan göğsüme bir atıştı. "Ağzında bu kadar çok yalan olan bir kızla ne yapmamı bekliyorsun?"

Bir şey vardı. Belki de *ağzından* çıkan. Ya da bana bakışında. Küçük asansör. Herhangi bir şey. Hepsi olabilir. Ama bana yapmak istediği şeyin kirli olduğunu hissediyordum, hem de çok gerçek bir his.

Ve son iki yıl içinde kaç kez kirli bir şey düşündüğümü bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilirdim.

Ama şu anda, soyadını bilmediğim Ronan'la bir asansörde kilitli kalmışken, bir an içinde onun beni duvara doğru ittiğini hayal ettim. Bana doğru yaklaştığını. O ölümcül vücudunu bana bastırdığını.

Bir kızarıklık yüzümü yaktı. Boynumu.

"Oh, ne düşünüyorsun?" diye sordu. Sesi alçaktı. Gülümsemesi büyüleyici bir bükülme. "Zihninde sana hangi karanlık şeyi yapıyorum?"

Yutkundum ve rahatsızlığımdan zevk alıyormuş gibi sıırttı ve onun için bir oyuncak olduğumu fark ettim, tıpkı kocam için oyuncak olduğum gibi. Sadece farklı bir oyundu.

"Asansörü çalıştır," dedim. Boynumdaki kızarıklık gitmişti, yine de aklımdan geçen o düşünce peşimi bırakmayacaktı.

"Bana ne düşündüğünü söyle."

"Senin de herkes gibi sadece bana zarar vermek istediğini."

İçinde bir şeyler değişti; gözlerinde görünmeyen bir karanlık sıçradı. Yüzüne. Ama ifadesi değişmedi.

Ona daha fazla alay ya da sahte endişe için zaman vermedim. Zavallı dul kadın için yarım yamalak bir flört. Vücudunun sıcaklığını ve teninin kokusunu görmezden gelerek ona doğru uzandım ve asansörün inişine devam etmesini sağlayan düğmeye bastım. Birkaç saniye içinde kapı açıldı ve ben de onun etrafından özgürlüğe doğru yürüdüm. Bir yanım onun da beni takip etmesini bekliyordu. Son sözü her zaman kocam söyleyecekti. Çekip gitmeme izin verilen hiçbir durum yoktu.

Ama sonra Ronan yapmayınca garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

Elbette şoförüm arka kapısı açık beni bekliyordu ve Justin'in onu arayıp yolda olduğumu söylediğini biliyordum. Koltuğuma kaydım ve kapı arkamdan çarparak kapandı. Araba uzaklaşmadan önce döndüğümde Ronan'ın orada durduğunu gördüm. Kaldırımında, Caroline'ın binası

Arkasında, Manhattan'ın çılgınlığı sanki her şeyin dokunulmamış, kıpırdamayan merkeziymiş gibi etrafında dönüyordu.

Ronan.

El sallamadı ya da arabamın kapısını açıp beni dışarı çekmesi için gereken on adımı atmadı ve bunu yapmadığı için hem rahatladım hem de üzüldüm. Aptalca hissetmek peşinden geldi elbette, her zaman olduğu gibi. Ama yine de orada durdu, bana baktı, kapının camından beni inceledi. İki yıl boyunca ve birbirimizi gördüğümüz diğer iki seferde.

Nabzım boğazımda düğümlendi - ve bu korku değildi. Hayatta olmanın normal şiddetinden başka bir şey değildi. Çok canlı olmanın.

"Nereye hanımefendi?" Theo sordu.

"En yakın sosisli sandviç arabası," dedim ve kaldırımdan uzaklaştık.

T

Valentino balo elbisesi bedenimin etrafında açık mavi tonlarında girdaplar çiziyor, eteği çivit mavisi, kobalt ve siyah renklerle yere kadar uzanıyordu. Dramatikti ve zarif. Bacaklarımı sarıyor ve belimi yumuşatıyor. Yas için uygun.

Jim'in annesinin siyah incileri kulaklarımda ve boynumdaydı. Etkinlik için yeni boyanmış saçlarım yine sarıydı ve sıkı bir topuzla başımın üstünde toplanmıştı. Saçlarımın çok sıkı toplanmış olmasından kaynaklanan özel bir baş ağrım vardı. Ama bu beni sinirlerimden uzaklaştırdı.

Prens George Balo Salonu Caroline'ın geleneksel krem ve altın rengiyle dekore edilmişti. Krem güller ve soluk pembe ortancalar. İlk gördüğümde nefes kesiciydi ve şimdi, yıllar sonra, hala nefes kesici. Klasığın gücü.

Gerçi beyaz güllerin zaten yeterli olduğuna dair bir tartışma olabilir.

"Poppy!" Yanında oyalandığım banyodan çıkan Julie Dunbar'dı.

"Julie. Seni görmek çok güzel." Birbirimizin yanaklarını eşit bir sahtelikle öptük.

"Harika görünüyorsun hayatım," dedi. "Dean ve ben kaybınız için tekrar çok üzgünüz."

"Teşekkür ederim," dedim. Bir garson elinde şampanya kadehleriyle yanımdan geçti ve ben de bir tane kaptım. *Bir içki oyunu*, diye düşündüm. Ne zaman biri kaybım için üzgün olduğunu söylese, bir kadeh içmek zorundaydım.

Oh, düşündüm. Bu mükemmel bir başa çıkma mekanizmasıydı. "O harika bir adamdı," dedi Julie kendi bardağını alarak. "Öyle miydi?"

"Pardon?"

"Öyleydi," dedim ve sakın gülümsememi takındım. "İzninizle." Yanından hızla geçtim ve kapıya doğru giderken üç kişi daha kaybım için ne kadar üzgün olduklarını söyledi ve balo salonunun kapısında yeni bir şampanya kadehi aldım.

Odanın etrafında geniş bir daire çizdim, gölgelerin beni saklamak için en iyi şansa sahip olduğu dış tarafa yapıştım. Ama yine de odanın yarısına geldiğimde bir şampanya kadehi daha devirmiştim.

Herkese baktığımda, sadece biraz çakırkeyif olduğum için değil. Ama çok sıkılmışım. Elbiselerden ve konuşmalardan çok sıkılmışım. Sadece insanların kaybım için üzülmelerinden değil, ticaret anlaşmaları ve Yüksek Mahkeme adayları hakkındaki konuşmalardan da. Şehir dışındaki trafik ve şimdi popüler olan her neyse en iyi nerede yenilip içileceğiydi.

Kimin umurunda? Onlara sormak istedim. Hepimiz hayatımızda önemli olan tek şeyin bu olduğunu düşünecek kadar sığ mıyız? Bundan daha fazlası yok muydu?

Duş yapabilirim! Aranızda bunu yapabilen var mı?

"Merhaba, Prenses."

Sanki onu can sıkıntımından çağırmışım gibi, Ronan karşımdaydı. Smokini ve düşmüş melek yüzüyle.

Sıkıcı değil.

"Seninle burada karşılaşmak ne güzel," dedim ve kaşları

havaya kalktı. "Sarhoş musun sen?"

"Bir kontrol edeyim," dedim iç çekerek ve düşünüyormuş gibi yaptım.

"Öyle olduğuma inanıyorum."

Mavi gözleri parlıyordu ama ağzı kaşlarını çatmıştı. İrlandalı adamım bunu onaylamadı.

"Bu bir içki oyunu," diye açıkladım. "Ne zaman birisi içten taziyelerimi sunarım, bir içkim var. Etkili oldu." "İçki içmemelisin."

"Evet, bunu düşündüm. Biliyor musun," dedim, "gözlerin gülüyor ama yüzün gülmüyor. Bunu nasıl yapıyorsun?" Onun yüz ifadesini taklit etmeye çalıştım ama tek yaptığım gözlerimi kısmak oldu.

"Benim için bir sorun olacaksın," dedi alçak bir ses tonuyla. Garsona eliyle işaret ederek bir fincan kahve ve bir tabak yemek istedi.

"Yemek yemeyeceğim,"

dedim. "Tabii ki

yemeyeceksin."

Kahve geldi ve biraz şeker koydu. Biraz da krema. "Ben kahvemi böyle içmem," dedim, sanki şaka yapıyormuş gibi.

"Bu senin için değil," dedi ve bir yudum aldı. Boğazından tadı güzelmiş gibi bir ses çıkardı ve birden canım kahve istedi. Ama ben onun ters psikolojisinin farkındaydım.

"Caroline için çalışıyorsun,"

dedim. "Çalışıyorum."

Kahvesinden bir yudum daha

aldı. "Onun için ne yapıyorsun?"

"Neye ihtiyacı varsa."

Son şampanyamı da kolayca içtim ve birden dirseğimin dibinde bir fincan kahve belirdi.

"Bir kadeh daha şampanya istiyorum," dedim yanımdan geçen garsona, ama yanımdaki Ronan başını salladı. Belli belirsiz küçük bir hareketti ama ben bu küçük şeyleri görmeye şartlanmışım. Tehlikenin her zaman o küçük şeylerde olduğunu zor yoldan öğrenmişim.

"Siktir git Ronan," dedim nefesimin altında ve yanından geçip gittim. Kolumu yakaladı, dirseğimin kırılğan kıvrımından bana dokundu. Tenimin hassas olduğu yerde avucu büyük ve genişti.

Nefesim kesildi. Cüretkârlığı.

"Poppy," dedi ve ben gözümü kırıştıtararak onun elinden kurtulmaya çalıştım. Bana dokunduğu yerim hamdı. Çok fazla şey hissettim.

"Sana adımı hiç söylemedim,"

dedim. "Hiç söylemek zorunda

kalmadın."

"O gece. Başından beri kim olduğumu biliyor muydun?" Fısıldadım, beynimin arkasında bir diken gibi duran bir soruyu sordum. Sorulmamıştı ama oradaydı. Sabit ve incitici.

"Sana sadece senatörle evlendiğin için mi iyi davrandım?" dedi. "Bunu mu soruyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim, burnumdan zorlukla nefes alarak gömleğinin kolalı beyaz yakasının yakasının siyah ipeğiyle buluştuğu yere baktım.

"Hayır," dedi sessizce. "Senatör kapıya gelene kadar kim olduğunuzu bilmiyordum."

Mavi gözleri beni yakaladı. Tuttu beni. Ve ben ona karşı koyamadım. Zar zor nefes alabiliyordum. Beni tutan korku değildi. Hayır. Hiç değildi. Daha kötü bir şeydi. Nasıl başa çıkacağıma dair en ufak bir fikrim olmayan bir şey.

Bakışlarının dokunuşunu yüzümde hissettim. Dudaklarım, nefes alabilmem için aralandı. Göğsüm kalktı, o da aşağıya ve uzağa baktı. Çenesi gergindi ve ne olduğunu anlamamışım. Bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Bir oyun. Bir numara.

Gerçek mi? Yalan mı?

Kolumu bıraktı, eli yanında yumruk şeklinde sıkılmıştı. Ben de kahveye uzandım ve üç büyük yudumda içtim. Ağzımı yaktı ama acı kafamı boşalttı.

Bu yeni bir oyundu ve ben kuralları bilmiyordum.

Eteğimi geri çektim ve etraftan dolaştım, hiçbir yerim onun hiçbir yerine değmesin diye geniş bir mesafe bıraktım.

"Poppy," diye nefes aldı ve sesindeki adım, o alçak ahşap, o karanlık aksan, dirseğimi hiçbir şeyin tutamayacağı kadar beni tuttu. Sözünü bitirmedi ve ben de ona baktım.

Soğuk ağzı büyüleyici bir gülümsemeyle kıvrılmamıştı. Kaşları alaycı bir kıvrımla kalkmamıştı. Onunla ilgili her şey keskindi.

"Ne?" diye sordum. Bir an için, jilet inceliğinde bir an için, söyleyeceği bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordum.

"Artık içmek yok," dedi ve öylece gitti. Tekrar.

Işıklar söndüğünde ve Caroline bana senatörün ödülünü vermek üzere küçük sahneye çıktığında iki kadeh daha şampanya içmiştim. Ve açıkçası kendimi iyi hissediyordum. Tüm bu etkinliklerde sarhoş olmalıydım. Justin yanıma geldi ve bin dolarlık smokin içinde hâlâ birinin asistanı gibi görünmeyi nasıl başardığından emin değildim.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı, bir hafta önce onayladığım özenle yazılmış notları elime sıkıştırırken.

"Elbette," dedim. Bu ne kadar zor olabilirdi ki? Bunu milyonlarca kez yapmıştım ve açıkçası kimsenin umurunda değildi. Ben yapıyordum ve umurumda değildi.

Justin, "Bazı değişiklikler var," dedi ve bu beni önemsemeye itti. "Ne?"

"Caroline onları onayladı." Kartları işaret etti. Caroline sahnede adımı söylemeden önce bakmak için sadece bir saniyem vardı ve

spot ışığında bana gülümsüyor.

"Eminim harikadır," dedim ve Caroline'ın yanına çıkmak için eteğimi kaldırdım. Kibar bir alkış tufanı koptu ve ben sadece ölü kocamı mı yoksa beni mi alkışladıklarını merak edecek kadar sarhoşum. Kesinlikle beni değil. Alkışı hak edecek ne yapmışım ki?

"Teşekkür ederim Caroline," dedim ve bana uzattığı küçük plaketi aldım. Okuyabilmek için notları kaldırırken onu kollarımın arasına aldım. Spot ışığı kör edici ve sıcaktı ve birkaç yüz gözün tüylerimi diken diken edecek şekilde üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Biliyorlar mıydı? Merak ettim. Hayatımdaki her şeyin bir yalan olduğunu?

"Poppy?" Caroline fısıldadı ve ben orada bir heykel gibi durduğumu fark ettim.

Boğazımı temizledikten sonra notları okudum - senatörün zor durumdaki ailelere olan bağlılığından bahsediyordu. Okul öğle yemeği programları ve uygun fiyatlı kreşler.

"Ama bu senatörün kamusal hayatıydı." Bu yeniydi. Hepsi yeni. "Özel hayatında da bir o kadar şefkatliydi. Aynı şefkatli. Bir o kadar da nazikti." Bu yalanlar beni sarstı ve eski bir başa çıkma mekanizmasının üzerimden kaydığını hissettim. Kimsenin bana dokunamayacağı, bedenimin derinliklerine çekilmek. Kimsenin beni *tanıyamayacağı* bir yere. "Jim'in tek istediği bu büyük devlete hizmet etmek ve bir aile sahibi olmaktı." Sesim kesildi ve bana her zamanki gibi gülümseyen Caroline'a baktım. Sanki az önce üzerimden bir Mack kamyonuyla geçmemiş gibi. "Ne yazık ki evli kaldığımız kısa süre içinde hamileliklerim düşükle sonuçlandı. Ve bu hedeflerimizden birine ulaşmadan öldüğü için ..." Okumaya devam ettim, kelimelerin hiçbir anlamı yoktu. Bunlar yeniydi ve hiç de onayladığım şeyler değildi. Ve özel hayatımı ikiye bölüyorlardı. Bir parçam durmak istedi. Ama ışıklar, gözler ve son iki yıldır asla yaygara koparmamam için eğitilmiş olmam...

Kelimeler gelmeye devam etti.

Yeni bir vakıf kuruyorduk, Caroline ve Ben. Daha İyi Aileler, Daha İyi New York. New York Eyaleti'ndeki zor durumdaki ailelere yardım için milyonlarca dolar.

Kartı okudum, kalabalık alkışladı ve Caroline mikrofonu elimden aldı.

"Ne yapıyorsun sen?" Şaşkınlık ve şok içinde ona sordum.

"Sana bir amaç veriyorum," dedi ve beni sahneden indirdi.

"Jim ve benimle ilgili tüm o şeyler?" Podyumun yanındaki gölgeli alana geldiğimizde sordum ve Justin'in insanları bizden uzak tuttuğunu görebiliyordum. "O özeldi, Caroline."

"Herkes biliyorsa özel değildir," dedi ve nefesim kesildi, sanki beni bıçaklamış gibi elimi karnıma götürdüm.

"Poppy, burası gerçek dünya. Ve sen de bu dünyada yaşamak zorundasın. Yarın evime gel ve her şeyi konuşalım."

Ve sonra gitmişti. Ben de elimde tacizci kocamın adının yazılı olduğu bir plakette acı ve öfke içinde kalakaldım. Tüm odaya özel kalp kırıklığımı anlatmıştım. Ve gizli bir rahatlama. Bir garson elinde boş bir tepsiyle geldi ve plaketi üzerine koydum.

"Hanımefendi?" diye sordu.

"At gitsin. Umurumda değil."

Başka bir garson ihtiyacım olan şampanyayı getirdi ve kapıya yönelirken iki tanesini yanıma aldım. Çantam diye düşündüm ama umursamadım. Makyajımı tazelemeyecektim. Paraya ne için ihtiyacım vardı ki? Hiçbir şey için. Paranın üzerinde süzıldüm. Anahtarların üstünde. Sadece ben ve bir şekilde uğruna ruhumu satmaya devam ettiğim milyonlarca dolar vardı. Bunu kendime daha kaç kez yapabilirdim? Umurumda olmayan para için? Daha kaç kez başka birinin oyununda bir piyon olabilirdim?

Ne zaman bir çift büyüyecek ve ne istediğimi anlayacaktım?

"Poppy?"

Ronan'dı ve içimde bir kıvılcım vardı. Tehlikeli, karanlık bir kıvılcım... Alev alev yanarken bile söndürmek için elimden geleni yaptım. Bu kıvılcım sadece aşığılanmaya yol açacaktı. Utanç. Acıya.

İlk kadeh şampanya kolayca içildi ve kadahi ses çıkarmadan halının üzerine bıraktım. Diğer bardağın ise sadece yarısını içtikten sonra aynısını yaptım. Vahşiydim, kendimi vahşi hissediyordum. Kontrolden çıkmama sadece bir nefes kalmıştı ve arkamda onu hissedebiliyordum. Bir sıcaklık. Arkamda bir güç.

Onu görmezden gelmek çok lezzetliydi.

Beni takip etmesi beni heyecanlandırdı.

"Poppy," dedi ve balo salonundan çıktıktan sonra beni dirseğimden tutup karanlık bir koridora çekti. Ona karşı koydum, kolumu çekerek kurtardım ama o kolumu daha sert bir şekilde kavradı ve cildimde kırmızı bir iz bıraktı.

Bu tür tutuşlarda uzmandım.

Ama yine de savaşımaya devam ettim. Eğer bu adam bana vuracaksa, bırak vursun. Bırakın beni incitmeye çalışsın. Benden geriye incitecek bir şey kalmamıştı.

"Poppy, lanet olsun, dur," dedi ve çok hızlı bir şekilde bir anahtar çıkardı. Anahtarı bir kapıdan geçirdi ve başka bir odadaydık. Boş bir masası olan karanlık bir ofis. Penceresi yoktu.

Pekâlâ. Şimdi biraz korkmuştum.

"Ne yapıyorsun?" Elimi beni tuttuğu dirseğimin üzerine koyarak sordum.

"Canını yaktım mı?" diye sordu, tenime dokunuşumu izliyordu. Tanrım. Bu adamın yanında sadece kendimi yalnız hissetmiyordum. Aptalca çıplak hissediyordum. Bu elbise hiçbir şeydi. İhtiyacın olduğunda zırhın neredeydi?

Arkamdan uzanıp kapı koluna bastım ama o hemen oradaydı, elini başımın hemen yanındaki kapıya dayayıp kapalı tuttu. Nefesi, çok sıkı topuzumdan kaçan küçük tüyleri karıştırdı.

Şampanya bana ancak bu kadar cesaret verebilirdi ve buz mavisi gözlerine değil, saat beş yönünde gölgesi olan kare çenesine baktım. Çene çizgisinin hemen altında bir yara izi vardı. Kulağının yanından neredeyse çenesinin ucuna kadar düz bir çizgi halinde uzanıyordu. Merak ettim, yine pencereden mi atlamıştı? Ya da daha kötüsü. Çünkü Ronan daha kötüsünü yapabilecek gibi görünüyordu.

"Sana tekrar soracağım," dedim, sesim sadece biraz titriyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Nefes alman için sana bir saniye veriyorum," dedi.

"Ben de gidiyordum, neden öyle yapmıyorum?"

Uzandı ve küçük bir lambayı yaktı, altın rengi ışık havuzu yüzünü aydınlattı. Ve ben bu adamla ne kadar konuşmuştum? Hayatımda toplam yarım saat. İki buçuk yıl boyunca yarım saat. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Kolu aşağı ittim ve kapıyı açtım.

"Orada kendini aptal yerine koyuyorsun," dedi ve ben öfkeyle soluyarak ona döndüm.

"Siktir git."

"Gerçek bu. Ve sen de bunu biliyorsun. Seni ne kadar etkilediklerini onlara gösteremezsin."

"Sen ne bilirsin ki?" "Derinizin altında olduğumu biliyorum."

Söz konusu deri sıcak ve şüphesiz kırmızı renkte parlıyordu. Doğru. Bu beklenen utançtı. Tam zamanında gelen bir aşağılanma. Yüzündeki buz gibi ifade eridi ve geriye çok daha kötü bir şey kaldı. Korkunç bir şey.

Yazık.

"Yapma," diye tükürdüm ona. "Bana öyle bakma." "Ne gibi?" diye sordu.

"Diğerlerinin bana baktığı gibi. Sanki ben sadece acınacak ve hakkında fısıldanacak bir şeymişim gibi. Kullanılacak ve karıştırılacak bir şey."

"Ben-"

Onu ittim. Ellerimi kaya gibi sağlam göğsüne dayadım ve onu ittim. Geriye doğru adım atacak kadar sertti ve içimdeki her şey tutuştu. Her şey. Ellerime baktım, alev olmamalarına şaşırmıştım.

Sanki vücudumda dalgalanan kimyasal reaksiyonu görebilmiş gibi gülümsedi. Ve bundan hoşlandı.

"Ben gidiyorum," dedim. Bundan biraz korkmuştum. Kendimden biraz korktum. Ve ondan.

"Gitmek istemiyorsun," dedi, bir adım daha yaklaşarak ve ellerimdeki ve göğsümdeki ateş bacaklarımın arasında patladı. Daha önce hiç hissetmediğim, hissetmeme izin verilmeyen, öfke, şampanya ve onun İrlanda aksanıyla beslenen bir arzu içimde dalgalandı.

"Benim hakkımda tek bir şey bile bilmiyorsun," diye hırladım.

"Sana acınmasını istemediğini biliyorum. Binlerce insanın önünde çok iyi becerildiğini de biliyorum."

Burnumdan sertçe nefes aldım.

"Sanırım kavga etmek istiyorsun," dedi benden bir nefes uzakta. Başka biri olsaydım onu öperdim. Smokininin ipek yakalarından tutup o hınzır ağzını kendime çekerdim. Ama milyonlarca nedenden ötürü öyle biri değildim. Gözleri beni değerlendirdi ve ben sessiz kaldıkça, orada yanık ve sefil bir şekilde durdukça, acıma duygusu geri geldi.

"Belki de senin hakkında yanıliyorumdur," dedi. "Senin içinde hiç mücadele yok. Sen tam da onların seni yarattığı gibisin." Kapıya doğru uzandı ve beni bırakacağını biliyordum. Bu her ne testiyse, başarısız olmuşum. "Eve gittiğinden emin olacağım."

Onu tokatladım. O kadar sert vurdum ki elim acıdı. Yandı ve karıncalandı. Teninde elimin izi vardı ve bunu ilk kez yapıyordum ve bir yanım dehşete düşmek istiyordu, ama isyan eden ruhumun derinliklerinde, memnundum.

Çok memnun oldum.

Saçının koyu renkli kanadı gözünün üzerine düştü ve yüzünü bana dönerek saçlarını geriye doğru süpürdü.

"İşte böyle Prenses," dedi. "İhtiyacın olan şey bu." Sanki aniden beni akrabası olarak tanımış gibi bana gülümsedi. Uzun zamandır kayıp olan bir şey. Ama ben

Bitmemiş. Tamamlanmamış. Bir şey başlamıştı, bir domino taşı devrilmiş ve zincirleme bir reaksiyon başlatmıştı. Ve bunu tamamlaması için ona ihtiyacım vardı.

Ya da durdur.

Kendimden geçerek yakasından tuttum ve bizi birbirimize doğru çektim. Vücutlarımız çarpıştı ve kıvılcımlandı.

Ve onu öptüm.

Eylem ve tepki arasındaki o andı. Dünyadaki en uzun saniye. Binlerce farklı sonucun olduğu ve evrenin tüm bu sonuçlar arasında

Onları. Dudakları benimkilere karşı açıktı, sanki beni içine çekiyordu ama beni öpmeydi.

Sadece nefes alıyordu. Girip çıkıyordu. Bana karşı.

Düğün gecemde bakireydim. Senatör için önemli görünen bir şeydi bu. Düğün gecemizdeki kısa seks bittiğinde bacaklarımın arasındaki kana dokunmuştu. Kana dokunmuş, parmaklarının arasında ovuşturmuş ve memnun bir şekilde şöyle demişti. "Sen benimsin."

Acı ve hayal kırıklığıyla nutkum tutulmuştu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim, o sırada bilmesem de en çok sevdiği şey buydu.

Senatörden önce, üniversitede kütüphanede birlikte çalıştığım bir adam vardı. Lisede bir çocuk. Ama hiçbir şey beni senatöre hazırlamadı ve senatörle ilgili hiçbir şey de beni Ronan'a hazırlamadı.

Şu anki bu his için.

Bu sızı. Bu ihtiyaç. Beni öpmesini istedim.

"Poppy," dedi, sesi pişmanlık dolu bir iniltiydi. Beni itmek üzereydi. Bunu bitirmek için.

Ben de onu daha yakına çektim. Dudaklarını yaladım, kopmasını ya da kırılmasını bekledim. Beni itmesini ya da geri öpmesini. Herhangi bir şey. Adımı acıması bir şekilde söylemesi dışında herhangi bir şey.

Elleri kapıyı bıraktı ve bana dokundu. Sırtımda geziniyormuş gibi tüy gibi hafıftı. Ondan cesaret bekliyordum. Kendinden emin, emin ve sert olmasını istiyordum. Kontrolün onda olmasını istiyordum ve bu dikkatli dokunuşlar yeterli değildi. Neredeyse yeterli değildi.

Ama ondan nasıl daha fazlasını alacağımı bilmiyordum. Onu daha fazlası için nasıl kışkırtacağımı. Nasıl isteyeceğimi.

Ellerini bedenimden kaldırdı ve uzaklaştığını hissedebiliyordum. "Ronan," diye inledim, ona yapışarak. Kaçınılmaz olanı durdurmaya çalışıyordum.

Sonra birden beni öpmemeye başladı. Beni kendisinden uzaklaştırdı ve kapıya doğru itti. Vücudu sıcak ve sert bir şekilde sırtıma değiyordu. Kıçıma karşı. Onu orada hissedebiliyordum. Smokin pantolonunun içinden sertti. Beni istediğinin kanıtı. İçimden ürpertici bir rahatlama geçti.

"Ne istiyorsunuz, Prenses?"

Alnımı kapıya, kıçımı da sikine dayadım ve ikimiz de işkence görüyormuşuz gibi sesler çıkardık. Geniş ve sert avucuyla göğsümü kavradı.

"Söyle," diye inledi kulağıma.

"Ben Bilmiyorum."

Boynuma doğru kıkırdaması vücudumda şok dalgaları yarattı ve dizlerim büküldü. Bana daha sert yaslandı, vücuduyla beni kapının arasında tuttu. "Sanırım biliyorsun," dedi, elleri hareketsizdi. Kalçaları hareketsiz. "Bence ne istediğini biliyorsun. Sadece söylemekten çok korkuyorsun."

Elimden geldiğince ona doğru eğildim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağımı. Beni istemesini nasıl sağladım. Bilgisiz ve aptaldım.

Ve hala bana dokunmasını istiyordum.

"Beni istemiyor musun?" Fısıldadım, kelimelerden nefret ediyordum. Onları söylediğim için kendimden nefret ediyordum.

"Seni neden isteyeyim ki?" Sözlere bir tokat gibiydi.

Kımıldamadan durdum, kendimi bedenimin derinliklerine çektim. Zarar görmeyeceğim bir yere.

"Sen bir piyonsun. Bir faresin," diye fısıldadı ve ben ondan ve ellerinden uzaklaşmaya çalışarak kapıdan uzaklaştım, her ikisi de elbisemin korsajına kadar geldi. Çıplak tenimi avuçlarının arasına almak için tenimle ipeğin arasına uzandı. Nefesim kesildi. Sözlere ve hareketleri beni ikiye böldü. Elbisemin ipeğini aşağı doğru iterken yırtıldı ve göğüslerim serin havaya maruz kaldı.

Çok şiddetliydi.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım. "Sana istediğini veriyorum."

"Bu şekilde değil."

Ellerimi kapıya dayadım ve ittim ama ağzını boynuma, kulağımın arkasındaki hassas deriye dayadı ve beni ısırdı. Boğazımdaki acı dolu iniltiyi kontrol edemedim. Ağzı omzumdan aşağıya doğru ilerledi ve ıslak, ağzı açık öpücükler kondurdu. Emiyor, ısıyor ve ben kapıya doğru yığılıyordum. Kızgın mıydım? Neden kızgındım?

"Gölgenden korkuyorsun," diye mırıldandı, bir eliyle elbisemin eteğini yukarı çekerken diğer eliyle göğsümü kavrıdı, zevk ve acı içinde haykırana kadar meme ucumu gerdi. Bu çok fazlaydı. O çok fazlaydı. Beni küçümseyen bir adamla bir tür derin sona atlamıştım ve onu durduracak iradeyi bulamıyordum.

Gururum neredeydi?

"Seni istiyor muyum?" diye sordu elini tangamın sırlıslıkla sateninin üzerinden aşağı kaydırırken. Ürperdim ve kaçmaya çalıştım ama beni kelimenin tam anlamıyla avucunun içine aldı. Kaba mı yoksa alaycı mı olduğunu anlayamıyordum. Oyun mu oynuyordu yoksa dürüst mü davranıyordu anlayamıyordum. Bunu anlamlandıracak ne tecrübem ne de güvenim vardı.

Sadece onu istediğimi biliyordum. Kaba, alaycı, ondan ne alabilirsem.

Islak sateni yolundan çekti ve sonra bana yıllardır kimsenin dokunmadığı yerden dokunmaya başladı. *Yıllardır*. Kendime dokunmayı bile bırakmışım. Seks bir angarya gibiydi. Ve vücudumun hiçbir parçası bunu istemiyordu.

Ama şimdi ... aman tanrım şimdi, vücudum her şeyi istiyordu. Her şeyi. Bana yapmak istediği karanlık, ahlaksız şey her neyse, onu on kere istedim. İçimi dolduran arzu yüzünden nefes alamıyordum. Parmakları her santimimde geziniyordu ve ben ayak parmaklarımın ucundaydım, başımı geriye atmışım. Ne söylediği umurumda değildi. Ya da beni boşaltacaksa ne düşündüğü.

Çok uzun, çok çok uzun zaman olmuştu.

"Şu haline bak." Sesi soğuktu ve ben inledim. "Çok muhtaçsın. Çok çaresiz." Sanki yanlış bir şeymiş gibi söyledi. İğrençti.

"Özür dilerim," diye tıkandım.

Göğüslerime işkence eden eli boğazıma kadar geldi ve başımı arkaya doğru eğerek beni tuttu.

"Ne için?" diye sordu. "Ne için üzgünsün?" Onu

bu kadar çok istediğim için. Bu kadar muhtaç

olduğum için.

Her şeyi.

"Gideceğim," diye nefes aldım. "Bırak gideyim."

Uzun bir parmak klitorisimin üzerinden aşağı kayarken inledim. Vücudumu kıvılcımlarla dolduracak kadar sert bastırıyordu.

"Hayır," diye inledi ve dizlerimin bağı çözüldü. Beni boğazımdan ve içimdeki parmaklardan tuttu. "Bunun için artık çok geç."

"O zaman ne istiyorsun?" Vücuduna karşı iki büküm oldum. Sırtıma sessiz ve sabit bir baskı uyguluyordu.

"Partide gecenin karanlığında kaçmak üzere olan kız. Onu istiyorum. Ama o artık yok, değil mi?"

Acı içinde inledim. Ruhum. Bedenim. Her şey onun sözleriyle incindi.

Klitorisime dokunan parmakları kaba ve sertti ve hiç kimse bana bu şekilde dokunmamıştı, bu yüzden ne kadar hoşuma gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Boynumdaki elinin beni nasıl yakaladığını hissettirdiğini. Karşı koyamadım. Reddedemedim.

Tek yapabildiğim orada durmak ve beni zorladığı zevki almaktı.

"Şu haline bak," dedi, sesi küçümseme ve arzuyla kararmıştı. "Bak nasıl da seviyorsun. Sana ne yapabilirim?" diye sordu ve ağzına almadan önce kulak mememi yaladı. "Seni becerebilirim. Tam burada, değil mi? Seni dizlerinin üzerine yatırır ve nefes alamayana kadar sikimle beslerdim." Hepsini. Hepsini yapabilirdi. Ama söylememe gerek yoktu. Vücudumda hissetti. Tam teslimiyetimi. Nefesim kesik kesik ve inleyerek çıkıyordu ve parmaklarına içimde ihtiyacım vardı. İçimde. İçime bir şey, herhangi bir şey sokmazsa ölecektim.

İki parmağım sertçe içime girdi ve titriyordum. Hıçkırıyordum. İhtiyacım olan orgazm bir nefes uzaktaydı. İki.

"Durabilirim," dedi ve durdu. Parmakları hâlâ içimdeydi. Boğazımın etrafındaki eli hiçbir baskı uygulamıyordu. Hareket edemiyordum. Onu itemedim bile.

Ama yapmadım. Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Bekledim, ama o da bekledi.

"Tanrım, Prenses. İstiyorsan, iste."

Sanki yapmamaya ne kadar şartlandığımı biliyordu. Kendimi inkâr edişimin ne kadar derinlere kök saldiğını. "Sana söz veriyorum," dedi. "Balo elbisesi içinde şakalar yapan o kıza söz veriyorum, eğer sadece istersen, sadece *söylersen*. Sana vereceğim."

"Lütfen." İçimden mükemmel bir tavırla çıktı. "Lütfen, durma. Gelmemi sağla. Lütfen."

"İşte böyle," dedi, benimle gurur duyuyormuş gibi ve parmakları bedenimin içinde bir çılgınlıktı. Boğazımda yutkunamadığım ve yarın hatırladığımda beni utandıracak bir inleme sesi vardı. Eteğimin arkasını yukarı çekmesini ve pantolonunu indirmesini istiyordum. Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim bir şekilde bedenimin içinde istiyordum.

O yapmıyordu, ben de yardım etmeye çalıştım. Eteğimi yukarı çekip, arkamdan pantolonuna uzandım. Aletinin çelik gibi sert boyu pantolonunun içindeydi.

"Hayır." Elleri bedenimden ayrılıp kendi ellerimi duvara vurdu. "İşte böyle."

Karşı koyabilirdim ama o zaten söylemişti. Ben bir fareydim. Ve bana istediği gibi dokunmasına izin verdim. Beni istediği gibi tutmasına. Bu duvara karşı, saçlarım yüzüme dökülüyordu, sanki yabancıymışız gibi. Hayvanlar.

Beni vahşi bir zevk ve acı patlamasıyla boşaltmasına izin verdim. Ağladım. Çılgılık atabilirdim. Hafiftim ve toz gibiydim. Ve bedenimden o kadar uzaklaşmıştım ki rahatlamıştım.

Ama bana söylediği tüm o şeyleri hayal ettim. Beni bu kapıya ya da masaya dayayıp siktiğini hayal ettim. Dilimde onun tadını hayal ettim.

Hayal ettim ... oh tanrım ... O vahşi ağzı benimkine karşı hayal ettim.

Öpücüğünün tatlı şiddetini.

Ve onu tekrar istiyordum. Hatta öncekinden daha fazla. Öpücüğünü bu kadar çok istemem canımı acıtıyordu.

Onun sırtımda terden ıslanmış, nefes alan canlı bir battaniye olduğu yerde sadece serin ve temiz havanın olduğunu fark etmem bir anımı aldı.

Boynumu tutmuyordu. Parmakları bacaklarımın arasında değildi.

Ronan bana hiç dokunmuyordu. Onu bir santim bile uzakta hissedemiyordum. Titrek bacaklarımın üzerinde döndüm, eteğim tekrar yere düştü, yana çekilmiş tangamı ve kaygan kalçalarımı sakladı. Beni ne hale getirmişti.

Masanın yanında durmuş, elleriyle siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırıyordu. Parmaklarının, bedenimin içinde olmaktan dolayı ıslak olduğunu görebiliyordum. Boşaldığım için ıslaktı.

"Elbiseni düzelt, Poppy," dedi.

"Benim ... elbisem mi?" kelimeler bir anlam ifade etmiyordu. İngilizce miydi? Beynim kısa devre yapmıştı.

Göğsümü işaret etti ve korsajın açık olduğunu, göğüslerimi ortaya çıkardığını fark ettim. İpek yırtılmıştı. "Üstünü ört."

İstenmeyen bir anı daha. Senatör düğün gecemizde çıplak yattığım yatağın üzerinde duruyordu.

Pek bakılacak biri değilsin, değil mi?

Başımı sallamam anıyı değiştirmedim. Ya da az önce burada olanları. Ellerimi tenimin üzerinde tutarak korseyi elimden geldiğince yukarı çektim. Keşke kendimi örtebilseydim.

Bu elbise on bin dolara mal olmuştu ve mahvolmuştu. Mahvolmuş hissettim.

"Önce sen çık. Doğruca arabana git. Duvara karşı sikilmiş gibi görünüyorsun."

Neler olduğunu anlamıştım. Reddedilmeyi. Bu bir bakıma kaçınılmazdı. Bir şey istediğim için başıma gelen buydu.

Herhangi bir şey.

Ama düğün gecemde bir çocuk değildim. Bir erkeğin küçümsemesine yeterince katlanmış bir kadındım.

"Siktir git," dedim dişlerimi sıkarak ve kapı koluna uzandım. O kadar hızlı hareket etti ki kapıyı açmadan tekrar önümde durdu. Parmaklarıyla yüzümü kavradı.

"Kanınızı yüksek tutun. Buna ihtiyacın olacak. Akıllı ol. Şimdi, git."

Başımı onun elinden çekip aldım ve İrlandalı bir şeytan peşimdeymiş gibi kapıdan çıktım. Ama tabii ki koridorun sonunda döndüğümde orada değildi.

Çantamın nerede olduğunu bilmiyordum, bu yüzden onu ve telefonumu bıraktım ve rüzgârlı 27th sokağa adımımı attım ve sihirli bir şekilde arabam karşımdaydı. Şoförüm. Hayatım her zaman olduğu gibi devam ediyordu.

Bir şekilde değiştiğimi hissettiğimde.

"Hanımefendi?" dedi şoförüm. Rüzgâr paltosunu bedeninden uzaklaştırdı, solgun saçlarını başından kaldırdı.

"Evet?" Açık kapının yanında durduk. Bir yerlerden fırtına esiyordu.

"İyi misin?" diye sordu. Güzel bir yüzü vardı şoförümün. Ve düşündüğümünden daha gençti.

Hayatımdaki erkeklerden çok fazla ani endişe duydum.

"Sanırım öyle. Evet," dedim ve arka koltuğa tırmandım. Kapıyı arkamdan çarptı ve sonra kaldırımından uzaklaşıyorduk. Parti.

Arabayla eve dönerken vücudumda kalan ateşi söndürmeye çalıştım. Boğazıma dolanan parmaklarının anısından kendimi uzaklaştırarak. Boynuma kondurduğu ağzı açık öpücüklerden. Onları uzaklaştırdım ve sanki benim anılarım değilmiş gibi çerçeveledim. Jim'le evli olmaktan kurtulmak için yaptığım şey tam olarak buydu. Onlar okuduğum bir kitaptı. Ya da izlediğim bir film.

Bunu tekrar yapmak zorunda kalmanın utancını istemediğim için öfkeye dönüştürdüm. Ve Bishop's Landing'e kadar bu öfkeyle kaynadım.

Ev karanlıktı. Ve ben yalnızdım. Ön kapıdan girdiğimde alarm ötmeye başladı ve alarmı susturmak için şifreyi girdim.

Şoför Theo, arazinin sonundaki kulübede yaşıyordu. Jim'in koruması artık ortalıkta yoktu. Sadece ben ve yedi boş yatak odası vardı. Bir ofis kanadı. Resmi bir yemek odası. Sekiz buçuk banyo.

Çok fazla oda vardı ve ben içinde kayıp bir oyuncak gibi sallanıyordum.

Karanlıkta oturma odasındaki içki arabasına gittim ve kendime içtikçe yanan bir bardak içki doldurdum. Kendime bir tane daha doldurdum ve hava kadar hafif, kalem kadar ince Jimmy Choo stiletto larımı çıkardım ve içkimle birlikte yalınayak mutfaktan geçip sürgülü cam kapıdan havuz güvertesine yürüdüm. Bir içki daha içtim ve bardağı koyacak yer bulamayınca avlu taşlarının en ucuna fırlattım ve orada muhteşem bir şekilde kırıldı.

Bu gece... bu gece bir şeylerin sonu olmalıydı. Ya da başlangıcı. Caroline'ın konuşmayı değiştirme şekli. Ronan'ın ellerinde parçalanışım.

sadece beni parçalara ayırdığı anda bir kenara atılmak için. Herkes tarafından kullanılıyordum. Yeter artık.

Tuğla ve taştan yaptığım küçük ateş çukurunda bir ateş yaktım, elbiseyi ve tangayı çıkardım ve ay ışığında onları yaktım.

Titreyerek eski hayatımın yanışını izledim.

Kanım yükselmişti. Ve dövüşe hazırdım.

T Ertesi sabah, öfkeyle içtiğim gecenin etkisiyle başım dönerken, evimden tepedeki dev Konstantin yerleşkesine kadar olan iki millik yolu yürüdüm.

tepede. 300 yıllık malikane Bishop's Landing'in Kraliçesi olarak biliniyordu. Aslen bir elma bahçesi ve çiftlik olan arazi parça parça satıldı ama ev asla el değıştirmedi. Yüzlerce yıl boyunca Konstantin anaerkil ve patrikler, kanatlar ve elektrik eklemişler. Banyolar ve tiyatrolar. Tenis kortları. Bekçi evleri. Yüzme havuzları. Bakımlı bahçeler. Helikopter pisti.

Morelli'lerle yaşanan son sorunlardan bu yana, çeşitli balkonlarda ve uzun araba yolu boyunca uzanan bekçi evlerinde silahlı adamlarla sıkı bir şekilde korunuyordu. Winston yerleşkeye en yakın evleri satın almıştı, yani bir mil boyunca her yön Konstantin arazisiydi.

Ailemin eski evi de bunun bir parçasıydı. Söğüt ağacı ve gölet.

Söylentiye göre Morellilerin eskiden bu tepede bir evleri varmış. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte hava nemliydi ve sis çitlere ve uzun ağaçlara yapışmıştı. Yerleşkeye ve evlerin buldozerlerle yıkılmasına rağmen, Bishop's Landing'in çoğu hâlâ ormanlıktı.

Tepeye doğru uzanan patikadan yürüdüm. Constantine malikânesinin kulesi sisle örtülmüştü. Araba yolunu atladım ve eski yolu kullandım.

Ormanın derinliklerinde yer alan çitin kenarına ahşap bir kapı inşa edilmişti. Zilla ve ben kızken, bu eve kendi evimizmiş gibi girip çıkarken annem bize bu çiti göstermişti. Yıllardır kullanmamıştım. Ama bu sabah, çamurlu Wellington'larım ve dağınık at kuyruğumla bana doğru geliyordu.

Kapıyı çaldım ve saçlarımdaki suyu sıkarak hizmetçilerden birinin cevap vermesini bekledim.

"Poppy!" Denise'di. En sevdiğim. En uzun süredir buradaydı ve annemi hatırlıyordu. "Bayan Constantine seni beklediğini söylememişti."

"Dün gece uğramamı söyledi."

"Randevu aldın mı?"

"Hayır," dedim, fuayeden içeri adım atarken. Çizmelerimi halının üzerine sildim. Denise'i seviyordum ama beni göndermeyecekti. "Ofisinde mi?"

"Evet," dedi Denise. "Ama neden bana izin vermiyorsun-"

"Yolu biliyorum Denise. Sorun yok." Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdim. Bileğimdeki morluğu fark ettiklerinde kaşları havaya kalkan sunuculara ve fotoğrafçılara verdiğim türden bir gülümsemeydi bu. Bu benim *başka sorum yok gülümsememdi*.

Caroline'ın ofisi kuledeydi. Ortadaki geniş merdivenden ikinci kata, oradan da daha küçük bir merdivenle üçüncü kata çıktım ve eski çocuk odası ile hizmetçi odasının bulunduğu köşedeki son merdivenden de tahtına çıktım.

Justin'in merdivenlerin başında bir masası vardı. "Poppy!" diye bağırdı ayağa kalkarken. "Randevun yok." Sanki bu beklenmedik kesinti bütün kartları yere düşürecekmiş gibi masasına baktı.

"Haklısın," dedim ve onun yanından geçerek Caroline'ın ofisine doğru ilerledim. Odanın üç tarafı pencereliydi ve tavan muhteşem bir şekilde yenilenmiş maundu. Tüm dekor krem, beyaz ve altın rengi ile uçuk pembe vurgulardan oluşuyordu.

Odanın ortasında, masasının karşısında, sırtı bana dönük, siyah takım elbiseli bir adam duruyordu. Kim olduğunu hemen anladım.

Ronan.

Onu tahmin etmemiştim. Bedenim anılar ve utançla sarsıldı. Kaçma dürtüsü az değildi, ama orada durdum. Orada durdum ve o çelişkili anıları katlayıp bir kenara koydum. Aptal değildim. Ve küçük bir kız da değildim. Öyleymişim gibi davranmayı bırakmamın zamanı gelmişti.

Ve daha da önemlisi, onun bana yaptıklarıyla dikkatimi dağıtmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Kim bu adam? Merak ettim. Ve Caroline'a nasıl bu kadar yaklaştı? Bu kadar çabuk mu? Caroline'ın binasında aile için olduğundan emin olduğum ofis, belli ki onunmuş. Bu da onun yakın çevreden olduğu anlamına geliyordu.

"Poppy?" Caroline, Ronan'ın etrafından dolanıp kapı aralığında beni görünce sordu. Giyiniş tarzım karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Kot pantolon, ıslak saçlar, çamurlu botlar. Bahçivanın dolabında bulduğum eski bir yağmurluk. "Sen iyi misin?"

Bunun üzerine Ronan döndü, yüzünde hiçbir şey yoktu. Ne şaşkınlık, ne mutluluk, ne öfke, ne de küçümseme. Bedenimi terk edecek kadar sert boşalırken kığımın onun sikine sürtünmesinin anısı bile yoktu.

Hayır. Ronan bana yabancıymışız gibi baktı. Ve bu benim için harikaydı.

Dün gece üzerimde bir sihir yaratmıştı. Sadece bedenimde değil, kafamda da. Beni içinde yaşadığım, elimden alınacağı korkusuyla istediklerimi isteyemeyecek kadar korktuğum o tuzaktan dışarı itti.

Bir şey isteyemeyecek kadar korkmuş.

Bir şey istediğim için kendimi daha güçlü hissediyordum, bu o adamın ellerinin vücudumda olması kadar tuhaf bir şey olsa bile. İstediklerimi elde etmek beni karanlık ve utanç verici bir yere götürse bile.

Seks bazı insanlar için çok kolaydı. Neden benim için hep bir Yunan trajedisi oluyordu?

"Ben iyiyim," dedim. "Konuşabileceğimizi umuyordum?" Bakışlarım Ronan'a kaydı ve küçümseyici bir şekilde burnumu çekmekten büyük zevk aldım. "Yalnız."

"Elbette," dedi. Ayağa kalkarken, dönüp kapıya doğru yürüyen Ronan'a başıyla işaret etti. Bana o kadar yaklaşmıştı ki boynunun altındaki yara izini görebiliyordum. Gidişini izledim, bana bakması için ona meydan okuyordum.

Tabii ki yapmadı. Çünkü sonuçta ben bir senatörün dul eşiydim, patronunun iyi arkadaşıydım ve o da yardımcısıydı.

Şimdi korkak kim? diye düşündüm. Ama bu düşünceden dolayı kendimi daha iyi hissetmedim.

Kapı arkasından kapandı ve Caroline masasının önündeki fildişi sandalyeleri işaret etti.

"Bana kızgınsın," dedi.

"Öyleyim," dedim. "Konuşmada değiştirdiğiniz o şeyler-"

"Yeni vakıf kocanızla birlikte üzerinde çalıştığımız bir şeydi. Birkaç gece önce belgeleri imzaladı..." diye devam etti.

"Kendi kafasına bir kurşun mu sıktı?" Küstahlık beni şaşırtmıştı. Bu, kız kardeşimin ortaya çıkışının tonlarıydı ve saygısız olmanın ne kadar lezzetli olabileceğini anladım. İstedigimi söylemenin.

"Hayatını sonlandırdı diyecektim ama tamam, senin yolundan gidebiliriz."

"Vakıf konusunda üzgün değilim." Bacaklarımı çaprazladım, çamurlu botlarım yere damlıyordu. Bu da iyi hissettirdi. "Bana ne yaptığını biliyorsun. Bana nasıl davrandığını."

Dikkatle başını salladı.

"O zaman neden bana onun ne kadar nazik ve iyi bir adam olduğu konusunda yalan söyletiyorsunuz?"

"Çünkü o insanların para bağışlamasını istiyorduk ve eğer söylentilere bir son vermezseniz-"

"Söylentiler mi?"

Düzgün bakışları benimkilerle buluştu ve acıma duygusunu gördüm; orada oturup bu duyguyla yıkanamazdım.

Ayağa kalktım ve o da elimi tuttu.

"Çok gençtin ve Zilla ile babanın durumunu herkes biliyordu," dedi hızlıca, sanki özür diliyormuş gibi. Ama Caroline bunu yapmadı. "İyi bir görüntü sergiledin," dedi. "Kimse durumun ne kadar kötü olduğundan şüphelenmedi."

"Bunun beni rahatlatması mı

gerekiyor?" "Evet."

"Bu berbat bir rahatlık. İnsanlar beni incittiğini biliyordu. Sadece ne kadar kötü olduğunu bilmiyorlar mıydı? *Çok* rahatlatıcı." *Tanrım, iğneleme. Ben de kimdim?*

Gözlerinin içine sertçe baktım, beni nasıl geri çevirdiğini hatırladım. Bana bu işi yürütmem gerektiğini söylemişti. Ona çok şey borçluydum ama bunu değil. Artık değil.

"Bunu bir daha yapmayacağım," dedim. "Onun hakkında yalan söylemekten bıktım. Evliliğim hakkında."

Caroline ellerini havaya kaldırdı. "Anlıyorum ve bunu senden bir daha istemeyeceğim. Tamam mı?"

"Tamam." Bir anlaşma imzalamışız gibi başımı salladım ve Caroline arkasına yaslanıp dikkatli bir gülümsemeyle bana baktı.

"Seni bu şekilde zor durumda bırakmam hiç hoş değildi. Ama bunu seninle konuşsaydık-"

"Ben yapmaz mıydım?" Sözü nü kestim.

"Hayır. Yapardın. Ama bunu düşünmek için iki hafta harcardın. Bununla kendine zarar verirdin."

Bu şüphesiz doğru ydu.

"Bana kızma baba," dedi. "Ben sadece yapılması gerekeni yapmaya çalışıyordum. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim çünkü başka ne yapabilirdim ki? Kin mi tutacaktım? Caroline'a karşı mı? İmkânsızdı. Gülümsedi, koltuğuna geri oturdu.

"Ama artık her şeyin farklı olduğunu anlamalısınız. Ben farklıyım."

Caroline başını bana doğru salladı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tanrım, annen şu anda seninle çok gurur duyardı."

Bu iltifat beni dünyada başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar okşadı. "Sanırım zamanı gelmişti," dedim.

"Bence de."

"Yani?" Dedim ki. "Bana kurduğumuz bu vakıftan bahsedecek misin?"

"Evet." Saatini kontrol etti ve ayağa kalktı. "Ama bir toplantı için şehre gitmem gerekiyor. Justin'e ayrıntıları gönderirim. Jim ölmeden önce evrakları imzaladı. Hazır olur olmaz yönetici direktör olarak göreve başlayabilirsin."

"İcra müdürü mü?" Şaşırmış bir şekilde

söyledim. "Neden olmasın?"

"Çünkü hiç tecrübem yok."

"Jim'in vakfı için çalışıyordun." Omuz silkti. "Evet,

yüceltilmiş bir bağış toplama etkinliği gibi."

"Bu doğru değil," dedi Caroline. "Büyük planların vardı."

"Caroline," dedim ve başımı salladım. Bunlar pek de büyük planlar değildi. Yeterli parayla küçük sorunları çözebileceğimize dair bir fikirdi. Küçük yollarla büyük değişiklikler yapabilirdik. Bekâr anneler için mikro krediler. Küçük okul bölgeleri için kahvaltı programları. Kırsal otobüs güzergahlarının iyileştirilmesi. Teşhis anaokulları için kıpır kıpır oyuncaklar. Devlet okulu öğretmenleri için sınıf istek listeleri. Seksi olmayan ve haberlere çıkmayan ama gerçekten önemli olan bu tür programlar.

"Onlar yaratıcıydı ve sen de yeteneklisin. Hiçbir şeyin yanlış gitmediğinden emin olmak için tam arkanda olacağım. Ama sana inancım tam."

Tam inanç. Bana hiç inanan oldu mu? *Benim* hiç kendime inancım oldu mu?

Ayağa kalktım. "Pazartesi mi?" diye sordum.

"İşe gitmeye hazır hissediyor musun?" "Hazırdan da

öte. Ama-" Burada kendimi gerçekten

hissediyordum. "Maaş pazarlığı mı yapmak

istiyorsun?"

"Hayır." Paraya ihtiyacım yoktu. Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok param vardı. "Ama artık bana yalan söylemiyorsun Caroline. İsteddiğini elde etmek için itip kakabileceğin bir piyon değilim. Sana çok şey borçluyum ama artık sana gururumu borçlu değilim."

Uzun bir süre bana baktı, hiçbir şey anlaşılmıyordu. Sonra gülümsedi, her zamanki yumuşak gülümsemesiyle değil, kana susamış çocukları için sakladığı gülümsemesiyle.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

"Aslında bilmiyorum," dedim. Ama cevap Ronan'dı. Ronan ve kıyafetlerimi yakmak.

"Hoşuma gitti. Hazır olduğunda beni ara."

Dilimin ucunda Ronan hakkında, gerçekte kim olduğu ve ona neden güvendiği hakkında bir soru vardı ama o beni kapıdan dışarı itiyordu. Her şeyi açığa vurmadan Ronan hakkında nasıl soru soracağımı bilmiyordum. Konu ona geldiğinde yaşadığım her çelişkili duyguyu.

Adını *düşünmek* bile yüzümü kızarttı.

Dün gece ondan Jim'den nefret ettiğim kadar nefret ettiğim anlar oldu. Ama hiç bir erkeği Ronan'ı istediğim gibi istememiştim.

Hiçbir erkek beni bu kadar meraklandırmamıştı. Ya da umursamaz.

Ve istediğim şeyi istemenin gücünü biliyor gibi görünmesi? Böyle bir adamla ne yapmam gerekiyordu?

"Vakfın ofisleri Halcyon binasında. Hazır olduğunuzda, size her şeyi ayarlayacağız."

Kısa bir süre ofislerin neden brownstone'da olmadığını merak ettim ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Geleceğim gerçekleşiyordu.

Üniversitedeki iki yılıma dair silik ve bölük pörçük bir anı vardı. Union'da bisiklete binmişim, o heyecanı hissetmişim... ...olasılığı. Göğsümdeki bu his öyle hissettirmiyordu ama artık bir kız değildim.

O heyecan geride kalmıştı. Ama belki tekrar işe yarama şansım vardı. İyi bir şeyler yapmak için. Heyecanlı olmasam da meydan okuyordum. İlgileniyordum. Hazırdım.

Caroline'ın ofisinden tüm merdivenleri inip yan kapıdan çıktım. Giderken bir düzine hizmetçinin yanından geçtim, her biri gülümsüyor ve şüpheli bir şey yapmışım gibi gözleriyle beni takip ediyordu. Dışarıda güneş sisi dağıtmaya başlamıştı ve ben de çimenlikten ağaçlara ve buraya gelmek için kullandığım küçük kapıya doğru yürüdüm.

Orada duran bir adamı görünce durdum, endişeliydim. *Bu kadar güvenlik de neyin nesiydi?* Merak ettim. Ama sonra onun Ronan olduğunu fark ettim ve endişem çok daha karmaşık bir şeye dönüştü. Korku, öfke ve kendimi sarhoş hissedecek kadar güçlü bir arzu.

Ahşap kapıyı iterek açıp kapatırken, "Tüm güvenliği böyle mi aştınız?" diye sordu. Paslı menteşelerinin gıcirtısı arkasındaki ormandan gelen kuşları ürküttü.

"Nasıl buldun?"

Arkamı işaret etti, çiylerle kaplı çimenlerin üzerindeki koyu renkli izlerimi gösterdi. "Tebrikler," dedim. "Beni yerleşkeye sızarken yakaladınız. Benimle ne yapacaksınız?"

Üst dudağını öyle seksi, öyle ... kirli bir hareketle yaladı ki, giydiğim bol ceketin altında meme uçlarımın sertleştiğini hissettim.

"Ağzın iyi laf yapıyor," dedi.

Seni ısırmak için daha iyi, diye düşündüm ama bunu söyleyecek cesareti kesinlikle bulamadım. "Ne istiyorsun?"

Gözlerini kaldırdı.

"Galada bir şey unutmuşsun," dedi.

Gururumu mu?

Debriyajımı uzattı. Koyu çivit ipeği tenine ve gömleğinin beyazına çok yakışıyordu. Ona dokunmamaya dikkat ederek aldım, ama bir an için tuttu.

"Poppy," dedi.

"Ne?"

Tüm o ölümcül durgunluk, iki yıl ve bir ömür önce burada ilk karşılaşmamızdan bu yana onu her gördüğümde taktığı o dikkatli, aşılmaz maske düştü ve gölgelerde karşılaştığım, yenilmiş, biraz şaşkın adamı tanıdım. Neden burada olduğundan ya da bu evin içinde kim olması gerektiğinden emin olmayan adamı.

Sen, diye düşündüm. Seni tanıyorum.

"Dikkatli olmanız gerek Prenses," dedi.

"Sana karşı mı? Dersimi aldım."

Çantayı çekiştirdi ve dengemi kaybederek ona doğru düştüm. Vücudum onunkiyle çarpıştı ve onun küçük numaralarından etkilenmiş bir şekilde soluk soluğa kaldım.

Ama aynı zamanda aptalca tahrik oldum.

"Kapınızdan giren ben değilim."

"Benim hiçbir şeyimden geçemezsin," diye tersledim onu ve dudakları kıvrıldı, aramıza sıcaklık yerleşti.

"Tatlım," diye fısıldadı, nefesi ağzıma değiyordu. "Eğer kapından içeri girersem, ikimiz de bacaklarını benim için çok hızlı açacağını biliyoruz."

Çantayı kaptım ve ondan uzaklaştım.

"Yatağımın altındaki canavardan kurtuldum," dedim. "Ve şimdi zenginim, yoksa duymadın mı?"

"Paranız sizi güvende tutmayacak," dedi. "Ve Bishop's Landing'de birden fazla canavar var."

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Ben hiç kimse değilim, Prenses. Bunu size söylemiştim."

"Ben aptal değilim, Ronan. Benim evimdeydin. Senatörle konuştun. Caroline'ın cebinde yaşıyorsun. Kim. Kimsin sen? Kimsin?"

Bir adım daha yaklaştı ve ben yerimde durdum, sinecek değildim. O günler geride kalmıştı.

"Dene bakalım, göt herif. Bakalım ne olacak?" diye homurdandım ve gözleri bir an şaşırması gibi kocaman açıldı. Sanki etkilenmiş gibi.

"Ben hiç kimse değilim," dedi yine. "Kendi hayatına konsantre olmalısın."

"Senin de siktirip gitmen gerek."

Kendini tekrarlıyordu ve eğer konuşmamıza yeni bir şey katmayacaksa işim bitmişti. Onunla işim bitmişti. Beni dönüştürdüğü kişiyle işim bitmişti. Kapı çarpıktı ve açıldı, onu iterek geçtim ve kapı ile çitin arasından geçerek ormana, evime giden patıkaya doğru ilerledim.

Bakışlarının yakıcılığını boynumun çıplak derisinde hissetmeme rağmen arkamı dönmedim. Bu bana biraz puan kazandırmalıydı, değil mi?

Bir şey açıktı: Tehlike oydu. Ronan bilinmeyendi. Hayatımdaki yeni canavardı. Ve sonuncusundan bazı değerli dersler almıştım. Bilgi çok önemliydi. Hiçbir şeyin içine körü körüne giremezdim. Bir daha olmaz.

Yerleşkenin görüş alanından çıktıktan sonra çantamı açtım ve telefonumu çıkardım.

Zilla'dan dört mesaj. Bir cevapsız arama. Onu geri arayacak kadar şarjım kalmıştı.

"Hey!" İlk zil sesinin yarısında cevap verdi ve o an için rollerimizin tersine döndüğü g ö z ü m d e n kaçmadı. "Beni endişelendirdin."

"Üzgünüm, telefonumu bir galada unutmuşum.

Şimdi geri aldım." "Gala mı?" dedi. "Kulağa

korkunç geliyor."

"Öyleydi. Gerçekten öyleydi."

"Sorun ne, Poppy?"

Dudağımı ısırdım ve gökyüzüne baktım. Bu büyük ve tehlikeli bir adımdı. "Bir Constantine hakkında bir şey öğrenmen gerekseydi, onu nasıl bulurdun?"

"Bunların hiçbiri kulağa iyi bir fikir gibi gelmiyor."

"Caroline için çalışan bir adam var ve onun hikayesini bilmem gerekiyor." "Ona sormayı denedin mi?"

"Çok komiksin." Bu bir sınırı aşmaktı; bunun gayet farkındaydım. Ama artık bu şekilde yaşayamazdım. Kız karanlıkta kaldı. Ve insanların bana bilmem gerekenleri söylemeye karar vermelerini bekleyemezdim.

Kendi cevaplarımı kendim bulmalıyım.

"Cevabım hoşuna gitmeyecek," dedi Zilla. "Sen olsan ne yapardın?"

"Morelli'yi ara."

"Hiç tanımıyorum," dedim.

"İstiyorum. Ama Poppy, bunu yapmak istediğinden emin misin? Yeni bir Morelli ve Constantine savaşı başlatabilirsin ve sen de bunun tam ortasında kalırsın."

"Zilla," dedim uzun otların arasından adım atarak. Tepenin zirvesine ulaştım. Senatörün evi ... *benim* evim, aşağıda. "Benim öyle bir gücüm yok."

"Ne kadar güce sahip olduğun konusunda hiçbir zaman iyi bir karar veremedin, Poppy. Ama telefonunun başından ayrılma. Seni arayacağım."

"A değil mi?" diye sordu Red Hook'un batakhanesindeki barmen. Üzerinde kolları kesilmiş bir tişört vardı. Koltuk altı kıllarını görebiliyordum. İğrençti. Ve büyüleyiciydi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim, oyunumun zirvesinde olmam gerektiğini düşünüyordum. Her ne oyunuysa artık. Kız kardeşimin gizemli Morelli'siyle buluşmadan önce içeceğim tek şey çok ucuz bir Pinot Grigio'ydu.

Bu kötü bir fikirdi. Bunu bu eski püskü bardaki sert taburede oturduğum yerden görebiliyordum. Ama Ronan hakkında ne öğrenebileceğime karar verdiğim andan beri kafayı takmıştım. Gala gecesi olanlar zihnimde dönüp duruyor, beni bir tür ıstıraplı, inançsız ve sürekli tahrik olan bir yerde yaşamaya zorluyordu.

Ve adam hakkında elinin boğazımda nasıl hissettirdiği dışında tek bir şey bile bilmiyordum. Sesi kulağıma nasıl geliyordu. Bileğinin karnımın çıplak teninde nasıl hissettirdiğini.

Seks düşündüğüm bir şey değildi. Uzun, çok uzun zamandır. Ve şimdi, giysilerimin tenime sürtünmesi beni geriye itiyordu. Kot pantolonumun bacaklarımdaki dikişi beni orgazmın yarısına getirmişti. Bana yaptığı her şeyi unutmak istiyordum. Ama her anı, kız kardeşimin on bir yaşındayken Pink'in Greatest Hits'ini çaldığı gibi tekrar ettim. Hiç durmadan.

"Yemek ya da başka bir şey ister misin?" diye sordu barmen bana plastik bir menü uzatarak. Yemek istememle daha az ilgili görünemezdi.

"Ben iyiyim. Sadece biriyle buluşacağım."

"Her neyse," dedi ve barın üzerindeki televizyonda oynayan beyzbol maçına geri döndü.

Hiç böyle bir barda bulunmamıştım. Yapışkan zemin. Neon tabelalar. Fıstık dolu kaseler vardı ve insanlar kabuklarını yere atıyordu. Hijyenik değildi, saygısızcaydı ve alerjisi olan insanlar için tehlikeliydi ve ... inanılmazdı.

Tüm bu insanların umurunda değil miydi? Yani . . . Onları tanımak istemiyordum ama bunun gerçekleştiğini görmek eğlenceliydi.

Zilla bana şık giyinmemi söylemişti. Dikkat çekmemeye çalıştım, bu yüzden yıllardır giymediğim bir kot pantolon ve mezun olduğum okul olan Union College'dan bir sweatshirt giydim. Saçımı at kuyruğu yapmıştım ve yüzümde hiç makyaj yoktu. Maskara bile yoktu. Dolabımın arkasında Jim'den önceki günlerimden kalma eski bir çift Converse tenis ayakkabısı buldum ve eskiden olduğu gibi ayağıma tam oturdu.

Kendimi gerçekten yanlış bir şey yapan bir

çocuk gibi hissettim. Ve bundan hoşlandım.

Kapının üstündeki zil çaldı ve barmen başını çevirip ellerini havaya kaldırdı.

"Hayatta olmaz dostum," dedi. "Yine mi?"

Takım elbiseli ve yüzünde benimle dalga geçme ifadesi olan bir adam içeri girdiğinde döndüm. Sessizliği cidden şimdiye kadar yaşadığım en tehditkâr şeydi ve sadece barmene ve koltuk altı kıllarına bakıyordu.

"Herkes dışarı çıksın," diye bağırdı barmen sonunda. Parmaklarını dudaklarına götürüp herkesin dikkatini çeken bir ısıklıkla havayı yarana kadar insanlar onu görmezden geldi. "Dışarı çıkın dedim."

Faturamı çoktan ödemiştim, bu yüzden çantamı aldım ve diğer herkesle birlikte dışarı çıktım. Politik bir şey miydi? Başkan mı geliyordu? Aman Tanrım, mafya mıydı? Bunun pek önemi yoktu, sadece bu aniden gerginleşen bardan çıktığım için mutluydum. Ama kapıdaki sessiz adam beni durdurdu. "Sen değil," dedi ve bana az önce ayrıldığım bar taburesini işaret etti.

"Ama-" Yüzüne baktım ve sustum. Bu mütevazı adamın içi karanlıktan başka bir şey değildi. Ölüydü. Gözleri sürüngen gibiydi. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

Döndüm ve tabureme geri oturdum.

Barmen, "Böyle şeyler her olduğunda binlerce dolar kaybettiğimi biliyorsun," dedi.

"Abe," dedi bir kadın kapıdan içeri girerken. Ben şık giyindiysem, o son derece şık giyinmişti. Bir kürk manto ve uzun koyu kahverengi saçlar. Kulaklarında elmaslar, parmaklarında daha fazlası. Leopar desenli Louboutinler. "Ne zaman böyle bir şey olsa, sana buranın bir yılda kazandığından daha fazlasını ödüyorum."

"Müdür arıyor, Eden."

"Burası bir bok çukuru,

Abe."

"Burası benim bok çukurum. Ve biraz da gururum var."

"İşte." Eden bara doğru ilerledi ve Coach+Billy Reid Crocodile Tote'undan bir deste banknot çıkarıp barın üzerine koydu. "Bu gururuna yardımcı olur. Bana da orada votka diye satılan şeyden bir şişe getir."

Abe gözlerini devirdi ama paraları cebine attı ve oturduğum yere bir şişe Grey Goose ve buz dolu iki buzlu bardak getirdi. Onları barın üzerine koydu ve ben de sanki canlılarmış ve ısıracaklarmış gibi arkama yaslandım.

Belli ki bu görüşmeyi talep ederken birkaç hata yapmıştım.

"Teşekkür ederim Abe," dedi şarkı söyler gibi bir sesle, barda bana doğru yürürken. Gerçekten sinsice. Kendimi bir orman kedisi tarafından takip ediliyormuşum gibi hissettim.

Bu kız kardeşimin Morelli'siydi. Kendine özgü karanlık bakışları ve derisinin altında aynı çılgın enerji vardı. Bir yerde hareket ederken aynı dünyayı sikip atma tarzı. Yürürken kürk mantosu bir omzunun üzerinden aşağı doğru kayarak ayrılıyordu. Vizon kürkü yerde, fıstık kabuklarının arasında sıyrılıyordu.

Vizonun yerine ben yüzümü buruşturdum.

"Turist gibi görünüyorsun," dedi kadın. Eden mı? Barmen ona böyle sesleniyordu.

"Buraya hiç gelmedim," dedim omuz silkerek.

"Yok artık." Daracık siyah elbisesi etkileyici Morelli kıvrımlarının üzerine dökülüyor ve bacaklarının en üst kısmında bitiyordu. Seks yürüyüşü yapıyordu ve ben kot pantolonumun içinde kendimi aptal gibi hissediyordum. Vücudumun içinde.

Yanımdan geçip köşedeki müzik kutusuna doğru yürüdü ve ben de onu izlemek için taburemde döndüm. Gözlerimi ondan ayırmak tehlikeli geliyordu.

Elini bana doğru uzattı.

"Çeyreklik mi?" dedi, hâlâ müzik kutusuna bakıyordu. "Ben ... ah ... Bozuğum yok."

"Jacob?" dedi Eden ve kapıda duran adam elini cebine atıp biraz bozukluk çıkardı. Odanın öbür ucuna yürüdü ve avucuna bir çeyreklik koydu. "Dolly'yi sever misin?" diye sordu.

İçerideki ölü Jacob'a bir göz attım ve sonra barın arkasında olmayan Abe'e baktım.

"Benimle mi konuşuyorsun?"

"Aman Tanrım, tatlım, evet. Seninle konuşuyorum. Ve şimdi oy hakkın yok."

Eden büyük bir hevesle düğmelere bastı ve birkaç dakika içinde *Jolene* hoparlörlerden geliyordu.

"Biliyor musun, eğer müzik yazsaydım," dedi Eden müzik kutusundan uzaklaşarak. "Dolly adında tamamen Jolene'in bakış açısından bir şarkı yazardım ve şöyle derdim: Neden böyle boktan bir adamı istiyorsun? Eğer onu sırf alabiliyorum diye alabiliyorsam, sence başka bir adam aramaya değmez mi?"

Eden yanımdaki sandalyeye oturdu. Dizi dizime çarpıyordu. Kürkü bacağımın üzerinden kayıyordu.

Kaşlarını kaldırıp bana bakarak, "Bunu neden kimsenin yapmadığını gerçekten anlamıyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedim, bu soru üzerinde hiç düşünmemiştim.

"Sen Poppy olmalısın," dedi ve her bardağı Grey Goose ile doldurdu. Kendininkini aldı ve bir alkış için uzattı. Ama ben benimkini kaldırmadım. Her şey biraz fazla hızlı geliyordu. Kendi bardağını boşaltmadan önce bardağının kenarını benimkine dokundurdu. "Haberlerdeki fotoğraflarına hiç benzemiyorsun."

"Hayır mı?" Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu merak ederek sordum. "İnsan gibi görünüyorsun. Haberlerde kâğıt bebek gibi görünüyordun." Güldüm.

"Komik bir şey mi söyledim?"

"Kağıttan bir bebektim. Tam olarak bir kâğıt bebek."

"Ne diyebilirim ki? Kelimelerle aram iyidir. Benimle içecek misin, içmeyecek misin?" Bardağımı aldı ve neredeyse ellerime bırakacaktı. "Şeref Koca Kulak," dedi ve bardağını benimkine dokundurarak votka dolu bir bardak daha doldurdu. Bir yudum aldım ve bardağımı bırakmaya çalıştım ama parmaklarını bardağın dibine koydu. Bardağı devirdi, böylece içmek zorunda kaldım yoksa her yere dökülecekti.

Ben nefes nefese kalıp yüzümü silerken, "Aferin kızıma," dedi.

"Her halükarda," diyerek bardaklarımızı doldurdu. "Kaybınız için üzgünüm. Senatörün her zaman iyi bir adam olduğunu düşünmüşümdür."

"Değildi," dedim düşünmeden. Votka ve onun cesareti beni mahvetmişti. Ona bu bilgiyi verdiğim için hemen pişman oldum.

"Hayır mı?" Bana gülümsedi. Bir yılan gibi. "Ne şekilde?" "Her şekilde," dedim.

"İlginç değil mi? Gerçi muhtemelen sizin için o kadar da değil. Ne kadar süredir evliydimiz?"

"İki yıl. Ama buraya konuşmaya gelmedik-"

"İki düşük mü yaptınız? Üzgünüm. Bu hiç kolay değil."

"Bunu nereden biliyorsun?" İlk düşük oldukça aleniydi. İkincisi o kadar değil.

"Kiminle buluşacağımı bilmeden geleceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu aptalmışım gibi ve belki de öyleydim. Çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Sen Eden Morelli misin?" Bu tuhaf konuşmada bir şekilde atağa geçmeye çalışarak sordum.

"Etten kemikten." Eliyle bir hareket yaptı. Parmaklarındaki elmaslar loş ışıktayken yanıp sönüyordu.

"Kim bu adam?" Dönüp kapıdaki korumaya bakarak sordum. Ölü gözleriyle bizi izliyordu.

"Jacob?" dedi. "Onun için endişelenmene gerek yok. Eski asker." Eden komplocu bir tavırla eğildi. "Gizli operasyonlar. Son Morelli Constantine olayından sonra kendime dark web'deki en iyi korumayı buldum."

Bu cümledeki her bir kelime dehşet vericiydi.

"Ben senin için bir tehdit değilim," dedim çünkü Jacob'dan korkuyordum. Ve Eden'dan, açıkçası. "Sadece biraz bilgi istedim."

Eden koyu renk saçlarını omzunun üzerinden savurdu, yeşil gözleri parlıyordu. "Sanki bilginin var olan en tehlikeli tehdit olduğunu bilmiyorsun." Kadehini tekrar kaldırdı. "Bir tane daha. Kız kardeşin senin hakkında haklıymış."

"Ne dedi?"

"Eskiden eğleneliydin. Şimdi alerjin varmış gibi davranıyorsun." "Alerjim yok," dedim yaralı bir şekilde.

"Sadece pratik yapmıyorum."

"Ben çok iyi bir koçum, hadi gidelim."

Son votka shot'ı içimi ısıtırken kadehimi elime aldım ve Eden Morelli'ye yetecek gibi görünen bir yudum aldım.

"Kız kardeşin Caroline'ın çalışanlarından biri hakkında bilgi istediğini söyledi."

"Evet. Ronan adında bir adam."

"Biliyorsun. Constantine'lerle aranız oldukça iyi, Caroline'e sormak daha kolay olabilir gibi görünüyor."

"Bu iyi bir fikir değil," dedim, belirsiz tutmaya çalışarak, ama her şey hakkında içimi döküyormuşum gibi hissettim. Bu kadın beni o kadar dikkatle izliyordu ki sanki söylemediğim şeyleri görebiliyordu. "Soyadını bile bilmiyorum."

"Byrne," dedi. *Ronan Byrne*. Evet. Bu doğru gibi geldi.

"Onu tanıyor musun?"

"Sadece ününe ve b u l a b i l d i k l e r i m e dayanarak. Ki bu da çok fazla değil."

"Ünü nedir?" Ben sordum.

"Kimse onu iyi bir adamla karıştırmaz."

Yaptım. O gece nişanımda. Ve belki . . . belki de bağış gecesinde. Bana tüm o şeyleri söylemeden önce. Beni bir çöpmüşüm gibi itmeden önce. Bana kendimi çöp gibi hissettirmeden önce.

"Çocukluğu tam bir Charles Dickens olayı. Annesi ortalıkta yoktu. Babası orduya ve hapse girip çıkmış. O on yaşındayken ölmüş. Ronan yatılı bir Protestan okulunda büyümüş. Her şeyden çok hastane kayıtları var."

"Hastane mi?"

"Birisi onu dövmekten hoşlanıyordu."

Votkadan bir yudum aldım, bu bilgi içime işlerken bardak dudaklarıma değdi.

"Caroline onu nasıl buldu?"

Eden omuz silkti. "Konstantinlerin birkaç on yıldır İngiltere kıyılarındaki petrol sondajında parmakları var. Onunla herhangi bir noktada tanışmış olabilir."

"Ama o neden burada? Şimdi mi?"

"İyi bir hurdalık köpeği bulmak zor olabilir," dedi Eden, başını kapının yanındaki Jacob'a doğru eğerek. Kullandığı dil karşısında irkildim. "Senin için çok mu gerçek, Poppy?" Adımı tüm p sesleriyle birlikte söyledi.

"Ronan bir koruma değil," dedim. Gerçekten de öyle olduğunu düşünmüyordum. Caroline'ın hâlâ her zamanki gibi silahlı korumaları vardı. Kulaklıklı ve etrafında üçgen şeklinde.

Hayır, Ronan başka bir şeydi. Daha yakın bir şey. Daha güvenilir bir şey. Kapısının önünde bir ofisi vardı. Hafta sonları onun evindeydi.

"Peki neden buraya gelsin ki?" Yüksek sesle düşünüyordum. O gece onunla tanıştım. Dayak yemişti ve biraz şaşkıındı. Neden orada olduğunu bilmiyordu. O partide. Amerika'da.

Henüz davet edilmedim.

"Para konuşur," dedi Eden. "Ve bazı erkekler serbest kalmak için bir nedene sahip olmaktan hoşlanır. Constantine'ler ve Morelli'lerin pek ortak noktası yok ama belli türden bir insana belli türden bir zevk sunabilirler."

Bu cümlelerin tamamı tüylerimi diken diken etti. Ama bir kısmı beni çan gibi çaldı. Gerçek bu kadar inkar edilemez olabilir.

"Zilla'yı nereden tanıyorsun?" diye sordum. Eden'ın arkasında Jacob'ın kafası bize doğru döndü ve midemde korkunç bir şey kıvrıldı. *Oh, Zilla. Neyin peşindesin?*

Kız kardeşim serbest bırakılmak istiyordu. Manik tarafının arzuladığı şey buydu. Yargıç, jüri ve infazcı olduğu kanunsuz bir devlet. Kız kardeşimin adı geçtiğinde Jacob'ın ölü gözlerinde bir şeyler parladı.

"Zilla ve ben çok eskiden tanışıyoruz," dedi Eden. Son votkayı da içti ve ayağa kalktı, kürk mantosu omzundan kayd. Ve bu aniden konuşmanın sonu oldu. "Üzgünüm, tüm bildiğim bu. Ronan Byrne biraz hayalet gibi." Az önce içtiği yarım şişe Grey Goose'dan sarhoş olduysa da bunu belli etmedi. "Yani? Ödemem hakkında?"

"Ne kadar?" Çantama uzanarak sordum. Zilla ödemedi bahsetmemiştii ama hiçbir şey bedava değildi. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

"Ah tatlım. Para tam Constantine'lik. Morelliler tamamen başka bir şeyle uğraşıyor."

Bir adım öne çıktı, çok yaklaşmıştı. Konuşurken yer değiştirmişti ve ben ona doğru dönmüştüm. Birden kalçalarımın arasına girdi. Çıplak teni kotuma bastırıyordu. Votka kokusunu alabiliyordum. Giydiği Jardin d'Amalfi'nin. İçeri girmeden önce içmiş olabileceği bir sigara. Gözleri büyümüşü ve vücudunda votka dışında başka ne olduğunu merak ettim.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Para değilse."

"Pek çok şey," dedi ve parmağı yüzümün yan tarafına hafifçe dokundu. Niyetini yanlış anlayamazdım.

"Seninle seks yapmayacağım."

"Bu çok kötü oldu. Beni etkilemeye başlamıştın." Geri çekildi, kürk mantosunu vücuduna doladı. "Sanırım bunu eski usul yapacağız. Bana borçlusun."

"Bir ne?"

"İyilik." Barın üzerinden çantasını aldı. "Sakin ol. Senden kimseyi öldürmeni istemeyeceğim. Muhtemelen." Göz kırptı ve kapıya doğru döndü. "Ama tavsiyemi istersen Ronan Byrne'den uzak dur. Hayatını savaşıarak geçirenler ne zaman duracaklarını bilemezler."

BİR İYİLİK Mİ? Red Hook'tan Bishop's Landing'e dönerken arabada düşündüm. Eden Morelli gibi birine ne önerebilirdim ki? Hiçbir şey bilmiyordum. Politik sırlarım yoktu. Constantine'ler hakkında da onun bilmediği hiçbir şey bilmiyordum. Ya benden casusluk yapmamı istiyorsa?

Sonunda hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Theo arabayı evin önüne çekti ve o benim için kapıyı açmadan ben kapıyı açtım. Arabadan inerken, onun daha ziyade

Şaşkın bir ifade.

"Sanırım araba kullanmayı öğrenmek istiyorum," dedim. Babamın ölümü, tüm paramızın ve kaynaklarımızın buharlaşması ve senatörle evlenmem arasındaki kısa süre boyunca kampüste bisiklet sürdüm ya da Uber'e bindim.

Araba kullanamamak beni bir bakıma tutsak etmişti. Theo'ya güveniyordum, oysa araba kullanabilseydim belki kendi başıma kaçabilirdim.

Hayır. Yapmazdım.

Ama araba kullanmak yeni bağımsızlığımın bir parçası olacaktı. "Hanımefendi?" Theo söyledi.

"Bana öğretecek misin?" diye sordum ve zavallı adam sanki bir şey söylemeden önce birine danışmak zorundaymış gibi etrafına bakınarak yüzünü buruşturdu. Belki votkadan, belki de hayatını kendi şartlarına göre yaşadığı çok açık olan Eden Morelli'ye sürtünmekten, ama hayatımı senatör hala hayattaymış gibi yaşamaktan bıkmıştım.

Kağıttan bir bebek değildim. Artık değildim.

"Senatör öldü. Artık bu evde ne olacağına o karar veremez."

Theo beklemediği bir şey söylemişim gibi gözlerini kırptırdı. Buna alışsa iyi olur. Daha yeni beklenmedik olmaya başlamıştım.

"Sana öğretebilirim," dedi Theo.

"Güzel." Onun yanından geçip karanlık evime doğru yürüdüm.

Ön kapıyı açtım ve bip sesini kesmesi için alarmin şifresini girdim. Karanlıkta, hiç kullanmadığım ve kullanmayacağım odaların, oturma odasının ve burada yaşadığım iki yıl boyunca bir kez bile yangın görmemiş şömineli çalışma odasının önünden geçerek koridorda yürüdüm. Mutfaktan bir bardak su aldım ve kana kana içtim.

Eden Morelli gerçekten bana asıldı mı? Bu gerçekten oldu mu?

Gölerek boş bardağımı doldurdum ve merdivenlerden yatak odama çıktım. Senatörün isteği üzerine yatak odam bembeyazdı. Yerler, tavan, çarşafılar. Mobilyalar maun rengindeydi ve gölgeler içinde karanlıktı.

Bütün beyazlardan nefret ederdim.

Değiştirmeliyim.

"Gitmeliyim," dedim yüksek sesle.

"Nereye gideceksin, Prenses?"

Çığlık attım, bardağı düşürdüm ve el yordamıyla ışığı açmaya çalıştım ama ben ışığı açamadan gölgelerin arasından sıyrıldı.

"Bırak onu," dedi Ronan. "Bu karanlıkta konuşulması daha uygun bir konu."

H

kalbim çarpıyor, midemdeki votka çalkalanıyordu, koştum.

Koridordan merdivenlerin başına kadar gelebildim.

Elimi tuttu ve beni öyle hızlı durdurdu ki omzumu burktu.

"Evimde ne halt ediyorsun?" Elim kurtarmaya çalışarak bağırdım ama eli demir gibiydi. Ve bir erkeğin gücüne karşı ne zaman kazanamayacağımı biliyordum. Bu yüzden dövüşmeyi bıraktım ve gevşemesini bekledim.

"Bazı soruları yanıtlamak için buradayım," dedi ve beni bir balık gibi arkasından çekerek yatak odasına döndü.

Evet, onunla o yatak odasına geri dönmeyecektim. Tekrar kavga etmeye başladım. Eğer alt kattaki alarma ulaşabilirsem-

"Kes şunu, Poppy," diye homurdandı ve beni belimden tutup yatak odasına geri çekti. Beni yatağa fırlattı ve ben de yatağın diğerk tarafında ayakta durdum. Önümde büyük boy yatak, Ronan ve kapıyla aramda bir düzine metre vardı.

Arkamda Fransız kapılar ve bir balkon vardı. Eğer dikkatli olursam ve atlarken her şeyi doğru yaparsam, havuza inebilirdim.

"Pencereden atlamayı mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Ben olsam atlamazdım. Bu geceyi kırık bedenini güverteden kazıyarak bitirmek utanç verici olur."

"Ne istiyorsun?" Geri geri kapıya doğru bir adım atarak sordum.

"Seninle konuşmak için." "Yatak

odamda mı?"

"Sakin ol, Poppy. Sana zarar vermeyeceğim."

Boğazımdan bir tür alaycı inleme sesi çıkardım ve küçük bir adım daha geri attım.

"Bana inanmıyor musun?" Yatağın etrafında döndü ve duvara yaslanmaktan başka gidebileceğim bir yer yoktu. "Seni çoktan incittiğimi mi düşünüyorsun?"

Sanki çocukmuşum gibi konuştu. Sanki bana acı verebileceği tüm yolları bilmiyormuşum gibi.

"Dur." Sanki onu savuşturabilecekmişim gibi elimi kaldırdım.

Dirseklerimden tutarak beni ayak parmaklarımdan üzerine kaldırdı. "Morellilerle konuşmak gibi aptalca bir şey yaparsan seni nasıl güvende tutabilirim ki?"

Ay ışığı yüzüne vuruyordu ve onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Beni güvende tutmak mı?" Güldüm, ki öfkesi düşünüldüğünde bu muhtemelen riskliydi. Ama artık umurumda bile değildi. Bu sözler onun ağzından çıktığında bile bir anlam ifade etmiyordu.

"Eden Morelli ile ne hakkında konuştun?" diye sordu.

"Konuştuğumu nereden biliyorsun?"

"Morelliler ve Konstantinler arasında binlerce kablo var ve sen Eden'a uzanırken bunların yarısına takıldın. Açık olmak gerekirse, o hafife alınacak biri değil. En az onlar kadar kötü. Vahşi gibi. Vahşi."

"Peki sen nesin?"

"Oh, Prenses, sanırım size çok iyi davrandım." Sesinin alçak mırıltısı aramızda titreşiyordu. Bacaklarımdan arasındaki ellerinin anısını elle tutulur ve gerçek kılıyordu.

Bunun bitme zamanı gelmişti. Göğsünü ittim ama yerinden kıpırdamadı. Aksine beni daha da yakınına çekti. Ayak parmaklarım yere zar zor değiyordu. Ama irkilmedim. Ya da yalvarmadım. Ona hiçbir şey vermedim.

"Seni incitiyor muyum?" diye

nefes aldı. "Öyle olduğunu

biliyorsun."

"Size yapılabileceklerin yanında bu hiçbir şey."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ona tükürdüm. "Bana gösterebileceğin ve benim ezbere bilmediğim bir santim acı var mı sanıyorsun?"

Gözleri gölgeler içinde karanlıktı, vücudundaki tüm renkler süzölmüştü. Siyah, beyaz ve griydi. Ama gülümsediğinde parlıyordu.

"İşte buradasın," dedi. Tanrım, bu adam. Sadece ona tükürdüğümde mutlu oluyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Seni buradan çıkarmak için ne yapmam gerekiyor?"

Koridordaki dede saati bir dakika ileri tıkladı, aramızdaki sessizlikte çok gürültölüydü.

"Sen olsan ne yapardın?" Sesi yumuşaktı.

"Düşündüğün gibi değil."

"Ne düşündüğüm hakkında en ufak bir fikrin yok."

Ona gözlerimi devirdim. Bir keresinde öyle bir tokat yemiştım ki dişçiye gitmek zorunda kalmıştım. "Güven bana Ronan. Düşündüğün kadar orijinal değilsin."

Bu onun başını geriye eğmesine ve kahkahalarla ulumasına neden oldu ve sonra uzaklaştı, nefesimi tutarken duvara yasladığım bedenimi yavaşça bıraktı. Cesurmuş gibi davranıyordum. Güçlü. Çok çaba gerektiriyordu. Sinmek ve saklanmaktan çok daha fazla çaba. Ama artık sinip saklanmayı bırakmıştım.

Normalde şifonyerin yanında duran sandalyeyi öne çekerek tam karşıma oturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Otur. Benim için birkaç soruya cevap vereceksin." "Senin için bir bok yapmayacağım."

"Yemin ederim, Poppy. Bunu yapman gerekenden daha da zorlaştırıyorsun." "Güzel."

Gölgelerin arasından tavana bakıp sert bir iç çekişini izledim. Boğazında zonklayan bir kalp atışı. "Morellis'i sen aradın," dedi. "Eğer bundan kötü bir şey çıkmayacağını düşünecek kadar aptalsan, yanıliyorsun. Ben buradayım. Bu işin kötü tarafı benim, Poppy. Bazı sorulara cevap vereceksin."

"Peki," dedim. Çünkü haksız değildi. Oturabileceğim tek yer yataktı ve bu da olmayacaktı. Bu yüzden ayaklarımın üzerinde durdum ama duvara yaslanmadım. Küçük küçük yollarla küçük küçük puanlar alıyordum. "Sorularınızı sorun."

"Morellis'e neden gittin?" "Bilgi almak için."

"Caroline'da mı?"

Bu göz kırpmama neden oldu. "Hayır. Neden Caroline hakkında bilgi isteyeyim ki?"

"Senatör mü?" Orta parmağıyla sandalyenin koluna vurmaya başladı. Küçük bir sabırsızlık işaretiydi.

"Hayır. Senatör hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum."

"Vakıf mı?" Vakıf mı? Tuhaf bir ürperti hissettim. Vakıf hakkında bilmediğim ne vardı?

"Sen," dedim, tahmin etmekten yorulmuştum. "Morellis'e senin hakkında bilgi almak için gittim."

Parmağı sandalyeye vurmayı bıraktı.

"Benim hakkımda ne bilmek istiyordun?" diye sordu, sesi korkunç derecede dikkatliydi.

"Kimsin sen? Nereden geldin? Caroline sana neden bu kadar güveniyor? Bu kadar çabuk mu?"

"Bunun için Morelli'ye gitmene gerek yoktu," dedi.

"Bana hiçbir şey söylemiyordun."

"Çünkü ben hiç kimse değilim," dedi.

"Bunu söyleyip duruyorsun ama Caroline seni İrlanda'da buldu ve bir şey için buraya getirdi."

"Benim yeteneklerim var-"

"Eden sana hurdalık köpeği dedi."

Sanki kelimeler sinirine dokunmuş gibi kafasını geriye attı. "O bilirdi, sanırım."

"Sen bu musun?"

"Hayır," dedi. "Ben buydum. Caroline beni buldu ve başka bir şey olmam için bana bir şans verdi. Ben de kabul ettim. Hepsi bu, Poppy. Benim hikayem bu."

"Gençken seni kim hastaneye yatırdı?"

Tek bir hamlede sandalyeden kalktı. Beni odanın öbür ucuna kadar takip etti, ben de bir yengeç gibi duvar boyunca sürünerek Fransız kapısına doğru ilerledim.

KALP ATIŞLARIM kulaklarımda çınılıyordu ve bu adamın bir çizgisi olduğunun ve bu soruyla muhtemelen arkamda bir yerde olduğunun farkındaydım.

Elini başımın yanındaki duvara vurdu ve sesle irkildim. Vurduğu şeyin yüzüm olmasını bekliyordum. Yavaşça gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini gördüm. Çok okunaksızdı. Milyonlarca mil derinlikte.

"Ne kadar kötü bilmek istiyorsun?" diye sordu. Bana doğru yaklaştı, uzattığım el ona karşı işe yaramadı. Göğsüyle onu bana doğru itti. İnce gömleğinin altında teni sıcacıktı.

"Ben ... istemiyorum," dedim. Cesaretim gitmişti. Kağıttan bir bebektim. Sıkıştırılınca buruşan.

"Oh, ne kadar yalancısın."

"Tamam, beni korkutmak mı istedin? Beni uyarmak mı istedin? Harika. Başardın. Eden Morelli'den uzak duracağım." Ona borçlu olduğum iyiliği kısaca düşündüm ama bunu ona söylemeyecektim. Ya da Jacob'a.

Artık ona hiçbir şey söylemeyecektim. Onu ittim ama yerinden kıpırdamadı. Sadece vücudunun sıcaklığı vardı. Elime karşı. Bana karşı. Orada kıpırdamadan durdukça, kalbi elime çarpmaya devam ettikçe, bunun farklı bir oyun olup olmadığını merak etmeye başladım.

Başımı kaldırıp ona baktım, vücudunun beni kapıya doğru itişinin anıları beynimde istenmeyen bir sıcaklık yarattı. Vücudumda.

Göğsüne bastırduğım elim kaydı. Okşadım. Göğsünün sert kıvrımının üzerinde, serçe parmağımla göğüs ucundaki boncuğu okşadım ve vücudu titredi. *Titredi*. Tekrar yaptım. Daha sert. Tırnağımın kenarını çok az kullandım ve o dudağını yaladı.

Lanet olsun. Ne yapıyordum ben? Ve şimdi bunu yaptığımı göre nasıl duracaktım?

"Bana sor," dedi.

"İstediğim bir şey

var mı?"

Başını salladı. "Ama bu size pahalıya patlayacak."

"Hiçbir şeyim yok," diye nefes aldım. Şimdi keskin tırnaklarımı göğsüne bastırıyordum. Hepsi, daha derine batıyor, ürkmesini ya da beni durdurmasını bekliyordum ama tek yaptığı alt dudağını ısırarak ve boğazının arkasından karanlık sesler çıkarmaktı.

"Düşündüğünden daha fazlasına sahipsin," dedi ve sonra aniden arkasında soğuk bir boşluk bırakarak uzaklaştı. Sandalyeye oturdu, bacakları ay ışığının hüzmesinde açıktı. Vücudunun geri kalanı gölgede. "Bana sor."

"Gençken seni kim incitti?"

"Babam," dedi. "Ve sonra rahipler. Elbiselerini çıkar."

Beynim yetişemiyordu. Orada öylece durdum, arzu ve endişeyle titriyordum. "Elbiselerini çıkar, Poppy. Ve bana başka bir soru sormana izin vereceğim."

"Peki ya yapmazsam?"

"Senin için onları çıkaracağım."

Sweatshirt'ü başımın üzerine çektim. Kot pantolonumun düğmelerini açtım ve aşağıya doğru ittim. İçinden ince, pamuklu bir kaşkorse ve bir çift yüksek kesim külot giyerek çıktım. Pek baştan çıkarıcı sayılmazdı.

Pek bakılacak biri değilsin, değil mi?

Ama Ronan bakmayı seviyor gibiydi.

Elleri güçlü kalçalarından dizlerine doğru indi ve sonra tekrar yukarı çıktı. Tekrar ve sonra tekrar. Ve fark ettim ki istediği şey sikine dokunmaktı ve kendini durduruyordu. Şey, diye düşündüm. Bu ilginçti. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilememem çok kötüydü. Ben Eden Morelli değildim. Sadece kendimdim.

"Sor," dedi.

"Bunu neden yapıyorsun? Benimle?"

"Çünkü sen bunu çok kolaylaştırıyorsun."

Beni incitiyordu, çünkü ona izin verdim. Çünkü bunu ben *istedim*.

Oh, diye düşündüm, onun önünde aniden üşüdüm. Utanmıştım.

Doğru ya.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve çömelerek giysilerime uzandım. Sahip olamayacağım bir şeyi istemekten daha iyisini biliyordum.

"Ve çünkü tanıştığımız gece hiç bu kadar güzel birini görmemiştim," dedi. Sözlerini takip eden durgunlukta bocaladım. Bocaladım çünkü ona inanmayı çok istiyordum. Tüm kanıtlara rağmen.

"Yalan söyleme." Sesim çatallaştı.

"Bana sor."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Ben değilim. Şimdi dik dur." Kalkmadım, hâlâ çömelmişim. Hâlâ saklanıyordum. Bu kadar cesur değildim. "Benimle bir anlaşma yaptın. Soru sorabilirdin ama sana pahalıya mal olacaktı."

"Çok pahalı," dedim. "Sen . . . çok pahalı."

"Ayağa kalk Penses. Daha çok sorunuz var. Cevapları bulmak için Eden Morelli'ye giderek hayatınızı riske attınız."

"O bana zarar vermez."

"Aptal olma, Poppy. İşine yarasaydı senin boynunu kırardı. Şimdi bana bilmek istediğin şeyi sor."

Gözlerimi kapattım ve bir tür sihirle bel kemiğimi buldum. Yerden kalkarak tekrar dik durdum.

"Caroline için ne yapıyorsun?"

"Sorunları çözüyorum," dedi.

"Ne tür sorunları?"

"Avukatların ve muhasebecilerin çözemeyeceği türden. Bu iki soru." "Ne istiyorsunuz?"

"Ah, Penses," diye inledi, sesinin tonu değişti, alçak çakılda bu oyunun ona neye mal olduğunu ortaya çıkardı. "Senden ne istemiyorum?"

Beni duvara bağlayan güç aniden yok oldu ve ona dokunmak için çaresizce öne doğru adım attım. Bana dokunması için çaresizce.

"Hayır," dedi ve ben donakaldım. "Sırtını duvara yasla."

"Sana dokunmamı istemiyor musun?"

"Hayır, Penses, bana dokunmanızı

istemiyorum." "Ron-"

"Kendine dokunmanı istiyorum."

Ne düşünmüştüm? Ama kelimeler dudaklarımdan çıkmadı.

"Prenses," dedi usulca, sanki onun için tatlı bir şeymişim gibi ve bu beni harekete geçirdi. Beni istediği yere, duvara yasladı. Korkuyordum, hayır, tamamen dürüst olmak gerekirse - biliyordum. Benimle o tatlı sesiyle konuşursa, ne isterse yapacağımı biliyordum. "Bacaklarını aç."

Yaptım, utandım ve büyülendim.

Ay ışığında öne doğru eğildi. "Daha geniş."

Daha geniş bir adım attım. İç çamaşırım yana doğru çekiliyordu. "Yalnızken ne yapıyorsan onu yap," dedi.

"Bilmiyorum." Kuruyan dudaklarımı daha kuru bir dille yaladım. Vücudumdaki tüm nem bacaklarımın arasındaydı. "Yalnızken hiçbir şey yapmıyorum. Çok uzun bir süre için değil."

Kaşı kalktı. "Neden?"

"Çünkü o parçam boyun eğmesi için dövüldü," dedim ona sert bir şekilde.

"O zaman geri getirelim." Gölgelelerin içine geri oturdu ve pencerenin dışındaki ayın üzerinden bir bulut geçti ve oda aniden karanlık oldu. "Çok güzel göğüslerin var," dedi. "Benim için dokun onlara."

İltifat ve karanlık onun lehine işledi ve ellerim göğüslerimi avuçlamak için yukarı kalktı. Parmaklarım ince kaşkorsenin altında sertleşmiş meme uçlarımı buldu. Göğüslerim dokunulmak için can atıyordu.

Bana ne yapacağımı söyleyen sesiyle, sıcak ve yumuşak tenimin altındaki elektrik akımları canlandı ve bir nefes aldım.

"Meme uçlarını çektiğimde hoşuna gitti. Onları acıttığımda ve yaktığımda."

Yaptım. Evet, hatırladım. Bunu hatırladım. Ve bunu kendime yaptım. Bacaklarımın arası ateşliydi. Ve aniden acı verici bir şekilde boşaldım.

"Ronan," diye fısıldadım.

"Elini bacaklarının arasına koy, Poppy."

Yaptığımda nefesim kesildi. Kendi parmaklarım çok iyi

hissettiriyordu. "Islak mısın?"

"Evet."

"Ne kadar ıslak?"

"Çok ıslak."

Utanmalıydım. Nasıl utanmadım?

Bulut ayın yanından geçip gitti ve oda aniden aydınlandı. Karanlığın o birkaç dakikası için daha aydınlık.

"Göster bana," dedi. Ona göstermek için parmaklarımı uzattım. Görüp görmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun pek de önemi yok gibiydi. Onun sesi ve vücudumdaki ağrı dışında hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı tekrar bacaklarımın arasına soktum.

"Hayır," dedi. "Parmaklarını ağızına sok."

Gözlerimi kırıştıtarak açtım, bu öneri karşısında afallamıştım.

"Tanrım, şu haline bak. Bunca zamandan sonra hâlâ çok masumsun. Parmaklarını ağızına sok. Tadına bak."

Dudaklarımı açtım, parmaklarımı içeri kaydardım. Tuzluydum. Misk gibiydi. Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu.

"Yeter," diye inledi, sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi. "Kendini sev, Poppy."

Zor nefes alarak ıslak parmaklarımı vücudumdan aşağı, bacaklarımın arasına doğru kaydardım.

"Bunu ilk yaptığın zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Yatağında yalnız bir kız?"

Başımı salladım.

"Kaç yaşındaydın?" "On beş."

"Seni kendine dokunacak kadar tahrik eden neydi?"

"Zilla'nın tenis koçu."

"Anlat bana."

"On dokuz yaşındaydı. Annem onu işe aldı, muhtemelen babam bakmıyorken onu becermek için. O ..." Klitorisimi okşadım ve vücudumda güç ve şehvet dalgalandı. Tekrar geri döndüm. Tekrar. Parmaklarımı kendime karşı kullandım. "O ... beni izledi."

"Sana dokundu mu?"

"Hayır. Asla."

"Yapmasını istedin

mi?" Başımı salladım.

"Anlat bana."

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama bunu istemesi hoşuma gitti."

"Sana dokunmak istiyorum," dedi. Ben de bana dokunmasını istiyordum. Hem de çok. Dizlerim büküldü ve başımı duvara yasladım. Kalçalarım eğildi.

"Sen neden

yapmıyorsun?" "Bu

daha eğlenceli değil

mi?" "Ben oyunları

sevmem."

"Çünkü onları yanlış kişiyle oynuyorsun."

Bu *kadar yeter*. Düşündüm de. Ondan ve oyunlarından bıktım. Gözlerimi kapatıp onu engelledim.

"Poppy-"

"Kapa çeneni."

Kıkırdaması karanlıktı. Uğursuzdu. Beni cezalandırmasını, durmamı söylemesini bekledim. Kötü bir şey söylemesini.

"Yap şunu, Poppy. Kendini boşalt."

Bedenim parmaklarımın altında uyanıktı. Bedenim parmaklarımın altında bana aitti. Ve nelerden hoşlandığımı hatırladım. Dokunulmaktan nasıl hoşlandığımı. Uzun zamandır bir kenara ittiğim ve unuttuğum şeyi hatırladım. Kendime geri döndüm. Tenime. Parmaklarıma. Klitorisimin çıkıntısına. Vücudumun hassas, ıslak açıklığına.

Zilla'nın tenis koçuyla geçirdiğim o yaz, bunu durmaksızın yapmıştım. Kendime dokunabilmek için odama gitmek için her türlü nedeni buluyordum. Birileriyle çıkmaya başladığımda lisedeki erkeklerin bana dokunduklarında kendimi yalnızken hissettiğim kadar iyi hissetmemi nasıl sağlayacaklarını bulacaklarından emindim ama o kadar dikkatleri yoktu.

Üniversitedeyken, Damon çalışma programımdaydı, dikkat süresi vardı ve bunu Linderman Kütüphanesi'nin tozlu arka odalarında klitorisime uyguladı. Tatlı ve çalışkandı ve dünyam başıma yıkılmadan önce çok güzel bir ay boyunca bana yaptıklarına ve benden ona yapmamı istediği şeylere aşık olmuşum.

O kütüphanede iyi bir eğitim aldım. "Ne

düşünüyorsun?" Ronan sordu.

"Kütüphanenin arka odasında beni parmaklayan çocuk." "Sana başka ne yaptı?"

Parmaklarımın sıkışması dikkatimi dağıttı. "Poppy? Seni becermesine izin mi verdin?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Ne güzel bir soru. "Sadece . . . yapmadım."

"Onun sikini yaladın mı?"

Başımı salladım. Bir kere.

"Beğendin mi?"

Aman Tanrım. Onun sesi, anısı ve parmaklarım. Boşalacaktım. Alt dudağımı ısırdım, parmaklarım klitorisimin üzerinde daha hızlı çalışıyordu.

"Cevap ver

bana." "Evet."

"Ağzını sana dayadı mı?" "Hayır."

"Neden?"

"Yapmadım

..." "Poppy."

"Yapmasını istemedim," diye ağzımdan kaçırdım. Kütüphanenin arka odası için fazla ileri bir adım gibi gelmişti. Pantolonumu çıkarmam gerekecekti ve ya işe yaramazsa? Ya da hoşuma gitmezse? Ellerini iç çamaşırlarıma sokup boynumu emmesi hoşuma gidiyordu. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

"Senatör yaptı mı?"

Acı kahkaham bir solukta kesildi.

"Ağzını sana dayayan oldu mu?"

"Hayır. Tanrım. Ronan-"

Bacaklarımın arasında patlayan orgazm beni haykırmaya itti. Bacaklarımın bükülmesine neden oldu. "Siktir," dedim, dayanabildiği kadar uzun süre alay ederek. Büyük patlama kayboldu ve içimde şimşekler çakmaya başladı. Kendimi komodine yasladım ve gözlerimi açtım.

Sadece onu tam karşımda bulmak için. Bir nefes ötede. Gözleri parlıyordu. Aramızda mesafe varmış gibi geri çekildim ama duvar arkamdaydı.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordu ve sesinde hiç oyun yoktu. Mırıltı yoktu. Hile yoktu. Sadece ihtiyaç vardı. Tenis koçunun sevdiğim yanı da buydu. İhtiyaç duyulmak. İşte böyle. Damlayan ıslak ve yumuşak.

Ve onun sorması ... bu farklıydı. Bana daha önce hiç vermediği yeni bir güçle dolup taşıtığını hissettim.

"Evet."

Beklediğim şey; parmakları tenimdeydi. Elleri bacaklarımın arasında. Göğüslerimin sert, çaresiz ellerle kavranması, bunların hiçbirisi olmadı. Bu adam . .

. tüm sırlarıyla bu tehlikeli gizemli adam, bedenimin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Elleri belime dolandı ve beni duvara doğru bastırdı. Elinin sıcaklığı, dokunuşunun şoku nefesimin kesilmesine neden oldu. Kaslarım titredi.

"Bacaklarını aç," dedi ve ben de açtım. Tam olarak ne kadar geniş istediğini bilerek, ona verdim. Bacaklarımın arasına o sınırsız bakışı. Sırılsıklam külotum. Kaygan kalçalarım. Genelde saklı olan pembe tenim bu şekilde tamamen ortaya çıkmıştı.

"Vücudundaki bu güzel noktayı kimse öpmemi mi?"

Nutkum tutulmuştu, başımı salladım.

Başka bir şey söylemeden açık ağzını bana dayadı ve pamuğun arasından nefesimi içine çekti. Dili üzerime bastırdı ve ben de orgazmın etkisiyle hâlâ hassas olan parmak uçlarımın üzerinde doğruldum. Ama bu yüzden ellerini belime koymuştu. Beni istediği yerde tutmak için.

"Külotunu çek," dedi bana karşı.

"Ronan." Hamdım. Titriyordum. Başka bir orgazm

olmayacaktı. "Çek onları, Poppy."

Ve yaptım da. İç çamaşırlarımı kenara ittim ve ağzını tekrar üzerime koydu. Bana karşı. Beni ağzına aldı. Diliyle beni yaladı ve göğüslerimi avuçlamak için ellerini yukarı kaydırды. Vücudumun neler yapabileceği hakkında ne biliyordum ki? Görünüşe göre hiçbir şey.

Çünkü bir sonraki orgazm beni avucunun içine alıyordu ve çığlık attım, başını tuttum, kendimi ona sürtüyordum. Sanki bir tür kapı açılmıştı ve benim için yeni bir şey vardı. Hiç beklemediğim bir şey.

Bu şekilde dokunulmak bir vahiy gibiydi. Hayatım boyunca sadece terk edilmişken, aniden tapınılmak gibiydi.

"Özür dilerim," diye nefes aldım ve başını bıraktım. Tenime karşı kıkırdadı, her şeyin tadına bakmak istercesine kaygan kalçalarımı yaladı. İç çamaşırımı vücuduma geri çekti, sanki çok önemliymiş gibi üzerimi örttü. Göbeğimi öptü. Ve sonra ayağa kalktı.

Aleti karnıma değdi ve ben de ona doğru eğilerek kendimi ona doğru bastırdım. Ama elleri belime geri döndü ve beni duvara doğru itti. Eğik başı benimkine yaslandı.

O kadar uzun süre orada durdu ki. Sadece nefes alıyordu.

Yüzüne doğru uzandım ama parmaklarımın dokunuşuyla geri çekildi. O an sona erdi.

"Eden Morelli'ye başka ne söyledin?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakakaldım. Zevkten sırılsıklam olmuş beynim onun söylediklerine yetişemiyordu.

"Poppy!" diye bağırdı, ses tonundaki keskin onaylamama içgüdülerimi harekete geçirdi ve uzanıp kazağımı kaptım. Titreyen ve terli bedenimin üzerine geçirdim. "Ona başka ne söyledin?"

"Hiçbir şey yapmadım. Önemli bir şey değil."

"Neyin önemli olduğuna siz karar veremezsiniz."

"Ronan, yapabilir miyiz-" Ben duvardan uzaklaştım, o da geri çekildi. Sadece birkaç dakika önceki pozisyonlarımızın tam tersi. "Senin hakkında konuştuk. Caroline'ın seninle nasıl tanışmış olabileceğini sordum."

"Peki o ne dedi?"

"Caroline petrol sondajı için İngiltere'deydi."

Saçlarını geriye doğru itti ve saçları gözlerinin üzerine düştü. "Ona kendin hakkında bir şey söyledin mi?"

"Hayır."

"Güzel. Devam et-"

"Aslında . . ."

"Siktir."

"Senatörün her zaman iyi bir adam gibi görüldüğünü ve benim onun öyle olmadığını ima etmiş olabileceğimi söyledi."

Başını salladı, saçları yüzünün yan tarafını okşuyordu. "Ona ne kadar ödedin?"

Dudaklarımı yaladım, makul bir yalan bulmaya çalıştım.

"Poppy?"

"Kız kardeşim ona ödeme yaptı," dedim. "Eden'la bu şekilde bağlantı kurdum. Kız kardeşim onu tanıyor."

Yalanıma inanıp inanmayacağını görmek için bekledim ve uzun bir dakikadan sonra başını salladı. "Pekâlâ. Eden Morelli'yle bir daha görüşmeyeceğine söz verir misin?"

"Gerçekten beni güvende tutmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

"Peki." Bir şaka yapacaktı; ses tonundan bunu anlayabiliyordum. "Kolay yapmıyorsun-"

"Ronan."

İçini çekti ve sanki bir mıknatısmış gibi bana doğru geri adım attı. Tüm vücudum metal talaşı gibiydi, ona doğru o kadar sert çekiliyordum ki.

"Neden burada kalıyorsun?" diye sordu alnımdaki nemli bir saç okşayarak.

"New York'ta mı?"

"Bu ev. Gidecek başka bir yerin yok mu?"

Cabo'daki daireyi düşündüm. Fransa'nın güneyindeki evi. İkisine de hiç gitmemiştim ama oraları biliyordum.

"Burası benim evim," dedim. Sanki tüm bu tadilatları yapmış olmam onun u m u r u n d a y d ı . Bir duş inşa etmiş ve mutfağın döşenmesine yardım etmiştim. Ben koymuştum

Burası için mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla kan, ter ve gözyaşı döktüm ve bu bir şekilde burayı benim yapmadı mı?

Evim her zaman Bishop's Landing'deydi. Bu tepenin dışında bir hayat bilmiyordum.

"Burası boktan bir ev," dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. Cesur mu yoksa aptal mı olduğumu bilmiyordum. "Hiç evin oldu mu?"

Gözleri parlıyordu ve sessizliği bir cevap değildi. Bu gece oynadığımız oyun beni onun hakkında binlerce soruyla baş başa bırakırken, ben ona vermek için kendimden parçalar koparmaya devam ettim.

"Sadece bir ev istiyorum," diye fısıldadım, kendi kulaklarıma acınası geliyordu.

"Evler yaşlı kadınlar içindir. Sen gitmelisin," dedi. "Kız kardeşini al ve Meksika'da bir kumsalda otur ya da senin gibi kızlar nerede kumsalda oturuyorsa orada otur."

"Benim gibi kızlar mı?"

"İçki içmeli, tenis koçlarıyla yatmalı ve boş boş oturmalısınız-"

"Neden zalimlik ediyorsun?"

"Çünkü ben zalimim," dedi, öne doğru eğilerek tam benim alanıma girdi. Dudakları beni ısırarak ister gibi dişlerini ortaya çıkaracak şekilde ayrılmıştı ve aptal hain bedenim bu fikri sevdi. "Ben zalimim, sen de aptal, şımarık bir prensessin ve boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, boğulduğunun farkında bile değilsin."

"Ama beni kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Morellilerle tekrar temasa geçerseniz, kendi başınıza kalırsınız."

O gitti ve ben de ana kattaki kapılardan birinden çıkarken alarmin sesini duyana kadar yatak odasında kaldım. Sonra merdivenlerden aşağı koştum ve alarmı sıfırladım.

Ama yatağa girip yeni duş aldıktan ve giyinip kuşandıktan sonra onun evime nasıl girdiğini merak ettim.

"A Başka bir arabayla araba kullanmayı öğrenmek istemediğine emin misin?" Theo ön kapıma park etmiş olan şehir arabasından inerken sordu. Gün aydınlıktı ve güneş ışığı gibi kokuyordu.

Bahar. Bu da, çok klişe gelmesin ama, günün yeni bir başlangıç gibi koktuğu anlamına geliyordu.

Üzerinde güve deliği olan eski bir kaşmir kazak giymiştim ama rengi başka hiçbir yerde görmediğim güzel bir mercan olduğu için saklamıştım ve bakmak beni mutlu ediyordu. Boynuma kırmızı bir atkı doladım ve çekmecemde bulduğum ince deri eldivenleri giydim.

Ayağымda yeni vazgeçilmezim Converse tenis ayakkabılarım vardı. Bu sabah aynada kendime baktığımda, iki uzun yıldır kendim için giyinmediğimin ve senatörün beni bu halde görmesi halinde değiştirmemi talep edeceğinin farkındaydım.

Belki bu kıyafet saçmaydı ama vücudumda iyi hissettiriyordu. Ve bu çok yeni, tuhaf ve ... önemliydi.

"Başka bir arabam mı var?" diye sordum. Daha önce sadece parlak siyah bir şehir arabası görmüştüm.

"Senatörün bir Porsche 911'i ve bir Corvette Stingray'i var. Ya da vardı. vardı sanırım. Onlar artık senin."

Artık benim. Vahşi. Acaba *bilmediğim başka nelere sahiptim?*

Ama Porsche'ler ve Corvette Stingray'ler bana ileri seviye arabalar gibi geliyordu ve ben daha çok acemi idim.

"Hayır," diye başımı salladım. "Şehir arabası kulağa hoş geliyor."

"Pekâlâ," dedi Theo ve arabanın etrafında dolaşarak yolcu koltuğuna doğru yürüdü.

Pahalı deri sürücü koltuğuna kaydım ve ellerimi direksiyona koydum. "Bu eğlenceli, değil mi?" Dedim.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi Theo ve her zaman taktığı maskenin arkasına geri koyamadan gülümsemesini yakaladım.

Güneş yeni doğuyordu ve bahar sabahları serin ve nemliydi. Tüm yeşil ağaçlar ve çimler ince bir sis tabakasıyla örtülmüştü. Constantine Yerleşkesi önümdeki tepenin üzerindeydi. Kule hemen görülebiliyordu.

Neden Bishop's Landing'i terk etmedim? Merak ettim. Gecenin çoğunu Ronan'ın sözlerini düşünerek geçirmiştim. Beni burada tutan hiçbir şey yoktu. Caroline. Sadece göstermelik olacağından emin olduğum yönetici müdürlük işi.

Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param vardı. Hiç gitmediğim başka şehirlerde evlerim vardı.

Neredeyse tüm hayatım boyunca Bishop's Landing'deki bu tepede yaşadım. Okulda geçirdiğim bir iki yıl dışında hep bu tepedeki evde yaşadım. Hiçbir yere tatile gitmemiştim. Paris'e kız kıza gezi yok. Meksika'da her şey dahil tatil yok. Belki de neden gitmediğimin cevabı nereye gideceğimi bilmememdi?

Tanrım. Bu benim için bile üzücüydü.

Ama aslında hissettiğim çok daha karmaşık bir şeydi. Kız kardeşim, annem, söğüt ağacı ve kendimi hiçbir yerde güvende hissetmememle ilgili bir şey.

"Hanımefendi?"

Theo söyledi. "Bana

Poppy de."

"Bu ... değil." şöyle bir baktım, Theo başını sallıyordu. Sarı saçları uzun ve kıvrımlıydı; sabahın nemli havasında biraz dağınıktı. "Hayır."

"Tamam, ama sana Theo diyeceğim."

"Sorun değil."

"Yani ben sana adınla hitap edeceğim, sen de bana *Downton Abby*'deymişiz gibi hanımefendi mi diyeceksin?"

"O diziye bilmiyorum."

"Aynı yaştayız, Theo."

"Hayır, hanımefendi, değiliz." Muhtemelen benden on yaş büyüktü, bu da hala genç olduğu anlamına geliyordu. İkimiz de gençtik. Ve şimdi bu arabanın ön koltuğunda yalnızdık. Bir erkekle yakınlaşma konusunda, Ronan gelip ağzını bana dayayarak eğriyi bozmasaydı, bu oldukça üst sıralarda yer alabilirdi.

"Bana Poppy demen için sana para ödeyebilir miyim?" diye sordum.

Güldü ve sonra sert bir öksürükle bunu örtbas etmeye çalıştı. "Sen çok-" diye kendini durdurdu. Başını salladı.

"Ben neyim?"

"Farklı. Bu sabah." Bunu nasıl da çaresizce söylemişti. Sanki doğru olmamasını diliyordu. Ya da fark etmemeyi diliyordu. Ama yanılmıyordu - ben farklıydım. Ve hayatımın da biraz farklı görünmesinin zamanı gelmişti.

"Biliyor musun," dedim dışarı çıkmak için sürücü tarafındaki kapıyı açarken. "Porsche'yi ben kullanmak istiyorum."

Theo'nun gözleri büyüdü ve gülümsemesi - eğer buna gülümseme denebilirse - neredeyse onaylar gibiydi. "Bu bir düz vites," dedi.

"Sorun değil," dedim, muhtemelen öyle olmasa da.

On dakika sonra evimden yokuş aşağı iniyordum. "Debriyaj" dedi. Tekrar.

"Doğru, doğru." İleride küçük bir tepe ve bir dur işareti vardı. "Olamaz. Geri dönüp belediye arabasını mı alsak?"

"Korkma," dedi. "Ve iyi gidiyorsun. Kimse hemen düz vites araba kullanmayı beceremez."

"Yalan

söylüyorsun."

"Söylemiyorum,

hanımefendi."

"Onu oyalayacağım."

"Debriyaj, vites, gaz. Yapabilirsin."

Sorunsuz bir şekilde birinci vitesten ikinci vitese geçtim. Tekleme yok. Gıcırdama yok. Zevkten nefesim kesildi.

"Güzel," dedi.

Anında arabanın titremesine ve sarsılmasına neden olan bir şey yaptım.

"Aman Tanrım, bu korkunç. Sorun bende mi? Bu araba mı?"

"Bu düz vites ve harika gidiyorsun. Gerçekten öyle." Theo çok hevesli bir öğretmendi ve şaşırtıcı derecede sakinleştiriciydi. "Bu tepede, dikkat et..."

Araba durdu.

"Bunu mu yaptın?"

Ben sordum.

Theo gerçekten güldü, bu benim gergin enerjimi ikiye böldü ve sonra ben gülüyordum.

Arabayı park edip yeniden çalıştırdım, tam o sırada siyah antrenman pantolonu ve ter lekeli tişört giymiş bir adam önümüzden koşarak geçti. Arabanın çalışma sesini duyunca başını çevirdi ve göz göze geldik.

"Ronan," diye nefes aldım.

Yolun ortasında durdu, yüzü bize dönüktü. Okunamayan gözleri Theo'nun yüzünden benimkine bakıyordu.

Koyu renk saçları alnında kayganlaşmıştı ve göğsü kabarmıştı. İnce koşu kıyafetinin içinde normalde olduğundan daha iri görünüyordu. Göğsü genişti. Omuzları genişti. Ölümcül bir kılıçtan çok kör bir nesne gibiydi.

Gömleğinin kenarından tutup yüzünü sildi ve karnının solgun derisini ortaya çıkardı. Kasların dalgalanması.

Vücudum dün gece ona ne yaptığını hatırladıkça gülümsemem yüzümden yavaşça kayboldu. Bedenim daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını. Bir anda vücudum bu adamın ona yapabileceği her şeyi istedi.

"Hadi dostum," dedi Theo ve uzanıp kornaya bastı. Araba küçüktü ve Theo da küçük bir adam değildi. Ön koltukta omuz omuzaydık ve o yanıma uzandığında daha da çok temas ettik.

Ronan her şeyi gördü. Ama yüzünde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Ne düşünüyordu? Umurunda mıydı? Başka bir adama bu kadar yakın oturmamanın bir önemi var mıydı? Bir tepki olup olmadığını görmek için gülümsedim. Yüzü beni tanıdığını bile göstermiyordu. Bırakın ağzını bana dayadığını.

Yolun kenarına yürüdü ve biz geçerken bizi izledi. Vitesler gıcırıyor, araba yalpalıyordu.

Dikiz aynasından arkama baktım ve o hâlâ oradaydı. Hala izliyordu.

"İyi misin, Poppy?" Theo sordu. Hanımefendiyi bıraktım ve birdenbire onu geri istedim. Mesafeyi. Ki bu çok saçmaydı. Ronan benim hiçbir şeyim değildi. Hâlâ ensemde hissettiğim karanlık bakışları da onun oyunlarından biriydi.

"Ben iyiyim," dedim ve debriyaja bastım, üçüncü vitesse geçtim ve tepeden aşağı indim.

Pazartesi sabahı Theo beni şehre götürdü.

"Denemek istemediğine emin misin?" diye sordu. Camı indirdi ve dikiz aynasında gözleri benimkilerle buluştu. Güzel gözlerdi. Kahverengi ve iri. Hiç fark etmediğim kadar büyük.

"Bishop's Landing'in etrafında dolaşmak başka bir şey. Manhattan ise bambaşka bir şey. Ben sadece hayatını kurtarmaya çalışıyorum, Theo."

"Bunu takdir ediyorum, Poppy."

Adımın onun ağzında söylenmesi içimde garip bir dalgalanma yarattı. Rahatsız mıydım yoksa hoşuma mı gidiyordu emin değildim.

Telefonum çaldı ve beni Ronan'ı unutmak için Theo'yu öpmeyi düşünmekten ve bunun ne büyük bir karmaşa olacağını düşünmekten kurtardı. Ekranda Zilla yazıyordu.

"Affedersiniz," dedim Theo'ya.

"Elbette," dedi Theo ve aramızdaki pencerenin yukarı kaymasını sağlayan düğmeye bastı.

"Selam," dedim. "Nasılsın, Zilla?"

"Ben iyiyim. İyiyim. Sen nasılsın? Eden ile görüşmenizden sonra sizden haber alamadım."

"Ah, doğru," dedim, Ronan ve ardından sürüş dersinden sonra o tuhaf buluşma unutulmuştu. "İyiydi. Yani. Çok fazla bilgi alamadım. Burnumu sokmaya çalışmak muhtemelen bir hataydı."

Zilla'nın tarafında bir saniyelik bir sessizlik oldu. "Şaka yapıyorsun,

değil mi?" "Hayır. Yani. Çabanı takdir ediyorum ama-"

"Benim çabam mı?" Güldü. "Tanrım, bazen tam bir çocuk oluyorsun, Poppy."

Bu acıttı. Gerçekten acıttı. Ama aynı zamanda beni endişelendirdi. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Aman Tanrım," dedi. "Bir kez olsun bu benim hatalarımla ilgili değil. Eden Morelli'ye bir iyilik borçlusun, Poppy."

"Biliyorum."

"Ne tür iyilikler istediğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Kanlı olanlar. Suçlu olanlar."

"Zilla-"

"Ve sizi koruyacak bir senatörünüz de yok."

"Koru beni!" Alay ettim, ses boğazımı tırmaladı. "Yaptığını düşündüğün şey bu muydu?"

"Hayır," dedi kız kardeşim, kendini toparlayarak. "Tabii ki hayır. Sadece Constantine/Morelli dünyasının farklı işlediğini söylüyorum."

"Dünyanın nasıl işlediğini biliyorum," diye tersledim. "Dünya, sen on altı yaşındayken anneni öldürür ve sana tüm parayı yakan bir baba verir. Dünya kız kardeşine psikotik bir mola verir-"

"Poppy," diye nefes aldı.

"Ve biri hariç tüm seçeneklerimizi elimizden alıyor. Tek bir seçenek. Yapabildiği için parmağımı kıran bir seçim. Kafama kitap fırlatan. Vücudumda çürükler bırakan. Bir bebek sahibi olmaya o kadar kararlıydı ki bu konudaki hislerimin hiçbir önemi yoktu."

Gözlerimi kapattım ve titreyen parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Bana dünyanın nasıl işlediğini anlatma," diye fısıldadım. "Seninle sonra konuşuruz."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattım. Ve özür dilemek için tekrar arayacağını bildiğim için telefonumu kapattım.

Halcyon Binası şehir merkezinde bir gökdelen. Oraya çıkarken kendimi hep *Legally Blonde*'daki bir karakter gibi hissederdim. Biraz yabancıydım ama denemeye kararlıydım. Arka planda çalan caz gibi küçük bir şarkı vardı, cesur bir şey. Bugün bunu o kadar keskin hissettim ki sanki bir kahkaha ya da hıçkırık boğazıma takıldı. Bunu başaracaktım. Milyon dolarlık bir vakfın yönetici direktörü. Eğer şüphelerim varsa, onları hak edilmemiş bir iyimserliğin altında ezmek için çok uğraşıyordum. Kazanılmamış bir güven.

Ama Caroline haklıydı. Fikirlerim vardı. İyi fikirler. Ve şimdi onları hayata geçirmek için çok param vardı.

Kendime inanmakta yeniydim, bu yüzden biraz zaman aldı ama ön kapıdan içeri girdiğimde yeni evrak çantamı şarkı söyleyecekmişim gibi sallıyordum. Vakıf 24th kattaydı ve asansör kapıları açıldığında beyaz bir duvara karşı altın ve siyah harflerle 'Daha İyi Aileler, Daha İyi New York' yazan büyük ve geniş bir masa vardı.

Justin orada oturuyordu ve beni görünce afallamış görünüyordu. Ben de onu gördüğüm için biraz şaşırmıştım.

"Poppy?" dedi ayağa kalkarak. "Bugün geleceğini bilmiyordum?"

"Caroline'a bugün geleceğimi söyledim."

"Oh hayır," dedi. "Benim hatam. Onu arayayım, yirmi dakika içinde burada olur."

"Aslında." Öne doğru eğildim, komplocu bir tavırla konuşuyordum. "Büyük bir yaygara istemiyorum ve ikimiz de Caroline'ın büyük bir yaygaranın tanımı olduğunu biliyoruz."

Justin gülümsedi, ben de ona gülümsedim, şakamdan alınmadığı için rahatlamıştım. Ama bir yandan da gidip Caroline'a söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. Ama sonra bu düşüncenin sadakatsizlik olduğunu düşündüm ve her şeyi bir kenara ittim.

"Ciddiyim. Sadece etrafa bakmak istiyorum. Ama burada ne işin var?"

"Caroline bazı sistemleri kurmak için gelmemi istedi."

"Oh. Şey, sistemler iyidir." *İnsanlar ne tür sistemler kurmak zorundaydı?* Merak ettim.

"Telefonlar çalışıyor. Ofisler arası e-posta. Resmi resepsiyonist önümüzdeki hafta başlıyor."

Oh. Şu sistemler.

Masanın üzerinden belgeleri çekip bana uzatmaya başladı. "İşte asistanlık pozisyonunuz için başvuranların listesi. Hazır olduğunuzda onları mülakata çağırabiliriz." Bir yığın kâğıt daha vardı. "İşte fon taleplerinin ilk turları. Hiçbirini incelemedim." Bana bir deste daha uzattı. "Bu da Caroline'ın diğer vakıflarından gelen eski fonlama kriterleri. Bunun iyi bir başlangıç noktası olabileceğini düşündük." Daha fazla kâğıt yığını. Daha fazla, daha fazla, daha fazla. "İşte medya talepleri. Tekrar ediyorum. Hepsini incelemedim. Ama başlamaya hazırsanız, beğendiklerinizi işaretleyin, Caroline onları inceleyecektir."

"Elbette," dedim, bunalmıştım ve öyle olmamaya çalışıyordum. "Benim ... masam nerede?"

Bana gülümsedi ve Justin'den hoşlandığımı itiraf etmek zorundaydım. İşinin ehli ve nazık biriydi. Her zaman küçük bir köpek yavrusu gibi görünmesi onun suçu değildi.

"Beni takip edin. Sanırım çok memnun kalacaksınız."

Masanın etrafından dolanarak iki masanın bulunduğu açık konseptli küçük bir odaya girdik. Bir tanesi başka bir kapalı kapının önüne yerleştirilmişti. Justin kapıyı açtı ve gülümseyerek geri çekildi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ofise girerken. Bir duvarın tamamı tavandan tabana pencerelerden ibaretti. Üzerinde şık bir bilgisayar monitörü olan güzel bir kiraz ağacından Queen Anne masası. Pencerelerin karşısındaki duvarda büyük bir beyaz tahta ve takvim vardı. Aralarında küçük masalar olan üç sandalye yerleştirilmişti. Ekibimle sabah toplantıları. Kadınsı, görkemli ve çok ama çok muhteşemdi.

"Caroline bu düzeni sevebileceğini düşündü. Sadece ofisinizde kararlar almak yerine, olayların bir parçası olmak isteyeceğinizi düşündü."

"Bu inanılmaz," dedim.

Justin saatine baktı. "Gitmem gerek," dedi. "Elbette."

"Kilitleme kodlarını size e-posta ile göndereceğim. Bilgisayarlar için şifreler. Ve bunun dışında ..." Bana gülümsedi. "İstediğin gibi etraflı kurcalamaktan çekinme."

Justin gitti, ana kapının bip sesini duydum ve alarmı çalıştırmış olması gerektiğini düşündüm ve böylece tek başıma, kendimi çok güvende ve çok heyecanlı hissederek masamın arkasına oturdum ve çalışmaya başladım.

Kapı tekrar biplediğinde saatin kaç olduğundan emin değildim. Güneş şehrin batı yakasında batıyordu ve ben açlıktan ölüyordum. "Alo?" dedim. "Alo?" dedim. "Justin mi o-"

Yeni dünyama; ekibimi ve geleceğimi kurmayı umduğum güzel kadınsı alanıma Ronan Byrne girdi. Koyu renk bir takım elbise ve daha karanlık bir ifadeyle.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum ve ayağa kalktım. Karşılaşmalarımız nasıl biterse bitsin, ondan korkmamla başlıyordu ve bunun aptalca mı yoksa akıllıca mı olduğundan emin değildim. Ama bedenime ne yaparsa yapsın, beynim ona güvenmiyordu.

Bu adamla ilgili en korkunç şey bana hissettirdikleriydi. Onu kapımda görmek savaş ya da kaç içgüdümü tetikledi ve aynı zamanda beni tahrik etti. Karnım onun için yumuşamıştı. Ve tüm bunları nasıl başardığını ya da tüm bunların itme ve çekme gücüyle ne yapmam gerektiğini anlamıyordum. Bu çok fazlaydı.

O çok fazlaydı.

"Sadece etrafa bakıyorum." Sanki sıradan bir şey yapan sıradan bir adammış gibi ellerini ceplerine soktu. "Oldukça iyi bir tuzak."

O öne doğru adım attı, ben de mecbur kalırsam kapıya ulaşabileceğimi düşünerek yana doğru adım attım. Hemen ellerini kaldırdı.

"Sana dokunmak için burada değilim," dedi, dudakları vücudumun çok sevdiği o büyüleyici yarı gülümsemeyle kıpırdadı. "Yemin ederim."

Ona inanmamıştım. Hem de

hiç. "Burada olduğumu nereden

biliyordun?"

"Caroline gelip seni kontrol etmemi söyledi."

"Her zaman Caroline ne derse onu mu yaparsın?" Kelimeler hızlı ve keskin çıkmıştı. Bir boğanın önündeki kırmızı bayrak gibiydi ve ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Gözleri beni yaktı. Tenimin kararmış ve dumanlı olması gerekirdi. Geri çekildim, odanın öbür ucundan gelip elini boynuma dolamasını ve beni duvara yapıştırmasını bekliyordum.

Düşündükçe korkuyordum. Ve bacaklarımın arası ıslanmıştı.

Neyim var benim?

"Yemek yedin mi?" diye sordu. Konunun değişmesine göz kırptım.

"Hayır," dedim. "Ama nasıl-"

"Gidip bir şeyler alalım," dedi başını kapıya doğru sallayarak.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, sarsıldım, onun bu tuhaf hali karşısında kesinlikle sarsılmıştım. "Neyin var senin?"

"Seni beslemeyi teklif ettim ve sen bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet."

"Elimi pantolonunun içine sokmamı mı tercih edersin?" Başıyla vücudumu işaret etti. Ceketimi çıkarmıştım ve sadece krem rengi bir kabuk ile siyah pantolonumu giymiştim.

"Hayır." *Evet.*

"Bir şeyler sipariş edebilirim," dedi. "Bir salata-" "Ne yapıyorsun lan sen?" Tersledim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye tersledi, gözleri parlıyordu ve bana doğru attığı yarım adım beni bir şenlik ateşi gibi yaktı. Ama sonra durdu. Kendini dizginledi. "Justin saat ondan beri burada olduğunu söyledi. Şu anda saat dört." Etrafına bakındı. "Ve bir şey yediğini sanmıyorum."

Aç değildim. Ama şimdi karnım gurulduyordu. *Şimdi* açlıktan ölüyordum.

Telefonunu çıkararak döndü, pencereye ve odaya tereyağı gibi giren saat dört güneşine baktı. Hızlı bir arama ve öğle yemeği geliyordu.

Ve bunun nasıl sonuçlanabileceğini gördüm. Oturabilirdik, o bir sandviç alabilirdi. Ben salata alabilirdim. O partideki çekici adam haline geri dönebilirdi. Aynı anda hem dehşete kapılıp hem de tahrik olmayabilirdim. Bunların hepsi olabilir. Ama anlayamadığım şey neden olduğuydu?

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve oturmam. "Neyin peşindesin Ronan?"

"Evet, Poppy." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Koyu renk saç telleri gözlerinin üzerinden aşağıya kaymadan önce bir saniyeliğine yerlerinde durdular. "Sanırım sana bir özür borçluyum."

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi ve aslında bir adım geri attım.

"Seni şok ettim. Açıkçası, sana davranış şeklimle kendimi şok ettim. Sanırım ..." Etrafına bakındı. "Buralarda bir yerde içki var mı?"

"Su mu?"

"Düzgün bir içki gibi."

Masamın arkasındaki çekmecedeki oldukça dolu bir bar vardı. Justin her şeyi düşünmüştü. "Ne istersiniz?"

"Jameson's'ı istemek çok mu fazla?" diye sordu.

Dolabı açtım ve içini kontrol ettim. "Görünüşe göre yok. Yine de ... buz ya da başka bir şey yok."

"İyi olur. Bana katılacak mısınız?"

Kimdi bu herif? "Sek viskide mi? Hayır." Bir şişe gazlı su çıkardım. Bu adamın önünde son kez içki içtiğimde işler çok hızlı raydan çıkmıştı. Tabii ki ikinci kez ayık olduğumda da raydan çıkmıştı. Hayır. Aklımı başımda tutacaktım.

"Sana yemin ederim, Poppy. Sana dokunmayacağım," dedi, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

Ama, diye düşündüm, bana dokunmasını istiyor muydum?

"Al," dedim ve büfeden şişeyi ve bardağı ona uzattım, sandalyeme oturdum ve suyun üstünü kapattım.

"Yani," dedim. "Neden böyle bir pislik olduğunu açıklamak üzereydin."

"Pekâlâ." Elinde içkisiyle masamın karşısındaki sandalyeye oturdu. Bu aydınlık odada çok karanlık görünüyordu. Ama garip bir şekilde haklıydı, sanki bu alana kontrast ve denge katıyordu. "Kafamızı karıştırmayalım. Pislik olmamın bir kısmını yeterince sevdim."

Benimle dalga mı geçiyordu? Tüm tehlikesi cilveli bir yoldaşlığa dönmüştü. Sanki yeniden bir araya gelmişiz gibi, "Sana zavallı dediğim ve beynini kıracak kadar sert boşalmanı sağladığım zamanı hatırlıyor musun? Güzel zamanlardı."

Ama ben ona bunu vermeyecektim. Ona hiçbir şey vermeyecektim.

"Seninle ilgili hiçbir şeyi sevmiyorum Ronan."

"Seni bunu yapmaya zorlayan kişiden nefret edebiliyorsan teslim olmak daha kolay," dedi pencereden şehre bakarken.

"Kontrolü bıraktığınızı hayal edebileceğim tek bir durum bile yok," dedim.

"Bilmiyorum," dedi, gözleri hâlâ bulutlarda, kuşlar şehrin öbür ucuna doğru yol alıyordu. "Rahipler benim teslimiyetime düşküdü."

Oh. Doğru ya. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. "Özür dilerim," demek zorunda hissettim kendimi.

"Bizi önemsemesi gereken insanlar tarafından incitilmek ortak bir noktamız" dedi. Sonunda bana bakmak için döndüğünde, ona bakarken yakalandığım için irkildim.

"Kocamdan mı bahsediyorsun?" Dedim. "Benimle ilgilenmesi gerekiyor muydu, bilmiyorum."

"Binlerce yıllık evli insanlar aksini söylüyor."

"Sanırım binlerce yıldır evli olan insanlar ne demek istediğimi kanıtıyor." "Tanrım, Poppy, beni bıkkın olduğuna mı ikna etmeye çalışıyorsun?" "Beni romantik olduğuna mı ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Öyle bir ihtimal yok," dedi gülerek ve viskisinden bir yudum daha aldı. "Seninle o partide tanıştığımda çok gençtin. Ve kim olduğunu ve ne olduğunu öğrendiğimde -" dudaklarını yaladı ve midem yoğun bir duyguyla kıvrıldı, "- sana oluyordu. Öfkeliydim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden sana kızmak daha kolaydı."

Ağzımı açtım. Kapattım. Yıllardır kimse bana karşı bu kadar dürüst olmamıştı. Kız kardeşim bile. Caroline bile.

Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığım için, "Bu korkunç," dedim. "Biliyorum."

Kapı çalındı ve yabancı bir ses "merhaba" dedi.

"Yemek," dedi Ronan. Ben orada öylece otururken o viskisini bırakıp teslimatçıya cevap vermeye gitti. *Bu doğru muydu?* Merak ettim. Onun bu hali gerçek miydi? Neden yalan söylesin ki? Neden nezaket numarası yapsın? Ya da kırılabilirlik?

Tüm bu sorular beni gitmem gerektiğine daha da ikna etti. Ceketimi alayım. Kapıyı kilitleyin ve bırakın yemeğini yalnız yesin. Bu ofiste heyecan verici bir şeyin başlangıcındaydım ve o şimdiden dürüstlüğü ve karanlık yakışıklılığıyla buranın tüm dinamiğini değiştirmişti.

Eğer bir şeyin benim olmasını istiyorsam, onu ben yapmalıyım. Seçimler yapmak zorundaydım. Zor olanları. Paltomu giydim. Viski şişesini büfeye geri koydum. Dosyaları çantama tıktırdım. Theo'yu aradım ve ona

-

Ronan elinde iki plastik torba ile odaya geri döndü, etrafı sarımsak ve taze otların en lezzetli kokuları sarmıştı. Tereyağı. Midem guruldadı. Kararlılığım zayıfladı.

"Gidiyor musun?" dedi.

"Sanırım en iyisi bu,"

dedim.

"Sadece yemek," dedi ve yüzümün güvensizliğini göstermesi gerektiğini fark ettim. "Burada ve sen açsın. Ben gidiyorum."

"Bu bana söylediğin en güzel şey," dedim ona.

"Bu doğru değil. Ama huzur içinde yemeniz için sizi yalnız bırakacağım." Torbaları masanın kenarına bıraktı ve kokular daha da lezzetlendi.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"İspanyol yemeği. Köşedeki bir yerden."

"İspanyol yemeği sever misin?"

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," dedi. Oh, Tanrı

aşkına. Ne kadar dramatik olabilirim.

"Otur," dedim. "Sen de açsın."

Gülümsemesi bir parıltıydı ve o parıltıda onun gençken nasıl biri olduğunu gördüm. İçinde minnettar ve mutlu bir şeyler kaldığı zamanları. "Yalan söylemeyeceğim," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Kutuları açarak sulu siyah kabuklu midye, ızgara ahtapot, pul pul manchego peyniri ve közlenmiş kırmızı biberli paella'yı ortaya çıkarmaya başladı. Soluk bademler ve parlak yeşil zeytinler. Peçeteleri ve plastik kapları yerleştirdi. Su şişeleri vardı. Ve hazır kahve gibi görünen bir şey.

"Al," dedi ve ben orada durup onun hazırladığı ziyafete bakarken bana bir kâğıt tabak uzattı. Benim için. Yani, bizim için, elbette. Ama benim için. "Sorun ne? İspanyolcayı sevmiyor musun?"

"Hayır," dedim. "Bayıldım." Gerçekten de ağzım sulanıyordu. "Sadece minnettarım. Teşekkür ederim."

Yine o yarım gülümseme. Gözünün kenarındaki o ışıltı, aioli ve taze parlak yeşil otlarla kaplı pilavı ve deniz ürünlerini toplarken başını eğme şekli.

Oturdum ve biraz peynir, zeytin ve ekmek aldım.

"Demek vakfın icra direktörü olacaksın," dedi ahtapot ve taze yeşil bezelye ile süslenmiş bir yığın safran sarısı pirinçle arkasına yaslanarak. "Heyecanlı mısın?"

"Gergin."

"Neden?"

"Ben-" Neredeyse 'nitelikli' diyecektim ama bunu ona açıklamayacaktım. Zaten çok şey biliyordu. "Sadece çalışmayalı uzun zaman oldu."

"Her zaman hayır kurumlarıyla mı çalışmak istediniz?" "Hayır." Güldüm. "Beşinci sınıf öğretmenini olmak istiyordum." "Bir öğretmen!"

"Çok mu saçma görünüyor?"

"Hiç de değil. Neden

beşinci?"

"Çünkü Bayan Jordal benim beşinci sınıf öğretmenimdi ve gelmiş geçmiş en iyi öğretmendi. Ve yaşıma da seviyorum. Küçük çocuklar değil ama henüz ergen de değiller."

"Ee? Neden öğretmen değilsin?"

Senatörle yaptığım konuşmayı düşündüm.

"Karım olmana ihtiyacım var. Benimle seyahat etmene. Organizasyonları yönetmen ve partiler vermek için. Hem okulda öğretmenlik yapıp hem de bir senatörün eşi olamazsın."

"Bu doğru değil," dedim. "Bir sürü senatör eşi var-"

"Karım olmanın senin için yeterli olmadığını düşünüyorsan, vakfı sen yönetebilirsin."

"Jim," dedim, elimi aramızdaki masanın üzerine koyarak. "Demek istediğim bu değil-"

Jim çok hızlı, bir yılan gibi önündeki sert sırtlı kitabı kaldırdı ve elime çarptı.

"Poppy?"

Göz kırptım. Yaraladığı elimin parmaklarını bükтім. Kırık kemik yoktu ama bir hafta boyunca o elimle hiçbir şey tutamamıştım. Morluk daha da uzun süre mor ve yeşil kalmıştı.

"Üzgünüm," dedim. "Evlendim." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silktim. Sanki bir omuz silkleme, dünyanın yavaş yavaş küçülmesini özetleyebilirmiş gibi.

"Ve öğretmenlik yapmak istemeyi bıraktın?"

Çatalımı bıraktım, sorularından rahatsız olduğumu hissettim. "Peki ya sen? Her zaman zengin insanlar için her ne isen, o olmak istedin mi?"

Gülümsedi ve sonra kahkaha attı. "Hayır. Ben rahip olmak istiyordum." Ağzım bir karışık açık kaldı. "Ben küçükken ve geldiğim yerde rahiplerin çok fazla gücü vardı. Ve eğer incinmek ya da birine zarar vermek söz konusuysa, incinmemeyi tercih ederdim."

"Seni bir rahip olarak hayal etmek zor."

Pilavdan bir ısırık aldı ve omuz silkti. Ben bir parça daha peynir yedim.

"Caroline için çalışmaya nasıl başladın?"

İzliyordum, o yüzden gördüm, o küçük donmayı. Çatalını bırakışını ve karnını doyurmak yerine peçeteyle ağzını silişini. "İngiltere'deydi ve orada onun için bazı işler yaptım."

"Ne yapıyorsun?"

"Petrol şirketleriyle bazı sorunları çözüyorum."

"Avukat mısın?"

Bu onu güldürdü. "Bir arabulucu."

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum ama biliyormuş gibi başımı salladım.

"Ne olursa olsun," dedi, sandalyesine geri oturdu, kendisi için hazırladığı tabak boştu. "Bence harika bir öğretmen olurdunuz."

"Neden?" Güldüm. "Benim hakkımda bildiğin hiçbir şeyin öğretmenlikle ilgisi yok." Bunu söylerken yüzüm kızardı. Benim hakkımda çirkin şeyler biliyordu.

"Sabırlısın. Ve nazıksın. Empatiksin. Zekisin. Küçük cesaretlerin değerini anlıyorsun." Tabağımı yere bıraktım, parmaklarım aniden titremeye başladı. "Ve güzelsin. Sanırım bu da çocuklar için çok önemli."

Ayağa kalktım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Ben ... ah ... Gitmem gerekiyor," dedim.

"Sana güzel dediğim için mi?" diye sordu.

Zeki, nazik ve küçük cesaretler. Hepsi. Yıllardır bana iltifat edilmemişti ve bu çok fazlaydı.

Çok fazla. Tıpkı onun gibi.

Yalan olsalar bile, uzun zamandır birinin bana söylediği en nazik yalanlardı.

"Gerçekten çok güzeldi," dedim. Yemek artıklarını ve kirli tabakları poşetlere doldurmaya başladım. Ona bakmak zorunda kalmamak için temizlik yapıyordum. "Ve diğer şeyleri geride bırakabildiğimiz için mutluyum. Ve belki arkadaş olabiliriz?" Dürüst olmak gerekirse,

Bunu hayal bile edemezdim. Vahşı bir hayvanla arkadaş olmak gibi olurdu. Acımasız ve öngörülemez bir şey. Ben bunu zaten yapmıştım. Ruh hali beni kanatan bir canavarla evlenmişim.

"Eşya mı?" dedi. "Arkadaşlar mı? Şifreli mi konuşuyorsun?"

Göz ucuyla ayağa kalktığını gördüm ve temizliği bırakıp geri çekildim. Uzaklara.

"Poppy? Ne dedim ben?"

Ona bakmak için kendimi zorladım. Küçük bir cesaret. "Gerçekten ne istiyorsun?" Birdenbire her şeyi çok iyi görerek sordum. Çok net. Bu sadece başka bir oyundu. Zulüm ve seks yerine nezaket ve akşam yemeği.

Bir nefes aldı ve bana kalp kırıcı bir gülümseme verdi. Yıkıcı. "Caroline'la tanıştığımda," dedi. "Vahşiydim. Kesinlikle vahşiydim. Okuldan kaçmıştım ve korkunç şeyler yapıyordum, Belfast'ta bir çete için *korkunç* şeyler. Ve onu soymaya çalıştım. Kapkaç gibi değil ama denedim." Güldü, başını salladı. "Çok utanç verici. Ama onu etkilemeye çalıştım. Bir otelin barında yanına oturdum, bir tür soylu gibi davrandım. Ona bir martini ısmarladım ve içki içecek yaşta olduğumu sanmıyorum. Ama çantasını aldım ve kaçtım. Bloğun yarısına geldiğimde adamlarından biri beni yakaladı ve ona doğru sürükledi. Bana zeki olduğumu söyledi." Mavi gözleri benimkileri delip geçti. "Açıkçası değildim ama öyle olmayı çok istiyordum. Zeki olmak ve o otel barına ait olmak istedim. Olduğumdan başka her şey olmak istedim. Ve onun sözleri içimde bir tohum yeşertti ve o anda zeki olmaya karar verdim. Onun için."

"Bu gerçekten hoş bir hikaye Ronan, ama ne demek istiyorsun?"

"Zekiydim. Hâlâ tekmeliyor olmak için öyle olmalıydım. Ama o bana söyleyene kadar inanmamıştım."

"İnanmam için bana zeki olduğumu söylemene ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" Ben alay ettim, o da omuz silkti.

"Bence kocanız size kendinizle ilgili korkunç yalanlar söyledi ve etrafınızda size aksini söyleyecek, akıllı ve nazik olduğunuzu ve diğer tüm o şeyleri hatırlatacak kimse olmadığı için ona inanmak kolay oldu."

"Oh, bunu senden duymak çok zengin." Ona inanmadım. Çünkü inanamazdım. Bunu riske atamazdım. Onu, bu yemeği ya da nezaketini riske atamazdım. Ben de ona saldırdım. "Sen lanet bir yalancısın-"

Ve işte oradaydı, vücudu benimkine değişiyor, beni kasaya bastırıyordu. O kadar hızlı hareket etti, o kadar hızlı bıraktı ki, nefesim kesilerek güldüm.

Evet. İşte buradasın.

"Aman Tanrım, ağzın," diye fısıldadı. "Ağzın beni deli ediyor. Seni besleyen eli sürekli ısırın bir kedi gibisin. Yumuşak, küçük ve önemsiz olduğunun farkında değil gibisin." Eli yüzüme doğru geldi. Başparmağı dudağıma değdi ve ben de dişlerimi gösterip onu tersledim.

Güldü ve parmakları dişlerime erişemeyecek şekilde yüzümü o eliyle kavradı.

"Seni ezebilirim, Poppy. Seni kesinlikle ezerim ve bunun farkında değil misin yoksa umurunda mı değil bilmiyorum."

"Siktir git."

Kasıklarına vurmak için dizimi kaldırdım ama o da geldiğini gördü. Dengesiz kalmam için ayaklarıma tekme attı. Yüzümü kavrayarak beni tuttu. Kalçalarını benimkilere bastırdı.

"Bu lanet oyunları oynamayı bırak ve bana ne istediğini söyle," diye tersledim.

"Benim ne istediğim önemli değil," dedi, neredeyse dudaklarımı öperek. Yine onu ısırmaya çalıştım, bu sefer hırlayarak. "Kes şunu ve beni dinle." Beni bir bez bebek gibi salladı. "Bunu daha açık söyleyemem. Buradan gitmen gerekiyor."

"Deniyorum, göt herif. Sen bir-"

"New York. Bishop's Landing, bu lanet vakıf. Çok ama çok uzağa gitmelisin."

"Burası benim evim."

"Öyle mi? Bana öyle geliyor ki kullanıldığınız, incitildiğiniz ve yalan söylendiğiniz yer. Kandırıldınız ve-"

"Kapa eneni!"

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Poppy. Safsın ama aptal değilsin-"

"Kapa eneni!" diye bağırdım. Sesim  ın l a d ı , yankılandı ve yüz ifadesini delip geçti. Kollarında nefes nefese kalmıştım. Nefes nefese.

"zr dilerim," diye fısıldadı. "ok özür dilerim."

Ve beni öptü. Sanki dünyası sona eriyormuş gibi öptü beni. O kadar şaşır mış ve korkmuştum ki orada durdum ve ona izin verdim. Beni pmesine izin verdim. Beni mahvetmesine. Eli yüzümden ayrıldı, saçlarımın arasına kıvrıldı ve canımı yakana kadar çekti. "zr dilerim," dedi tekrar. Beni öptü, öptü ve öptü. "Poppy, benim yaptığım hataları yapma. Yapma-"

Dış kapının açılma sesi duyuldu ve Ronan bedenimi o kadar hızlı terk etti ki tökezleyerek kendimi masaya tuttum.

"Poppy?" Arayan Theo'ydu.

Bu, şoför adabına tamamen aykırı bir şeydi. Asla Jim'i aramaya gelmezdi. Ya da beni, sürüş derslerinden önce.

Ama hayatımda hiç protokolleri yok ettiğim için bu kadar mutlu olmamıştım. Ronan'ın ağzı karşısında zayıf düşüyordum. Söylediği acı tatlı sözler. Ne gibi hatalar yapmıştı? Hangi hatalardan bahsediyordu? Gitmesi gerekirken kalması mı?

"Buraya dn!" Dedim ve saçımı okşadım. Ceketimi düzelttim. Ronan bana bakmadan yemeğimizin pn aldı.

"zr dilerim," dedi Theo içeri girerken, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ronan'ı gördüğünde kaybolan bir gülümseme. Ve yüzü, evliliğim boyunca etrafımı saran o pasif çalışan bakışına geri döndü.

Ronan da aynısını yapıyordu.

Sanki ikisi de kılık değiştirmiş gibiydi.

"Bir süre önce alarm şirketinden bir bildirim aldım," dedi Theo. "Sana da gelir diye düşünmüştüm ama sen aşağı inmeyince-"

"Alarm şirketi mi?" Çantamdan telefonumu aldım. Kız kardeşimle kavga ettikten sonra kapatmıştım ve çalışırken tekrar açmayı unutmuşum.

Alarm şirketinden dört cevapsız çağrı vardı.

"Ne oldu?" Ronan sordu ve Theo bana bakmadan önce ona sert bir bakış attı. Bir süre sessizlik oldu, sonra Theo'nun Ronan'ın önünde ben sorun olmadığını söylemedikçe hiçbir şey söylemeyeceğini anladım.

Ronan da bunu fark etti ve Theo'yu tek eliyle parçalara ayıracakmış gibi bir adım öne çıktı.

"Sorun değil," dedim, elimi bir trafik polisi gibi kaldırarak, bunun Ronan'ı durduracağından emin değildim. Ama durdurdu. "Bana anlatabilirsin."

"Kimse içeri girmedi," dedi. "Ama ..." Kendi telefonunu çıkardı ve bana ekranı gösterdi. Arka güvertedeki ateş çukurunda kükreyen bir ateş vardı. Sandalyelerden birinde oturan karanlık bir figür sanki orada olduğunu biliyormuş gibi dönüp kameraya baktı. Arsızca el salladı.

Zilla.

"O benim kız kardeşim," dedim.

Evime geldi ve kavga ettiğimiz için dışarıda ateşin yanında oturdu. "Hadi gidelim," dedim.

"Ben aşağıya iniyorum," dedi Theo. "Araba bekliyor olacak."

"Teşekkür ederim." Ve sonra kibarlıktan, tatlılıktan ne kadar uzak olduğumu kanıtlayarak Ronan'a döndüm. "Theo, bu Ronan. Caroline için çalışıyor."

Ronan'ın gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu ve gücün bu şekilde yeniden tesis edilmesine bir tepki verdiyse de bunu belli etmedi. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye yalan söyledi Ronan.

"Aynı şekilde." Tahminimce Theo da yalan söylüyordu. Ve bizi yalnız bırakmaktan korkuyormuş gibi oyalandı.

"Hemen geliyorum," dedim gülümseyerek ve onun kapıdan çıkmasını kolaylaştırdım. Kendimi çözülmüş hissettim. Öpücük yüzünden. Bütün gece boyunca. Ve nasıl yapacağımı bilmiyordum.

bunların herhangi birini yönetmek.

Theo gittikten sonra Ronan kapıda beklerken ben de eşyalarımı topladım.

"İyi misin?" diye sordu ve bu soru beni kısa kesti. Endişesi beni kısa kesti.

"Tamam."

"Kız kardeşin-"

"Peki ya o?" Tersledim.

"Senin evinde olması iyi bir şey mi?"

Gerçekten endişelendiğini hissettim. Endişeliydi. Ve ben buna bir an bile güvenmedim. Ne kadar istesem de. Her ne kadar kız kardeşimi sevmenin yükünü kendi ayaklarım dışında herhangi birinin ayaklarına bırakmak güzel olsa da.

Onun değil, kendime hatırlatmak zorundaydım. Bu

kadar aptal olma. "Öyle," dedim, bu doğrudu ama

gerçeğin tamamı değildi. "Güzel."

Eşyalarımı toplayıp kapıdan çıkmamı bekledi, ben çıkarken ışıkları kapattı. O koridorda beni beklerken ben alarmı kurdum.

"Yapmak zorunda

değilsin-"

"Biliyorum."

Asansörde yan yana durduk. Derin bir nefes alırsam omzum onunkine değecekti, bu yüzden küçük bir adım attım.

"Poppy," dedi çöpe bakarak.

Asansör açıldı ve ben içeri girdim, onun da beni takip etmesini bekliyordum ama etmedi. Kapanan kapıların bir tarafında onun, diğer tarafında benim olmamda uğursuz bir şey vardı. Ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey. Filmlerde bir karakterin etrafındaki kapanın kapanması sahnesi gibiydi.

Kapı kayarak kapanmaya başladı ve ben de elimi kapıya vurdum. Bu gece bana söylediği herhangi bir şeyin gerçek olup olmadığını merak ettim.

Biraz, diye düşündüm. Bütün yalancılar gibi Ronan da yalanlarını muhtemelen küçük gerçeklerle beslemişti. Caroline ve cüzdan çalma hikâyesinin nasıl geliştiğini görebiliyordum. Rahipler.

Ve onun geçmişinde bir sürü hata olduğunu hayal ettim. Belki benimkinden daha fazla. Ama tek bir tanesi için bile üzgün olduğunu hayal etmedim.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, birden gerçekten korkmuştum.

Ronan eğildi. "Kimseye güvenme," dedi. "O lanet şoföre bile. Kız kardeşine bile."

"Ve sana güvenmem mi gerekiyor?" Bu gülünçtü. Ama aynı zamanda trajikti. Çünkü yemi çok iyi ayarlamıştı ve ben ona güvenmek istiyordum.

"Hayır," dedi sessizce. "Bana da güvenme."

Elimi kaldırdım, asansörün duvarına yaslandım ve kapılar kapanıp tanımadığım bir hayata doğru hızla inene kadar onun güzel yüzünü izledim. Güvenemediğim.

Ve istediğimden bile emin değildim.

T

Ben on iki, Zilla on yaşındayken ev değışti. Annemizden kaynaklanan garip elektrik akımları vardı. Bu yüzden Zilla ve ben yazı kesinlikle

Vahşice. Personel bizi dizginlemeye, banyo yaptırmaya ve masada yemek yedirmeye çalıştı ama annem umursamaz bir el hareketiyle deliliğimizi buyurdu. Neredeyse göletin yanındaki söğüt ağacının altında yaşıyor, buzdolabından fıstık ezmesi ve peynir çubukları almak için eve dönüyorduk. Annem bizimle konuşmadan ya da bizi görmeden günler geçirirdi ve sonra aniden bizi alıp şehre, annem olduğu için bizi kirli yazlık kıyafetlerimizle ağırlamak zorunda olan lüks restoranlarda akşam yemeklerine götürürdü. Ne kadar kirli olduğumuzu, dışarıda geçirdiğimiz günlerden dolayı ne kadar kızardığımızı, tenimizin çillerle dolup taşıdığını fark ettiyse bile hiç söylemezdi. Kıyafetlerimin ne kadar küçük olduğu hakkında hiçbir şey söylemedi. Ya da tişörtümün altında meme uçlarımın aniden şişmesinden ne kadar rahatsız olduğumu.

Ancak biz annemin gittikçe zayıfladığını fark ettik. Durmadan sigara içtiğini ve orada olmayan insanlarla sohbet ediyor gibi göründüğünü.

Annem merkezi havayı kapatmış ve pencereleri açarak tüm sıcaklığı ve nemi içeri almıştı, bize kilitli poşetlerde yaşamak yerine havayı gerçekten hissetmemiz gerektiğini söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama evimiz gerçekten çok sıcaktı. Babamın evde olduğunu biliyorduk çünkü hava tekrar açılacaktı.

Ama o yazın en sıcak günüymüş gibi gelen bir günde, ağustos böceklerinin gürültüsüyle bizi uyutmadığı bir gecenin ardından, halsiz ve ter içinde yatıyordum.

Zilla yanımdan koşarak geçtiğinde oturma odasıdaydım.

"Hadi," dedi ve koşmaya devam etti. Oturma odasından, resmi yemek odasından, sürgülü kapılardan geçerek annemin gölgesinde uyuduğu güneşlenme odasına çıktı.

Takip ettim. Tabii ki takip ettim. Kız kardeşimi parlak yeşil çimler boyunca, göletin hemen yanındaki arazinin köşesindeki söğüt ağacına kadar kovaladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Uzun yılan gibi dalları kenara itip kız kardeşim Zilla'yı elinde buzdolabından aşırıldığı iki kutu kolayla buldum. Annem kolayı romla birlikte babamın çalıştığı gecelerde içerdi ki o yaz bu her gece olurdu. Bazen annem bir yudum almamıza izin verirdi. Ama bütün kutular hiç gelmeyecekmiş gibi görünen özel günler için ayrılmıştı.

Hiçbir kuralın olmadığı evde, tek kural buydu. Kola bizim için değildi.

"Aman Tanrım, onları buzdolabından çalmışsın." "Çalmak mı? Biz de burada yaşıyoruz."

Zilla'ya karşı yapılabilecek bir argüman vardı. Ve genellikle ben yapardım. Ama soğuk yoğunlaşma damlaları parlak kırmızı kutulardan aşağı süzülüyordu ve ben çok susamıştım. Ve çok yorgundum. Ve asla yüksek sesle söylemesem de, evimizde olanlardan çok korkuyordum.

"Kimse bilmeyecek," dedi Zilla, ki bu gerçekten doğru değildi, ama bir an için ona inanmaya karar verdim. Bırakalım gelecek kendisi için endişelensin.

Kutuların kapaklarını açtık ve yarısını büyük, uzun yudumlarla içtik.

Şeker, soğuk ve bunun heyecanı aklımı başımdan aldı. Ayağa kalktım, parmak arası terliklerimi tekmeledim ve şortumu çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" Zilla sordu.

"Yüzmeye gidiyorum."

"Çıplak mı?" Zilla skandal ve inanılmaz bir şeymiş gibi ağladı. Ve öyleydi. Çıplaktım. Bol bol yüzmeye gittik ama hep mayolarımızla. Ki onlar da

ağacın altında duruyorduk. Onları giymek için hiçbir şey gerekmezdi. Ama geçen yılın çok küçük olan ve omuzlarımla kalçalarımda parlak kırmızı izler bırakan speedo'sunu çekerek değerli bir dakikayı boşa harcamayacaktım.

"Evet."

Doğduğum günkü gibi çırlıçıplak, yabani menekşelerin parlak mor ve beyaz başları arasından süzülen söğüt dallarının altından sıyrıldım ve gölete doğru koşmaya başladım.

Kara suyun çamurlu kenarında durakladım. Cesaret beni terk etti. Bahçıvanlar vardı. Ve etrafta insanlar. Annem her zaman gölette yılanlar olduğunu söylerdi ama takım elbisem üzerimdeyken bu beni hiç rahatsız etmezdi. Ve sonra Zilla yanımdan koşarak suya girdi. Çıplak vücudu derinlere doğru bir ok gibiydi. Yüzeye çıktı, saçları çılgınca mutlu yüzüne dökülüyordu.

"Sakın korkup kaçma!" diye bağırdı ve ben de peşinden koştum.

Cesur olduğum zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Bu da onlardan biriydi. Senatörle evlenmenin cesurca olup olmadığını hatırlamak zordu, çok korkmuştum. Kız kardeşimin güvende olduğundan emin olmak için o kadar çaresizdim ki her şeyi yapabilirdim.

Evimin önünde arabadan iner inmez, kız kardeşimin arkada yaktığı ateşin kokusunu alabiliyordum. Ve yalan söylemeyeceğim, bu beni duraklattı. Kalbimin boğazıma düğümlendiği kısa bir saniye. Dört yıl önce, Zilla'nın başının belada olduğunu bir süredir biliyorduk ama babam öldükten sonra yangın çıkınca ve gerçek ortaya çıkınca ... bu onun psikozunu çok gerçekçi hale getirdi.

Ama bu dört yıl önceydi ve o daha iyiydi.

Evde ayakkabılarımı tekmeledim, ceketimi çıkardım ve mutfakta bıraktığım üniversite tişörtümü aldım. Temizlikçi kadın olmamasının avantajı, her şeyin tam olarak bıraktığım yerde olmasıydı.

Arka taraftaki sürgülü kapıları açtım ve kız kardeşim koltuğunda

döndü. "Nihayet," dedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Seninle kavga etmekten hoşlanmadım."

"Ben de seninle kavga etmekten hoşlanmıyorum," dedim.

"Kocanız beni kovmak için burada olmadığına göre, gelip kendimi affettireyim dedim." Zilla bana gülümsedi ve ben de söğüt ağacının altında kola kutuları olan o kızı nefesimi kesecek kadar saf bir acıyla hatırladım. "Kızdın mı?" Zilla sessizliğim içinde sordu.

"Hayır." Ona sarılmak için güverteye doğru koştum. "Kavga ettiğimiz için ben de üzgünüm. Ve burada olduğun için çok mutluyum. Üşüdün mü?"

Zilla, "Hayır, bana kalırsa bu ateş harika bir şey," dedi. Sıcaklığı her yanımda hissettim ve kızarmasın diye sandalyeleri geriye ittiğini fark ettim. Bir şey söyleme, dedim kendi kendime. Her ateş, o ateşe dönmek zorunda değil.

"Aç mısın?"

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece benimle otur."

Yastıklı aşk koltuğunda onun yanına oturdum. Birbirimize dönük oturduk. İkimizin de bacakları yukarı kıvrılmış, bir kolumuz minderlerin arkasına uzanmıştı.

"Hey," dedim, kız kardeşim ve yangınlar hakkında düşünmek istemiyordum. "Söğüt ağacının altında yaşadığımız o yazı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Biz vahşiydik."

Güldüm. "Kolaların olduğu günü hatırlıyor musun?"

"Peki ya çıplak yüzmek?" Zilla güldü, yüzü ateşle aydınlanmıştı. "O gölete çıplak kışınla koştüğünü asla unutmayacağım. Bunu yaptığını inanmamıştım."

"Açıkçası ben de öyle. Babayı suçluyorum."

"Geceleri uyumanızı sağlayan her neyse." Zilla güldü. "Ama ben senin her zaman gösterdiğinden biraz daha vahşi olduğumu düşünmüşümdür. Sadece bir nedene ihtiyacın vardı."

Ronan'ı ve bana hissettirdiklerini düşündüm. Sanki varlığından hiç haberdar olmadığım bir parçama dokunuyordum. Kayıp bir ay gibi.

"Babam çok kızmıştı," dedi Zilla.

"Sen neden bahsediyorsun? Babam asla öğrenmedi."

Zilla bana baktı, ciddi ve ciddi, net ve odaklanmıştı. "Tabii ki söyledi, Poppy," dedi sanki bana acıyormuş gibi. "Hizmetçi o yaz yaptığımız her şeyi ona anlattı."

"Ne oldu? Neden hiçbir şey söylemedi? Ya da bir şey yapmadı?"

"Annemi durdurmak için mi? Bizimle ilgilenmek için mi? Hiçbir fikrim yok. Ama çıplak denize girme işi omuzlarıma yüklendi ve dayak yedim. Gerçekten."

Gözlerimi kırıştırdım ve hafızamda buna dair bir kanıt aradım. Ama hiçbirisi yoktu. Yüzdük. İçeri girdik ve hindili sandviç yedik. *Twilight*'ı okumayı bitirdim. Zilla koltukta uyuyakaldı, sıcakta horluyordu.

"O gece," dedi Zilla. "Babam eve geldiğinde. Beni ofisine çağırdı."

"Ama neden benim de başım belaya girmedi?"

"Çünkü sadece ben olduğumu söyledim. O da bana inandı." "Ama ikimizdik."

"Evet, biliyorum, aptal. Seni koruyordum. Bunun akıl almaz görüldüğünü biliyorum ama ben de bazı şeyler yaptım, biliyorsun. Seninle ilgilenmek için. İyi olduğundan emin olmak için."

Sesindeki sertlik beni dikleştirdi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"O kadar korkmuş görünme, Poppy. Dramatik bir şey yok. Sadece bazı şeylerin sonuçlarına katlanmaya değer olduğunu söylüyorum."

Ronan'ı düşündüm ve kabul etmek

zorunda kaldım. "Nerelerdeydin?"

Zilla sordu.

"Şehirde," dedim iç çekerek. "Vakıfta yönetici müdür pozisyonunu alıyorum."

Zilla'nın kaşları saç çizgisine
çarptı. "Ne?" diye sordum. diye
sordum.

"Yok bir şey. Sadece ... bunu yapmak istiyor musun?"

"Neden birdenbire herkes bana bunu sorar oldu? Hiç kimse hayatımda ne yaptığımla bu kadar ilgilenmemişti."

"Bu doğru değil," dedi Zilla tüm sertliğiyle. "Sadece bir seçim yapmayalı uzun zaman oldu."

"Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bence ne istersen yapabilirsin ama bir süredir başkalarının fikirlerine göre karar veriyorsun. Kendin için karar vermelisin."

Herkes ne kadar kibarca söyledi. Sanki hepimiz şifreli
konuşuyorduk. "Yapacak bir şeyler olması güzel," dedim. "İşe yarar
olmak."

"Milyonlarca açıdan faydalı olabilirsin," dedi Zilla. "Sadece onun sana izin
verdiği şekillerde değil."

"Caroline mı oluyor?"

Zilla omuz silkti.

Zilla gibi yaşamak nasıl bir şey olurdu diye merak ettim. Bizi diğer
insanlara bağlayan tüm ipleri görmemek ya da umursamamak.
Eylemlerimizin sonuçları olduğunu ve bu sonuçların da sonuçları olduğunu.
İstedığimi yapmak hiç sahip olduğum bir seçenek değildi.

"Ondan hiç hoşlanmadın," dedim.

"Onu bu kadar sevmenden hiç hoşlanmadım. O bizim
annemiz değil." "Bunu biliyorum. Ama o bize yardım etti-"

Zilla bana döndü, gözlerinde ateş parlıyordu. "Öyle mi? Tanrı'dan daha
zengin ama ne bileyim, sana okul için borç para vermek yerine. Belhaven
için bana borç vermek. Bunun yerine-"

Denedim. Gerçekten alay etmemeye çalıştım ama yine de boğazımdan bir ses çıktı.

"Seni evlendirdi." Bu sözleri bana tükürerek söyledi.

"Bu doğru değil," dedim. "Ve bize sadece para vermedi diye kızamazsın. Bunu beklemeye hakkımız yoktu."

"Seni evlendirdi," dedi Zilla tekrar. Her kelime bir kurşundu ve irkilmemeye çalıştım. "Seni inciten bir adamla. Ve bunu yaptığını biliyordu, değil mi?"

Kendimi hareketsiz hissettim. Yalan dudaklarıma çok yavaş geliyordu.

"Biliyordum," dedi ve ayağa kalktı. "Biliyordu ve bırak tahmin edeyim. Seni ona geri mi gönderdi? Söyle bana, Poppy. Sana tam olarak nasıl yardım etti?"

"Sana yardım etti!" Ayağa kalkarak ağladım.

Evet. Tabii Caroline önerdiğinde neden senatörle evlenmek zorunda olduğumu merak etmiştim. Neden bir iş bulmama yardım edemediğini. Ya da evet, bize borç para bile verebilirdi. Ama bunlar Belhaven ve bankalar sorununa çözüm değildi.

"Yapma," dedi Zilla. "Yapma bunu. Benim arkama saklanma. Seni manipüle etti."

"Manipüle mi?" Ağladım. "Sen güvendesin. Ben de güvendeyim. Biz zenginiz, Zilla."

"Parayı önemsiyormuş gibi davranma." "Para bize yardım etmiyormuş gibi davranma!"

Belki de ateşin yansımasıydı ama kız kardeşimin gözleri çılgına dönmüştü. "Para. Bu-" başımın üzerinden arkamdaki eve baktı, "-bu lanet bir hapisane. Ve sen bunu biliyorsun. Seni hapse o attı."

"Neden? Bunu neden yapsın ki? Kendini duyuyor musun, Zilla?"

Burnundan derin bir nefes aldı. "Ben temizim. İlaçlarımı alıyorum. Ben iyiyim. Sadece uzun zamandır düşündüğüm şeyi sonunda sana söylüyorum. "Yani... Caroline seni bir şey için kullanıyor. Ne için olduğunu bilmiyorum."

Paranoid sanrılar. Zilla'nın uzmanlık alanı.

Ayağa kalktım. "Çok yorgunum ve yatmaya gidiyorum. İstersen kalabilirsin. Ama yatmadan önce ateşi söndür."

8th sınıf mezuniyet gezimi hayal ediyordum. Kayak yapmaya gitmiştik. Kayaktan nefret ederdim ama şömine başında oturup kitap okumayı severdim, bu yüzden sınıf arkadaşlarım tavşan tepesinde ustalaşırken ve teleferikte sevişirken, kulübenin bir köşesine kıvrılmış, çalınmış ve yasaklanmış *Flowers in the Attic* kitabını okuyordum. Tam güzelleşmeye başlamıştı ki, güzel derken *berbat* demek istiyorum, yanımdaki rahat koltuğa biri oturdu. Kardan Adam Otto çoraplarımın yanındaki sedirin üzerinde siyah ayakkabılar tekmeleniyordu.

"Merhaba, Poppy."

"Ronan!" Ona gülümsedim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Buradasın." Gömleğinin ince beyaz kumaşının altından omuz silkti. En sevdiğim bakışlarından biri olan 'çok çalışıyorum' bakışı onda da vardı. Saçları gözlerinin üzerine düşmüştü ve o da saçlarını yüzünden kaldırdı.

"Yakışıklısın," dedim ona.

"Biliyorum. Bir sürü kadınla yatıyorum." "Beni sikmiyorsun."

"Çünkü sen küçük bir kızsın."

"Beni öpmen hoşuma gitti."

"Bu bir daha olmayacak," dedi gülerek. "Senin gibi kızları öpmek gibi bir alışkanlığım yok."

Benim gibi kızlar.

"Yangın büyük," dedi.

"Biliyorum. Bunu sevdim." Şmineye bakmak için döndüm ama soğuktu. Boştu. Ama havada hâlâ keskin bir duman kokusu vardı. "Neler oluyor?" Ronan'a sordum.

"Uyan, küçük kız!" ne doğru eğildi, burnu neredeyse benimkine değecekti. "Uyan!"

Duman gerçekti. Uyandığımda şaşkınlıktan bir anda ayağa kalktım ve yatağımdan fırladım. Hava, kırık ve açık Fransız kapılarımdan giren dumanla pusluydu.

Başımı salladım, rahatlamaktan gevşemiştim. Zilla hâlâ dışarıda ateşin başında olmalıydı. Odanın karşısına geçtim ve perdeyi araladım. Fransız kapısını iterek sonuna kadar açtım ve ateş çukurunda sadece bir yangın olmadığını fark ettim. Bütün arka bahem yanıyordu. Gerçekten yanıyordu. Sarı alevler duşumun etrafındaki çitleri sarmış, havuzun derin ucundaki çalılar kl olmuştu.

Koridordan aşağı koştum ve kız kardeşimin odasının kapısına vurdum. Cevap gelmeyince içeri koştum ve onu her zamanki gibi uyurken buldum, yatağın bir köşesinde kedicik yatıyordu, çarşaflar bacaklarının etrafında düğümlenmişti.

"Zilla!"

Bir başlangıçla uyandı. "Ne oldu? Ne ..."

"Yangını sndrmedin. Gitmemiz gerekiyor."

"Ateş mi?" Saçları başının arkasında vahşi bir horoz kuyruğu şeklinde dikiliyordu ve aynı anda hem onu öldürmek hem de ona sarılmak istiyordum.

Bunu bana nasıl yapabildiğini merak ettim.

Onu küçük bir kızmış gibi bileğinden tuttum ve yataktan dışarı çektim. Öfkeli ve korkmuştu.

"Aman Tanrım," dedi. "Bu duman."

"Evet, Zilla. Yangını söndürmedin."

"Ben yaptım. Yemin ederim. Poppy, dinle. Ben söndürdüm. Onu söndürdüm."

"Belli ki değil." Merdivenlerden mutfığa koştuk. Sürgülü cam kapıların dışında alevden bir duvar vardı. Kırmızı ve turuncu, parlak siyah gökyüzünü yalıyordu. Mutfak çok sıcaktı, tavanda duman kalındı ve her dakika daha da kalınlaşıyordu.

Ve gürültülü. Çok gürültülü. Çocukluğumuzun geçtiği evdeki yangını hatırladım, Zilla'ya bağıryordum ama o, içinde büyüdüğümüz evin odunlarını yiyen yangının sesinden beni duymuyordu.

Hepsi bu kadardı. Tekrar.

"Lanet olsun," dedi Zilla yanımda. "Yemin ederim bunu ben yapmadım."

Avlu kapısındaki dikişten içeri duman giriyordu ve camın tüm bu ısıya dayanamayacağını hissettim, tıpkı bir köşeden diğerine büyük bir felaketle çatladığı gibi.

Her gece şarj ettiğim telefonumu tezgâhtan aldım.

"Git!" Dışarıdaki yangının gürültüsü ve kendi iç çığlıklarım arasında evin alarminin sesi duyulduğu sırada kız kardeşime bağırdım.

"Poppy?" Ön kapıdan giren Theo'ydu. Aman

Tanrım. Rahatlama şaşırtıcıydı.

"G e l d i k !" Bağırdım ve kız kardeşimi ön kapıya doğru ittim. "Biz iyiyiz!"

"911'i aradım!" diye bağırdı. Kapının önünde duruyordu, üzerinde gri bir eşofman ve tişört vardı, başka bir şey yoktu. Ayağında ayakkabı bile yoktu. "Bu evden çıkman gerek!"

Zilla'yı kapıdan çıkarken takip ettim ve Theo dirseğimi tuttu. "Alman gereken bir şey var mı? Belgeler? Önemli bir şey?"

İtfaiye araçları gelmeden önce ev yanarsa diye. Bu evde önemsedığım tek bir şey bile yoktu. Tek bir şey bile. Aklıma avukatın banker kutusu geldi ama o sadece evrak işiydi.

"Hayır," dedim ona.

Anlamış gibi başını salladı, kolunu omzuma attı ve koşarak yola çıktık. Yıllar gibi gelmişti ama sirenleri duymamız muhtemelen sadece birkaç dakika sürmüştü.

"Poppy," dedi Zilla. Kırmızı çerçeveli gözleri ve vahşi saçlarıyla önümde durdu. "Sana yemin ederim, yangını ben söndürdüm."

Bazı şeyler sonuçlarına katlanmaya değer. Bunu bu gece söyledi. Caroline ve evin nasıl bir hapisane olduğu hakkındaki tüm saçmalıkların yanı sıra.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu ve sesi kızgın değildi. Sesi incinmiş gibiydi. İncinmiş görünüyordu.

"Neye inanacağımı bilmiyorum," dedim ona dürüstçe. Dumandan, şaşkın kalbimden ve çürük geçmişimizden gelen gözyaşları gözlerimde birikti.

Zilla dudaklarını yaladı, onun da gözleri yaşarmıştı. "Biliyorum. Yani, sanırım bunu bir şekilde hak ettiğimi anlıyorum. Ama şu anda iyi olduğumu biliyorsun. İlaçlarımı alıyorum. Dengeliyim. Hemşirelik okuluna gidiyorum baba. Artık evleri yakıp yıkan biri değilim."

Sirenler artık uzakta değildi. Kamyonlar benim küçük çıkmaz sokağıma doğru ilerlerken kulakları sağır ediyorlardı. Theo bizi yoldan çekti.

"Sana soruları olacak," dedi bana. "Benim

hiçbir cevabım yok."

Omzumun üzerinden kolu sıkılaştı. Garip bir sarılma ve ona doğru eğildim. Garip bir sarılmayla karşılık verdi. Sonra kamyonlardan inen itfaiyecilerle konuşmak için öne çıktı ve sorulara cevap vereceği için çok minnettardım çünkü vereceğim cevaplardan korkuyordum.

"Poppy?" Ronan'ın aksanı beni kız kardeşimden uzaklaştırdı. Yan tarafa doğru bir adım attığımda onu gölgelerin arasında dururken buldum. Yüzünde solgun bir açığı vardı.

kasvet.

"Burada ne işin var?" Onu gördüğüme şaşırarak sordum. Koyu renk bir palto giymişti ve ellerinde siyah eldivenler vardı. Sigara kokuyordu, gerçi bütün mahallenin öyle olduğunu tahmin ediyorum.

"Sirenleri duydum."

"Saat sabahın dördü."

Cevap vermedi. "İyi misin?"

"Tamam. Ben-" Ona doğru bir adım attım, o da gölgelerin arasına daldı, gözleri omzumun üzerinden geçti. Döndüm ve Theo'nun orada durduğunu gördüm. Gözlerindeki endişeyle sıradan ama kararlı Theo.

Benim sorunum neydi ki iç pusulam beni sürekli önümdeki sadık adam yerine gölgelerdeki zalim adama yönlendiriyordu?

"Poppy," dedi Theo. "İtfaiye şefinin sana bazı soruları var." "Evet.

Geliyorum." Döndüm ama Ronan gitmişti.

Ama önceki sözleri hâlâ geçerli.

Kimseye güvenme.

Peki neden buradaydı? Sabahın dördünde bu kadar uygun bir saatte?

Yangın nihayet söndürüldüğünde güneş arkamdaki tepeden yükseliyordu. Yangın mutfığa sıçramıştı ve müfettişler enkazı tarıyorlardı.

"Gidecek bir yeriniz var mı?" İtfaiye şefi bana sordu. "Bugün geç saatlere kadar cevap alamayacağız ve saatlerdir burada dikiliyorsunuz."

Zilla, "Benim daireme gidebiliriz," dedi.

"Bu çok uzak." Açıkçası gecenin erken saatlerinde Zilla'nın benden yapmamı istediği şeyin tam olarak bu olması, arzuladığı sona giden bir araç olarak bu yangınla bir ilgisi olduğu korkumu hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Onun adalet terazisi dengede olduğu sürece, sonuçlarına lanet olsun.

"Kulübede kalabilirsin," dedi Theo. "Ben giderim."

"Seni evinden kovmuyorum."

"O zaman nereye gideceksin?" Zilla sordu.

"Şehirde bir otel," dedim. "İtfaiye şefinin başka soruları olması ihtimaline karşı yakın olmam gerekiyor."

"Tanrı cep telefonlarını bu yüzden yarattı," dedi

Zilla. "Lütfen, Zilla," dedim alçak sesle.

"Seninle geleceğim-"

Başımı salladım ve bana karşı koymadı. Bu da beni onun vicdan azabı çektiği konusunda daha da endişelendirdi.

Neden ateşi devam ettirip sonra da uyusun ki? O cinayete meyilli. İntihara meyilli değil. Ve bana herhangi bir şekilde zarar vermek istediğini sanmıyorum. Sadece senatörden ve onun dünyasından kurtulmamı istiyordu.

Ancak Zilla adalet modundayken her zaman noktaları birleştirmiyordu. İçgüdüleriyle hareket ediyordu ve belki de ... belki de içgüdüleri onu bu çirkin ve tehlikeli eyleme yönlendirdi.

"Sadece git," dedim ona. "Evine git. Seni arayacağım."

"Babam?" diye nefes aldı ve ben onun tüm pişmanlığını duydum. Tüm üzüntüsünü. Ama kendi üzüntümün üzerine bunu ekleyemezdim.

Arabası uzun garaj yolundaydı ve o geçene kadar yolda durdum, elini kaldırıp cama bastırdı.

"Poppy?" Arayan Theo'ydu.

"Bu gece bana çok iyi davrandın, Theo. Evine git, olur mu?" "Nereye gideceksin?"

"Ben bir otelde kalacağım."

"Ben seni götürürüm."

Başımı salladım. "Sanırım yürüyüşe ihtiyacım var."

İhtiyacı olan herkese cep telefonu bilgilerimi verdikten sonra döndüm ve çıkmaz sokağımın sonuna, ormanın içinden geçen küçük patikaya, tepenin üzerine doğru yürüdüm. Diğer tarafta, ağaçların arasından geçip uzun otların arasına girdim ve şok olmuş bir şekilde Constantine Yerleşkesi'nden tepeden aşağı inen birini gördüm. Bir kadın. Beni görünce koşmaya başladı.

İçimde tuttuğum hıçkırık göğsümden dışarı fırladı ve koşarak onu karşılamaya gittim.

Caroline kollarını bana doladı ve darbemi emdi.

"Ronan az önce söyledi," dedi. Üzerinde ipek pijamalar ve omuzlarına atılmış bir palto vardı. Ayakları Hunter botlarının içine sokulmuştu. Ne olmuş olabileceğini zihnimde canlandırımdı. Kahve ve gazete almak için aşağıya inmişti ama Ronan'ı orada, yangın haberini okuyamaz halde bulmuştu.

Ve koşarak geldi.

Bu, Caroline'ın Zilla'nın asla anlayamadığı kısmıydı. Asla göremediği. "İyi misin?" diye sordu yüzümü avuçlayarak.

"İyi. Yangın eve sıçramadan önce dışarı çıktık." "Biz mi?"

"Zilla oradaydı."

"O şimdi nerede?"

"Onu şehre geri gönderdim. O ..." Şüphelerimi kelimelere dökmeyecektim. Caroline'ın yüzüne bir kez baktığımda anladığını gördüm.

"Bundan emin misin?"

"Hayır," dedim çabucak. Ve hatta gülmeyi bile başardım, sanki - aman tanrım, bunu konuşuyor olmamız bile ne kadar aptalca.

"Ama bu onun yapabileceği bir şeymiş gibi geliyor?"

Buna verecek bir cevabım yoktu ve akşamın ağırlığı boynuma ve kalbime çökmüştü. Başımı öne eğdim.

"Tamam. Geldiniz." Bizi yerleşkeye doğru çevirdi ve birlikte çimlerin üzerinde yürümeye başladık. "Güvendesiniz. İhtiyacın olduğu sürece."

Kahve ve çırpılmış yumurta vardı. Granola ve taze meyve, ama oturamadım.

"Duman gibi kokuyorum," dedim saçlarımı koklayarak.

"Elbette. Denise sana odanı gösterecek," dedi Caroline ve beni son bir kez daha sıktı. Tepeden eve kadar yürürken kolunu omzuma dolamıştı ve evin içinde de öyle tutmaya devam etti. Bu destek harikaydı.

Ama uzun zamandır bu kadar çok yememiştim, neredeyse çok fazlaydı.

Denise'i evin üst katındaki misafir odalarının olduğu kanada kadar takip ettim. En uzak kapının önünde durdu. "Bu en özel olanı," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Banyoda havlu ve bornoz var. Kıyafet getirmesi için birini göndermemi ister misiniz?"

Evimdeki her şey duman gibi kokuyordu. Ya da hortumlardan gelen su yüzünden mahvolmuştu. Başımı salladım. "Her şeyi sonra hallederim." Bu tamamen saçmalık olsa da iyi bir cevap gibi görünüyordu. Denise başını salladı ve koridorda geri yürüdü. Sabah güneşi cumbalı pencerelerden içeri giriyor, her şeyi aydınlatıyordu.

Yatak odası krem rengi ve soluk maviydi, yatak yorgan ve yastıklarla doluydu. Uyumak için bir anıt. Perdeleri çektim, oda karardı ve yorgunluk ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar içimi doldurdu.

Duş. Duş, sonra uyku ve sonra... şey, ne gelirse, sanırım.

Saçlarımı üç kez yıkadım ve kokuyu ve korkuyu üzerimden atabilmek umuduyla vücudumdaki üst deri tabakasını ovaladım. Kız kardeşimin tekrar çözülmeye başladığı korkusu. Ronan'ın bunu beni korkutup kaçırmak için yapmış olmasından korkuyordum. Korku. Korku. Korku.

Bu korkuyu dünyada ne yok edebilirdi? Hangi mantrayı okuyabilirim? Hangi araştırmayı yapabilirim? Uyuyabilmek için bunu bir kanser gibi kafamdan nasıl söküp atabilirdim? Böylece bir sonraki adımda ne yapacağımı planlayabilir ve düşünebilirdim?

Bir yanım Caroline'ın bu işi halletmesine izin vermek istiyordu, tıpkı geçen sefer hayatım darmadağın olduğunda yaptığı gibi. Ama bunu düşündüğüm, somut terimlere döktüğüm anda geri çekildim.

Son iki yılımı korkunun hayatımı yönetmesine izin vererek geçirdim. Beni köşelere itmesine ve fark edilmemeyi umarak gölgelerde yürümesine izin vererek. Bir daha olmayacak. Bir daha asla.

Bu sefer beni kurtaracak biri varsa, o da bendim. Öyle olmak zorundaydı.

Pembe ipek bir bornoza sarınmış, saçlarımı havluya sarmış bir halde, kararlılığımın biraz rahatlamış olarak karanlık yatak odasına girdim. Bunları nasıl yapacağımdan emin değildim ama inanmak savaşın yarısıydı. Ya da bana öyle söylenmişti.

Belki de biraz uyuduğumda her şey daha kolay olacaktı.

Kapı sessizce çalındı ve Denise'i bekleyerek "İçeri gel" dedim.

Sadece kapının kayarak açılması ve tüm cesaretimin içine bir iğne koyabilecek ve aynı zamanda yeterince cesur olmak istediğim şeyler için acı çekmeme neden olan tek şeyi, tek kişiyi ortaya çıkarması için.

Ronan.

"A İyi misin?" diye sordu, odaya adım atarak. Kapıyı arkasından kapattı ve tüm yorgunluğumun arasından sıvı bir heyecan ve sıvı bir korku sızdı ve aniden tamamen uyandım.

Birdenbire nemli tenime yapışan ince bornozun farkına vardım.

"İyi. Burada ne işin var?" Caroline'ın evcil iş bitiricisinin bu odada benimle olmasını onaylamasına imkân yoktu.

Loş pencereye baktı, elleri koyu renk pantolonunun ceplerindeydi. Sessizliği sağır ediciydi ve tam olarak emin olmadığını anladım.

"Yangını sen mi başlattın?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve derin bir korku gördüm. Benim için. Küçük ve yorgundum ve birlikte olduğumuz her seferinde beni ezmişti, bu yüzden gözlerindeki o bakıştan cesaret almam için hiçbir neden yoktu, ama aldım.

"Hayır," dedi. "Ama müfettiş bunun bir kaza olmadığını söyledi."

"Ne? Bunu benden önce nereden biliyorsun?"

"Çünkü bende onun istediği bir şey vardı, o da kuralları çiğneyip bana istediğimi verdi. Bu işler böyle yürür, Prenses."

"Ne yedin?" "Fark

etmez."

"Bunu nasıl söylersin? Tabii ki-"

"Boğazını, Poppy. Gırtlığı elimdeydi ve bana bilmek istediklerimi söylemezse onu öldürecektim."

Ağzımı öyle hızlı kapattım ki dişlerim takırdadı.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Önemli olan ateş çukurundaki yangının söndürülmüş olması. Yayılmamış. Evin her yerinde hızlandırıcı buldular. Bu kasıtlıydı. Ateşin seni korkutması ya da öldürmesi gerekiyordu."

Yatağın kenarına sertçe oturdum. Yorganla bornozum arasında neredeyse kayıyordum ama Ronan uzanıp beni yakaladı.

"Kız kardeşim bunu yapmazdı," dedim.

"Belki de yangının kız kardeşini öldürmesi gerekiyordu."

"Neden? Bunların hiçbiri mantıklı değil."

"Biliyorum." Yanıma oturdu.

O yatakta omuz omuza otururken aramızda uzun ve basit bir sessizlik anı vardı. Yorgun ve korkmuştum ve o anda her şeyden çok istediğim şey rahatlamaktı. Ondandır. Bu, bir bıçağın kollarını size dolmasını ummak gibiydi ama zihinsel ve duygusal rezervlerim söz konusu olduğunda dibe yakın bir yerdeydim.

"Beni neden öptün?" diye sordum. "Ofisimde. Beni öpmeyeceğini söyledin ve sonra-"

"Senin yanındayken tüm kurallarımı çiğniyorum, Poppy.

Her birini." "Öpüşmemek bir kural mı?"

Ellerine bakarak başını salladı. "Başka

hangi kuralları çiğniyorsun?"

İç çekti, yüzünü ovuşturdu. Sessizlik uzadıkça uzadı ve bana asla cevap vermeyeceğinden emindim. Ve eğer bir tanesine bile cevap veremezse

o zaman onun amacı neydi? Biz. Ona gitmesini, dinlenmeme izin vermesini söylemek için ağzımı açtım. Beni yalnız bırakmasını.

Ama sonra konuşmaya başladı. "Ben çocukken babam bize sosyal konutlarda bir yer buldu. Boktan bir daire. Çatısı akıyordu. Çeteler her yerdeydi. Her köşede," dedi.

Ve öylece oturdum. Çok sessiz. Hareket edersem ya da bir şey söylersem çekip gideceğinden korkuyordum.

"Okul kilometrelerce uzaktaydı. Kaykay alabilmek için etraftaki bazı yaşlıların ayak işlerini yaparak para biriktiriyordum." Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Okula gidebilmek için. Ama babam sürekli parayı buluyordu ve her şeye baştan başlamak zorunda kalıyordum. Sonra bu aile yan eve taşındı. Benim yaşımda bir çocuk vardı ve ben mutluluktan çıldırmış gibiydim. Sabahın köründe babamın merdivenlerinde bu çocuğu arıyordum."

Gülümsemesi kalbimi kırdı. Tam ortadan ikiye ayırdı.

"Ailesi onun benim gibilerle takılmasından pek memnun değildi ama iyi anlaşıyorduk. Sonra çocuğun doğum günü geldi, yeni bir kaykay aldı ve bana eskisini verdi. Sanırım aklımı kaçırdım, çok mutluydum ve bunu babama gösterdim. Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğümü bilmiyordum. Ama kaykayı kaptı, sadece ucuz kontrplaktı ve boktan tekerlekleri vardı ama omzumun üzerinden parçaladı. İki parçaya böldü, omzumu yerinden çıkardı ve sonra beni ve iki kaykay parçasını alıp dışarı çıktık, arkadaşım sokakta yeni kaykayıyla oynuyordu ve babam çocuğu kaykaydan itti, kaykayı aldı ve kaykayını yere çarptı."

"Neden?" Ben sordum. "Bunu neden yapsın ki?"

"Şey. Sadece bir çocuk ve çıkık bir omuzla yapabileceğim en iyi şey mutlu olamayacağımdı. Kaykayı alamadım ve bir arkadaşım olmadı. Çocuk benimle bir daha hiç konuşmadı."

"Ronan," diye iç geçirdim, içim acıyarak.

"Babama bir şeyden hoşlandığıma dair en ufak bir fikir bile versem, onu mahvederdi. Bir süre saklayabileceğimi düşündüm. Ne istediğimi saklayabilirdim. Böylece asla bilmeyecekti." Başını iki yana salladı. "Ama hiçbir şeyi saklamakta pek iyi değildim."

"Kaç yaşındaydın?" "Yedi."

"Sen sadece bir çocuktun."

"Ben, istediği şeylerin kırılmaması, çalınmaması ya da çöpe atılmaması için en iyi yolun hiçbir şey istememek olduğunu öğrenmiş bir çocuktum."

"Ve bu ... bu bir kural mıydı?"

"Ben yirmi yedi yaşındayım, Poppy. Neredeyse yirmi yıldır bu kurala göre yaşıyorum. Ve sonra sen o lanet gözlerinle geldin, o ruhun bir kenara atılıp sonra tekrar ortaya çıkmaya başlamasını izledim, sanki-" başını salladı, "-ilkbaharı izlemek gibiydi. Ayazın içinden kafalarını çıkaran o küçük aptal çiçekleri izlemek gibiydi."

"Bana aptal mı diyorsun?"

"Çok aptalca."

"Ronan-"

"Ama benim kadar aptal değil. Çünkü canın yanacak, biliyorum. Bunu biliyorum. Ve seni kurtarabilecek tek şey senin gitmen."

"Yangını sen mi çıkardın?" diye sordum. "Beni

korkutmak için mi?" "Hayır. Yani, düşündüm ama

yapmadım." "Neden yapmadın?"

"Çünkü ben-" Durup başını salladı ve gidecekmiş gibi ayağa kalktı.

Elini tuttum, parmakları sert bir yumruk şeklinde kıvrılmıştı, bana karşı bir zırh gibiydi. "Ne yapmıyorsun?"

"Gitmeni istiyorum."

Ayağa kalktım, eli hâlâ benim elimdeydi. Başparmağım bileğindeki yara izini takip etti. "Gitmiyorum," dedim.

"Çünkü sen lanet bir aptalsın."

"Muhtemelen. Ama burada benim de istediğim bir şey var."

Başını sallıyordu. Ellerini ellerimden çekip omuzlarımdan tuttu ve beni ayaklarımdan kaldırarak neredeyse onunla göz göze gelmemi sağladı. Vücudumu kavraması canımı acıtmıştı. Ama her şey acı verdiğinde, zevke dönüşme şansı en yüksek olan acıyı alırdınız.

"Beni istemiyorsun. Sana hissettirdiklerimi istiyorsun."

"Hepsini istiyorum."

"Seni daha sikmedim bile," dedi, sanki zavallıymışım gibi. Ve ben onun ne yaptığını biliyordum. Belki de hep biliyordum. Ama uzak durmam için beni incitmeye çalışıyordu.

"Bunu değiştirebiliriz," diye fısıldadım. "Şu anda. Aletini koyabilirsin _."

"Kapa çeneni," dedi.

"İçime gir."

Kaskatı kesilmişti. Gözleri başımın üzerinde bir yerdeydi ve istediği şeyi yapmamak için kullandığı kontrolün her zerresini hissettim. Geri çekildim, uzaklaştım. Giderken bornozumun bağını çektim. Kayarak açıldı ve vücudum ortaya çıktı. Tenim duştan dolayı yumuşak ve pembeydi. "Daha önce hiç iyi hissetmemiştim. Ama seninle olurdu, değil mi? Bizimle?"

"Sana zarar vermeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Yapacaksın. Ama sen de çok iyi hissettireceksin. Bana yaptığın şey bu."

Gözleri beni yakıyordu. Alevin en sıcak kısmı gibi ve acıtıyordu. Onunla ilgili her şey acıtıyordu. Ama tanrım, bu acıyı seviyordum.

"Beni becerebilirsin," dedim yatağa uzanarak. Topuklarım yatağın kenarındaydı. Bacaklarımı ayırdım, elimi amımın üzerinden aşağıya kaydırdım. "Tam burada." Parmağımı klitorisimin üzerinde gezdirince sıçradım. Nasıl bu kadar yorgun olabildiğimi merak ettim. Bu kadar korkmuş? Ve hâlâ onu bu kadar çok istiyordum? Dünya başıma yıkılsa yine de onu isterdim. "Ben de seni iyi hissettirebilirim. Olması gerektiği gibi."

Yatağın ayak ucuna, bacaklarımın arasına geldi. Nefesimi tutmuş, dokunuşunu bekliyordum. Ve dokunduğunda, eli dizimdeydi, zevkten irkildim.

"Ne zaman bu kadar cesur oldun?" diye sordu.

"Beni bu hale sen getirdin." Bir parmağımı içimde daha derine daldırdım ve boğazından bir ses çıkardı, nefesimi tutmama neden olan bir inilti. Bu aramızdaki bir çeşit sihirdi. Biz yanıcıydık ve diğerimiz kibriti tutuyordu.

"Sen . . sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyorsun, Poppy." Sesi nihai gibiydi. Soğuktu. Sanki kapıyı yarılamıştı. "Seni sikmeyeceğim. Ama kendini iyi hissetmeni sağlayacağım."

"Hayır." Oturmak için kendimi zorladım. "Bunu istemiyorum. İstemiyorum-"

Beni öptü. Çok tatlıydı, dudakları dudaklarıma değiyordu. Nefes almak, ona daha fazla sahip olmak için ağzımı açtım. Bana izin verdiği kadarını... Bir eliyle çenemi tutarken diğer eliyle göğsümü kavradı ve meme ucumu eliyle başparmağı arasında sıkıttı. Ağzının içine doğru inledim.

Ağzı baştan çıkarıcıydı. Uzun, yavaş öpücükler. Hiç durmadılar. Biri diğerinin içine giriyordu. Dili benimkine karşıydı. Alt dudağımı dişleriyle yakaladı ve ben inleyene kadar çekti. Aynı anda hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

"Ronan," diye inledim ve o da geri çekildi. Öpüşme bitti ama hâlâ çenemi tutuyordu. Gözleri benimkilerin üzerindeydi.

"Beni öldürüyorsun, Poppy."

"O zaman birlikte öleceğiz. Hiç Hiç böyle hissetmemiştim."

Bir şeyler söyledi, aksanı o kadar kalın ve gırtlaktan geliyordu ki anlayamadım. Beni yatağa geri itti. Eli bacaklarımın arasına kayd ve ağzı göğüs ucumu yakaladı. Göz kapaklarımın ardında yıldızlar gördüm ve ellerim gömleğinin altındaki omuzlarının hissini ezberledi. Geniş ve güçlüydüler ve sanki onu sahiplenebilecekmişim gibi omuzlarını kavradım. Sanki onu deliler gibi istemek bana ona benim deme hakkını verecekmiş gibi. Ona benim demek istediğim gibi.

Ve onun olmak istediğim gibi.

"Becer beni," diye nefes aldım.

"Lütfen."

"Hayır, Poppy. Yapmayacağım. Sen bana göre değilsin. Sana bu kadar dokunmama izin verdiğine bile pişman olacaksın." Geri çekilecekmiş gibi kıpırdandı. Sanki duracakmış gibi.

"Ronan."

İnledi ve başının üst kısmını göğsüme bastırdı ve vücudunu kaydırarak bacaklarımı iyice bastırdı. "Böyle devam edersen sadece canın yanacak, Poppy," dedi ama sözleri neredeyse hiç anlam ifade etmiyordu. Parmakları içimdeydi, vücudum şeker ve ışıktan yapılmıştı ve onun dışında her şeye hakimiyetimi kaybediyordum. Bana hissettirdikleri dışında her şeye.

Bileğini kavradım, onu yakınımda tuttum ve kendimden geçerek binlerce parçaya ayrıldım. Ve tekrar bir araya geldiğimde, farklıydım. Bana her dokunduğunda farklıydım. Ayağa kalkmış, uzaklaşıyordu. Gözleri çoktan kapanmıştı. Düşünceleri ve duyguları camın arkasındaydı.

Onu kemerinden yakaladım, sikinin sert baskısını elimin topuğunda hissettim ve inleyene kadar bastırdım. Başını geriye attı. O kadar hızlıydım ki beni durdurma şansı yoktu. Bana karşı çekmeye ya da beni itmeye. Kemerini çözülmüştü ve elimi pantolonunun içine sokarak iç çamaşırının arasından sert uzunluğunu yakaladım.

Ama gerçek şu ki, onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana yaptığı gibi ona da nasıl iyi hissettireceğimi. O bir adamdı, anlamadığım ya da bilmediğim bir geçmişi olan tehlikeli bir adam. Ve ben de en çok istediğim şey tarafından incitileceğimi bilmeme rağmen başımı kardan çıkaran aptal bir çiçektim.

"Göster bana," diye fısıldadım, yatağın kenarına geldim. Onu okşadım, sıktım. "Bana nelerden hoşlandığını göster."

Yine anlayamadığım bir şey söyledi ama bir eliyle iç çamaşırını iterek sikini ortaya çıkardı, diğer eliyle de boynumun arkasından kavrayarak beni kendine çekti.

"Aç şu lanet ağzını," diye homurdandı ve ben de açtım. Aleti dudaklarımın arasından kayarak geçti. Bunu daha önce bir kez yapmıştım. Damon kütüphanede. O kadar gergin ve tatlıydı ki, bana sürekli iyi olup olmadığımı soruyordu.

Ronan bana bunu hiç sormayacaktı. Umurunda bile değildi. Kontrolünü kaybetmişti ve beni kullanıyordu. Ağzımın içinde becerirken tek yapabildiğim ellerimi kalçalarına dayamaktı. Uzun ve yavaş. Daha hızlı.

Her saniyesine bayıldım.

Sonra aniden çekildi, elleri hala boynumu tutuyordu. Yüzünü görememem için başını eğdi. Nefes nefese, acı içinde, devam etmesini ya da bir şey söylemesini bekledim. Öne doğru eğildim ama o beni sabit tuttu.

Tüm tecrübesizliğimi hissettim. Her gece senatörle o yatakta, hiç etkilenmeden ve sadece bitmesini isteyerek. Kitap ve ot kokan Damon'la geçirdiğim o tatlı anlar. Ne biliyordum ki, bu adamı memnun etmek hakkında ne biliyor olabilirdim ki?

"Özür dilerim," diye

fısıldadım. "Ne için?"

"İstedığın gibi olmadığım için mi?" Bu onun bana bakmasını sağladı, ama bunun bir önemi yoktu. Çok kızgın görünüyordu. "Bunu nasıl yapacağımı bilmediğim için."

"Eğer yapabilseydim-" Kendini durdurdu, tavana baktı. Bornozumu çıplak bedenime sararak aşağıya baktım. Eğer geri dönebilseydi, o partide benimle asla konuşmazdı. Ya da galada beni odaya almazdı. Eğer her şeyi yeniden yapabilseydi, bu asla benimle olmazdı.

"Dur," dedi.

"Sanırım-"

Boynumu sıktı ve gözlerim onunkilere kaydı. "Ağzını aç benim için," diye fısıldadı ve gülümsüyordu. Gerçekten gülümsüyordu. Sersemlemiş bir halde dediğini yaptım ve öne doğru eğilerek sikini tekrar dudaklarımın arasına kaydırды. Tuzluydu. Islaktı. Gelmişti, fark ettim. Ve çok sertti. Dudaklarıma karşı sertti. Boğazımın arkasına. Ve şimdi, şimdi bana bakıyordu ve ben

Ona bakıyordum ve hayatımda hiç kimseye bu kadar bağlanmamıştım. Bu kadar savunmasız ve çıplak.

"Şu haline bak." Güzel ve gizemli bir şeye rastlamış gibi nefes alıp vermeye devam etti ve daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Aletinin başı boğazımın arkasına çarpıyordu ve Nefes alamıyordum. Ama durmasını istemiyordum.

Geri çekildi ve ben inledim, ağzımdan çıkarken onu yaladım. Durdu, sanki gerçekten çekip gidecekmiş gibi. Ve bu çok fazla olmuştu. Kolumu kalçalarına doladım, onu kendime çektim, tereddüt ediyormuş gibi görünse de onu emdim.

"Beceremiyorum. Tanrım. Poppy," diye inledi ve sonra teslim olduğunu hissettim. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve titreyerek ağzıma boşaldı.

Garip bir şekilde sessizdi. Ve neredeyse kutsaldı. Bana karşı titriyordu, başı eğikti, dudakları dua ediyormuş gibi kıpırdıyordu ve ben bunun içinde kaybolmuştum. Bundan zevk aldım. Onun teslimiyeti ve rahatlığı. Ona bu şekilde dokunmanın gücü ve komünyonu. Ona böyle hissettirmek.

Bu adamı asla sevemezdim. Bu benim yeteneklerimin bile ötesinde aptalca olurdu. Hayal bile edemeyeceğim bir acıya kendimi teslim etmek. Ama bu yakınlık. Ağzımdan yavaşça çekilmesi. Dilimdeki tadı. Parmakları saçlarımda seğiriyor. Kalbimdeki bu iğne ucu kadar acı.

Bu bir keşifti.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim,"

dedim. "Bu seks," dedi.

"Bana senin gibi dokunan biri için bunu hisseder miydin?"

Geri çekildi, kendini toparladı. Sonunda bana baktığında kıyafetlerini tekrar yerine yerleştirdi, alıştığım yabancıydı. Her şey gizlenmişti. Her şey gitmişti.

Senatörle birlikte, kendimi korumayı çok iyi öğrendim. Bir ustaydım. Hatta o kadar iyiydim ki, zar zor yaşıyordum. Ama bu adamla, kendimi onun sivri uçlarına ve taş suratına doğru fırlatıp durdum.

O sadece bana zarar verecek.

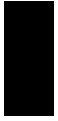
Birdenbire bitkin düştüm. İliklerime kadar.

Çenemi dik tutmanın bir yolu yoktu. Bir zalim söz için daha omuzlarımı dikleştirmenin yolu yoktu. Bir güzel dokunuş daha.

"Hadi," dedi, yatağa girmeme yardım etti, yorganı bedenimin altından çekip çıkardı ve beni yatırdı. Parmakları -belki de kazara, emin olamıyordum, bu adamla hiçbir şeyden emin olamıyordum- yanağımı okşadı.

"Senden nasıl kurtulacağım?" diye sordum.

"Kurtulmayacaksın," dedi.

karanlık bir gökyüzüne uyandım. Gün bitmişti. Kafam güzeldi - daha önce hiç kafam güzel olmamıştı, aslında hayatımın bu anında bu suç gibi görünüyordu. Yirmi iki yaşındaydım. Nasıl olur da hiç

Kafayı mı buldun?

Araba kullanmayı öğrenmiştim; belki sırada esrar içmek vardı.

Açlıktan ölmek üzereyken, pembe ipek bornozuma sarınmış halde, bir fincan kahve ve cep telefonumu aramak için aşağıya indim.

Onun yerine Caroline'i mutfaktaki kahvaltı köşesinde buldum, önünde bir kadeh şarap ve açık bir dosya vardı. Arkasında gökyüzü çivit mavisiydi. Ağaçların koyu gölgesi hafif açık maviden ısırlıklar alıyordu. Masanın üzerindeki lamba cam ve altın armatürlerden oluşuyordu ve Caroline'ın yüzüne köşeli gölgeler düşürüyordu.

Bir çift yoga pantolonu ve kaşmir bir kazak giymişti. Ayakları çıplaktı. Onu hiç bu kadar çıplak görmemişim. Bir şekilde daha da genç görünüyordu. Daha güzel.

"Hey," dedim.

"Uyanmışsın," dedi bana her zaman annelik hissi veren bir gülümsemeyle.

"Sonunda."

"Bir kadeh şarap ister misin?"

"Hayır, ama biraz kahve alabilir

miyim?" "Denise'e

hazırlatabilirim."

"Anladım-"

Döndüğümde Ronan'ı tezgâha yaslanmış, gölgelerin arasına karışmış halde buldum. Ayaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Beyaz gömleği omuzlarının üzerinde gerilmişti. Onun vücudunu hiç görmediğimi fark ettim. O beni çıplak ve ağlarken görmüştü. O ise sadece giyinik ve mesafeliydi.

"Oh," dedim, yüzüm aniden ısınmıştı. Göğüs uçlarım bornozun altında sertleşmişti. "Bölmek istememiştim. Gidebilirim."

"Hayır, hiçbir şeyi bölmüyorsun," dedi Caroline. "Evet, bölüyorsun, ama ... bu sizi ilgilendiriyor."

"Ben mi?" Döndüm, kahveyi unutmuştum.

"Gel otur," dedi ve karşısındaki ahşap masanın yerini gösterdi. Banktaki koltuğa kaydım ve bana dosyayı uzattı.

"Nedir bu?"

"Seninle konuşmayacağım bir şey. Ama dün gecedен ve yangından sonra, sanırım Sanırım bu konuda konuşmamız gerekiyor."

Dosyayı açtım.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, pencereden dışarı baktım, kafasının ortasında siyah ve kırmızı bir delik olan bembeyaz kocamın görüntüsünü göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştım.

"Özür dilerim," dedi Caroline. "Seni uyarmalıydım."

"Nedir bu?" Hâlâ resme bakmadan sordum. "Özel bir adli tabip tuttum," dedi Caroline.

"İntihardı, neden adli tabip tuttunuz?"

"Çünkü Bishop's Landing adli tabibinin Morelli ailesiyle bağları var. Ulrich - o bizim özel dedektifimiz, biliyorsunuz - bunu

Morelli'nin olaya karışmış olabileceği rüzgarı."

"Morellis mi?" Sanki Fransızca konuşuyor gibiydi. Özel dedektifi ve adli tabibi mi vardı? "Ne ... ne alakaları var?"

Caroline, "Kocanız ve ben birçok konuda birlikte çalışıyorduk," dedi. "Ve bu konuların çoğu Morelli'lerin planlarına ters düşüyordu."

"Ne için planlar?"

"Beni dinle, Poppy." Caroline benimle bir anaokulu öğrencisiymişim gibi konuşuyordu, buna içerliyordum ama muhtemelen buna ihtiyacım da vardı. Beynim yanıyordu. "Kocanın bir sürü düşmanı vardı. Ama Morelli bağlantısı yüzünden adli tabibin raporuna güvenmedim. Bu yüzden özel bir adli tabip tuttum."

Ronan elindeki kahve fincanını dirseğimin dibine koyunca öyle bir sıçradım ki neredeyse elinden kaptığım gibi fırlatacaktım.

Caroline uzandı ve dosyayı tekrar açtı. Gözlerimi kapattım.

"Poppy. Buna karşı gözlerini kapatamazsın. Jim'in silahla vurulması kendi kendine olmadı."

Ona bakakaldım. İnanamayarak güldüm. Hâlâ rüya görüyordum. Öyle olmalıydım. "Onu başka birinin vurduğunu mu söylüyorsun?"

"Adli tabip raporu öyle diyor. Birisi onu vurmuş ve intihar süsü vermeye çalışmış."

"O bir ABD senatörü," diye bağırdım. "Bu... bu çok çirkin bir örtbas."

"Biliyorum."

Ronan gölgelerin arasında kayboldu ama ben onun orada olduğunun farkındaydım. Odanın içinde. Görmezden gelemediğim bir mıknaş ve incineceğimi bilmeme rağmen ona doğru eğildiğimi hissettim. Ona doğru eğilmemi istemediğini bilmeme rağmen.

"Nasıl?" Ben ağladım. "Biri bunu nasıl örtbas edebilir?"

Caroline, "Morellilerin çok fazla gücü var," dedi. "Ve her şey suç mahalli ve sahte adli tıp raporuyla başlıyor. Ve senin ifadenle."

"İfadem mi?"

"Polise garip davrandığını söylemişsiniz. Uyumadığını. Ofisten çok evdeydi. Sahte bir doktor raporuyla birlikte-"

"Doktor yalan mı söyledi?" Ben sordum.

"İnsanlar doğru miktarda para için her şeyi yaparlar." "Ama neden?"

"Şu anda önemli olan bu değil, Poppy," dedi.

"Önemli değil mi?" Ağladım. "Hâlâ uyuyor muyum? Bu bir stres rüyası mı?"

Caroline, "Kocanın öldürülmesi ve evindeki yangın arasında; birinin sana zarar vermeye çalışmasından korkuyorum, Poppy," dedi.

"Ama neden?" Ben kelimenin tam anlamıyla HİÇ KİMSE değildim. Bana zarar vermenin, beni öldürmenin dünya üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktı. Hem de hiç.

Caroline şarap kadehini itti ve elimi tuttu. "Kız kardeşin-" Elimi geri çektim. "Hayır."

"Bana bunu düşünmediğini söyleyemezsin."

"O bana zarar vermez. Zilla bana zarar vermez. Yani, senatörü öldürmek, belki ... eğer manik evrelerinden birindeyse. Ama bu şekilde örtbas etmek? Onun böyle bir gücü yok." Ayağa kalktım. Vücudumda çılgınca ve garip bir his vardı. İki aile bu tür bir güce sahipti: Morelliler ve Constantinler. "Başka biri tarafından öldürüldüğünü nereden biliyorlar? Tuttuğunuz adli tabip, diğer adamın yalan söylediği ne buldu?"

"Kafatasından geçen kurşunun açısı." Caroline söyledi. "Ellerinde kalıntı yok."

"Bu doğru olamaz."

"Bu doğru, Poppy," dedi Ronan. Onunla yüzleşmek için döndüm ve o anki hareketsizliği tehdit edici değildi. Bir teselliydi. Fırtınada bir kaya gibi. "Bu doğru."

"Peki ya tıbbi kayıtlar. Kanser mi?" "Evrakları imzalayan doktor öldü." "Gitti mi?"

"Ortadan kayboldu."

Aman Tanrım. Resmi olarak bu çok fazlaydı. Resmi olarak, oda ve dünyam dönüyordu.

"Yani," dedim. "Birinin kocamı öldürdüğünü söylüyorsunuz. İntihar süsü verdi. Bir doktora rüşvet mi verdi?" Manik bir şekilde omuz silktim. "Bir doktoru mu öldürdü? Adli tabip de bir şekilde bu işin içindeydi ve şimdi beni öldürmek mi istiyorlar?"

"Lütfen sakın ol, Poppy," dedi Caroline.

"Ve sana inanmam mı gerekiyor?"

"Elbette," dedi sakince. "Elbette bana inanman gerekiyor. Ben her zaman sadece senin iyiliğini düşündüm."

"Bu yüzden beni Jim'le evlendirdin. Değil mi? Hepsi benim çıkarlarımın bir parçası değil mi?"

Sanki oda çatlamış gibiydi. Yoksa beynim mi? Beynim mi çatlıyordu?

Caroline dik oturdu. Tanrım, bir kraliçe gibi görünüyordu. Çıplak ayaklarıyla bile asil. Kimse ondan şüphe etmemişti.

Zilla ve şimdi de görünüşe göre ben hariç.

Caroline, "O bir eş arıyordu ve senin de paraya ihtiyacın vardı," dedi.

"Bir eş. Çok komik. Cezasızlıkla zarar verebileceği birini arıyordu. Ve sen de beni ona verdin."

"Tıpkı kız kardeşin gibi konuşuyorsun," dedi Caroline.

"Belki de onu daha fazla dinlemeliydim."

"Doğru. Belhaven'da kısıtlandığında. Çocukluk evinizi yaktıktan sonra. O rahibin peşinden gittikten sonra mı? Bütün bunları kim ortadan kaldırdı? Hmmm?" Caroline sordu. "Kız kardeşini dinlemekten bahsederken, onu hapisten kim uzak tuttu?"

"Yaptın," diye fısıldadım. Ve bunun için duyduğum minnettarlığın beni onun benden istediği şeye taşımasına izin verdim. Yan tarafta duran Ronan'a baktım, kollarını iki yana açmıştı, sanki istese beni tutup deli gömleğine sarabilirdi. "Ben eve gidiyorum," dedim.

"Üzgün olduğumu biliyorum," dedi Caroline. "Ama bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Biliyorum. Bu iyi bir fikir. Harika bir fikir. Aslında tek fikir bu." Mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru yürüdüm, kötü anılarla dolu odaların önünden geçerek koridorlarda ilerledim. "Telefonum nerede? Sadece telefonuma ve belki birkaç ayakkabıya ihtiyacım var?"

"Poppy, saçmalıyorsun," dedi Caroline.

Tabii. Evet. Muhtemelen. Ama bu durumda başka ne yapabileceğimden tam olarak emin değildim. Biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Düşünmek için bir şansa. Lanet olası bir fincan kahve.

Denise karanlık bir koridordan geldi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu gözleriyle herkesi süzerek.

"Ayakkabılar, Denise. Herhangi bir ayakkabı olur. Ve telefonum."

Denise izin almak istercesine Caroline'a baktı. "Bana bak!" diye bağırdım. "Konuş benimle. Ayakkabılarımı ve telefonumu istiyorum."

Denise bir anlığına ortadan kayboldu ve dün gece giydiğim botlar ve tabii ki çalışmayan telefonumla geri döndü. "Kıyafetler hala yıkanıyor. Duman kokuyorlardı."

"Bu harika." Ayaklarımı botların içine soktum ve ölü telefonumu ondan aldım. "Mükemmel."

Ronan'ın arkamda olduğunu fark edene kadar ön kapıdan çıkmıştım.
"İhtiyacım yok-"

"Seni ben götürüyorum,"

dedi. "I-"

"Seni ben götürüyorum."

Evin önünden aşağıya doğru yürüdük ve park etmiş birkaç arabanın olduğu evin yan tarafına geçtik. Bir tanesi şık siyah bir spor arabaydı. "Atla."

"Delirdin mi

sen?" "Arabaya

bin."

Ronan direksiyona geçerken ben de yolcu tarafına geçtim. Motor bir kükremeye çalıştı ve o kadar hızlı kalkış yaptık ki başım koltuk başlığına çarptı.

"Neden kızgınsın?" Ben ağladım.

"Ben değilim." Bir tür araba yarışındaymışız gibi vites değiştirdi ve ben de emniyet kemerini kavrayıp vücudumun üzerinden geçirdim.

"Her zaman Indy 500'de geride kalmış gibi mi sürüyorsun?"

Dudakları gülmek ister gibi kıpırdadı.

"Bunların hepsi doğru muydu?" Ben sordum. "Senatörü biri

mi öldürdü?" "Evet."

Tepenin dibinde durduk. Sağa dönersek, otoyola inecektik. Sola dönersek evime giderdik. Arabayı çevirmedi. Gaza basmadı.

"Şu taraftayım," dedim, solu göstererek.

"Seni her yere götürebilirim," dedi. "Şu anda. Buradan uzak herhangi bir yere."

Bana bakmıyordu ve bu romantik değildi. Ben ve onunla ilgili değildi. Constantine'ler ve Morelli'lerle ilgiliydi. Caroline ve zeki olmakla ilgiliydi.

İçim parçalanarak fark ettim ki belki de aramızdaki her şey, her an Caroline ve zeki olmakla ilgiliydi.

Orospu çocuğu.

"Eve gitmem gerekiyor," dedim. "Açıkçası, bunların doğru olup olmadığını bilmiyorum." "İtfaiye şefi-"

"Seninle mi konuştum? Benimle değil mi? Bu çok uygun."

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Caroline'ın yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım manipüle ediliyorum. İtfaiye şefiyle konuşuyorsun; onun özel bir adli tabibi var. Birdenbire başıma gelen her korkunç şey Constantine ve Morelli kavgasıyla ilgili oldu. Tüm bunların kulağa ne kadar saçma geldiğini bir dinleyin."

"İtfaiye şefini ara."

"Yapacağım. Eve geldiğimde. Bir fincan kahve içtiğimde." "Orada kalamazsın, Poppy. Bu pervasızlık. Aptalca. Yapabilirsin-"

"Biliyorum!" Bağırdım. "Orada kalamayacağımı biliyorum ve kalmayacağım. Tamam. Kalmayacağım. Ama eşyalarım orada. Benim . . ." Ölü telefonuma baktım. "Telefonumun şarj aleti. Cüzdanım. Param. Gitmek için organize olmalıyım. Öylece ortadan kaybolamam."

Döndü ve bana baktı. Gerçekten bana baktı. Ağzım kurudu, öfkem köpürdü ve patladı ama ona karşı hissettiğim diğer her şey de öyle.

"Bir şeyler oluyor," dedi. "Bir şeyler Bilmediğim bir şey. Ve ben her şeyi biliyorum. *Her şeyi*, Poppy."

"Yangını mı kastediyorsun?"

Uzaklara, sağ tarafa ve yanından geçen otoyola baktı. Bir an için söylediklerimi duymazdan gelip beni götürceğini düşündüm. Elimi kapının koluna koydum, beni götürmesine izin vermeden önce kaçmayı düşünüyordum.

"Yangın size zarar vermek için mi, Caroline'ı uyarmak için mi yoksa bir şeyleri yok etmek için mi çıktı bilmiyorum."

"Neyi yok etmek?" Ben sordum. "Evin-" Oh. Avukattan gelen evraklar mı? Bu çok saçma olurdu.

"Ne?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Hiçbir şey düşünmüyorum. Sadece beni eve götür," dedim. Sola döndü ve motoru çalıştırdı.

Evimin önü sarı bantla kaplıydı. Evin yan tarafında siyah yanık izleri vardı. Ağaçların yarısı kararmış çubuklardan ibaretti. Düşündüğümünden çok daha kötüydü. Çok daha gerçektir.

Ronan kıpırdamadan oturuyor, gözlerini evden ayırmıyordu.

"Seni içeri davet ederdim," dedim gülerek.

"Ama-" "Git," dedi, sanki benimle işi bitmiş gibiydi.

Pekâlâ. Ona bornozun altındaki herhangi bir yerimi göstermemeye dikkat ederek, ki zaten ona o kadar çok şey göstermişken bu çok saçmaydı, kapıyı açtım. "Sanırım seni göreceğim," dedim. "Gölgelerde bir yerlerde gizleniyordum."

"Sadece dikkatli ol," dedi ve bana baktığında kelimeler ağzımda kurudu. Öfke, öyle saf bir öfke ki sanki olduğu yerde donup kalmış gibiydi, ondan yayılıyordu.

"Güle güle," diye fısıldadım ve arabadan indim. Mümkün olduğunca çok parçamla birlikte ondan uzaklaştım. Tanrım, sırf istedikleri için erkeklere benden parçalar vermeyi bırakmayı ne zaman öğrenecektim? Gecenin tüm dramından sonra kilitlenmemiş olan evimin ön kapısına koştum. İçerideki zemin ıslak ve isliydi. Çamurluydu.

Mutfaktan evin arka tarafına doğru gelen soğuk hava akımını takip ettim.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. Sürgülü cam kapının camı kırılmış ve parçaları mutfağın her tarafına savrulmuştu. Dışarıdaki verandada esen rüzgârda daha fazla sarı bant dalgalanıyordu.

Tüm bu hasara baktım. Evim tamamen harabeye dönmüştü ve merak ediyordum.

. neden umursamadığımı. Kafesim sonunda yok edildi.

İpek bornozumun cebinden ölü telefonumu çıkardım ve hiçbir şey olmamış gibi tezgahın üzerinde duran şarj cihazıma taktım.

Evimin bir bomba gibi patlamasını önlemek için dün gece gazı kesmişlerdi. Ama elektriğim hala açıktı ve küçük cezvem çalışıyordu, buzdolabım da öyle. Birkaç dakika içinde sıcak bir fincan sütlü kahvem oldu. Dolapta eşofman üstümü buldum ve bornozumun üzerine onu giydim. Telefon birkaç dakika daha sürecekti, bu yüzden kendimi Jim'in ofisine açılan kapının önünde buldum.

Öldüğü gece kendini mi öldürdü? Öldürüldü mü? Silah sesi beni uyandırdı ve uzun süre yatakta yattım, çıldırmış ve korkmuş bir halde. Her an senatörün yukarı çıkıp davetsiz bir misafiri vurduğunu söylemesini bekliyordum. Ama zaman geçtikçe yanılmış olabileceğimi ve ortada bir silah sesi olmadığını düşündüm. Eğer yanlış bir şey varsa senatör mutlaka bana haber verirdi. Ve tekrar uykuya daldım.

Sabah 7'ye kadar uyudum, aşağı indim. Kahvemi yaptım. Sabah 8'de sekreterinin çılgınlığını duyduğumda korkunç bir şey olduğunu anladım.

Dosyadaki fotoğrafı sedyede çekilmişti. Vurulduktan sonra kütüphanede çekilmiş fotoğrafları varsa bile, onları hiç görmemiştim. Aslında onu hiç görmemiştim. Sekreteri üzerine bir battaniye örtme basiretini göstermişti. Hepsini ben daha koridora çıkmadan önce olmuştu.

Başından beri ölü kocama bakmak zorunda olmadığım için minnettardım. Ama şimdi her şeyin üzerine bir şüphe katmanı daha atılmıştı. Onu görmüş olsaydım, öldürölüp öldürölmediğini anlayabilir miydim?

Pek sanmıyorum. Ama yine de.

Jim'in ofisinin kapısında durdum, önündeki masada zavallı sekreteri oturuyor ve ziyarete gelen herkesi yargılıyordu. Ben de dahil. Özellikle de beni. Ugh. Ondan nefret ediyordum. O kapıyla ilgili bir şey vardı. Büyük altın kapı tokmağı. Menteşeler o kadar büyüktü ki ortaçağ hapishanelerinden fırlamış gibiydiler.

Burası senatörün alanıydı ve ben bunu hiç umursamamıştım.

O zaman da bu odada olmak istememiştim, şimdi de istemiyorum. Caroline'ın söylediklerinin tek kelimesine bile inanmak istemiyordum. Ama çok uzun zamandır kafamı kuma gömerek yaşıyordum. Ve artık bunu yapmanın zamanı gelmişti.

Kendim için bazı cevaplar bulmam gerekiyordu.

Kapıyı iterek açtığımda ahşap panelli çalışma odası ortaya çıktı. Çalışma masası dört bilgisayar ya da en azından *Titanic*'ten bir Jack daha alabilecek genişlikteydi. Duvarlarda tavandan tabana kitaplıklar vardı. . . . dolu. Bilmiyordum bile. Hiç umursamadım bile. Bir şömine ve önüne çekilmiş iki sandalye vardı. Yanında da bir içki arabası. O şöminenin önünde onunla birlikte kimin oturduğunu merak ettim. Çünkü o kişi kesinlikle ben değildim.

Morelliler orada mı oturuyordu? Aslında bunu hayal etmek zor değildi. Jim kötüydü ve kötü adamlar genellikle diğer kötü adamları severdi.

Peki Caroline nerede kalmıştı? Beni Jim'in dünyasına sokan.

Avukattan gelen kutu masanın arkasındaydı. Vakıfla ilgili evraklar olduğunu söylemişti. Ve Ronan o gece yatak odamda vakıfla ilgili cevaplar almak için Morellis'e gidip gitmediğimi sormuştu.

Kutuyu aldım ve masanın üzerine koydum.

"Poppy?" Başka bir sesle sıçradım ve kapı itilerek açıldığında Theo'yla karşılaştım.

"Merhaba!" Dedim. Kutuyu alıp masanın arkasına koydum ve tekmeleyerek gölgelerin arasına attım.

"Evin ışığını açık gördüm ve emin olamadım-"

"Benim."

"Sen ... iyi misin?" diye sordu dikkatli bir

gülümsemeyle. "Hiç daha iyi olmamıştım," diye şaka

yaptım. "Kahve ister misin?" "Saat gecenin dokuzu,"

dedi.

"Bir içkiye ne dersiniz?" Senatörün içecek arabasını işaret ederek sordum. "Elbette."

"Bourbon?"

Kahve fincanımı masanın köşesine bıraktım ve şişenin yarısını bardaklardan birine boşaltmak için arabaya doğru yürüdüm.

Masaya yaslanmıştı, ona içeceği uzattım ve kahve fincanımı kalçasından tuttum. "İtfaiye müdürüyle konuştun mu?"

"Henüz değil," dedim. "Telefonum şarj oluyor."

Soğuk şöminenin önündeki sandalyelerden birine oturdum ve kahvemden bir yudum aldım. Sıcaklık ve kafein beni yavaş yavaş uyandırdı.

"Bu gece burada kalamazsın," dedi. "Burası güvenli değil. Arka duvarın tamamı gitmiş ve çatı konusunda da kendimi iyi hissetmiyorum."

"Biliyorum. Yangının çoğunlukla dışarıda olduğunu düşünürsek içeride çok fazla hasar var."

"Hortumlardan gelen su. Bayan Constantine'e geri mi döneceksiniz?"

Başımı salladım, kahvemden bir yudum daha aldım. "Hayır."

"Seni şehre götürmemi ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. Kız kardeşimi aramam, bir tür telafi yapmam gerekiyordu. Ama şehirde bir otelde kalacaktım. Sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Bana ne olduğunu anlamaya çalışmak için bir oda. Sessizce kutuyu incelemek için bir şans. "Bir çanta hazırlayacağım, itfaiye müdürünü arayacağım ve herhangi bir sorun çıkmazsa yakında gitmeye hazır olacağım."

Tüm bunları söyledim ama sandalyeden kalkmadım.

Benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. "İyi misin?"

"Biliyor musun, bu odada hiç fazla zaman geçirmedi."

"Bunu anlıyorum."

"Biliyor muydun?" diye sordum. Aptalca bir soruydu, gerçekten. Elbette biliyordu. "Onun hakkında mı? Senatörü mü kastediyorum?"

"Neyi biliyorsun?"

Yanakları pembeleşene kadar ona baktım. "Biz Yani, bazı personelin bir fikri vardı. Seninle nasıl olduğuna dair."

Seninle nasıl olduğunu. Bu gerçekten çok komikti. Demek istediğim, örtmece sözlere bakılırsa, bu gerçekten çok komikti. Kahve fincanıma doğru güldüm.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sanırım hayatım," dedim. "Bence komik olan benim hayatım."

Ayağa kalktım ve odanın etrafımda döndüğünü hissettim. Kendimi sandalyeye yasladım. Kahve fincanı birden elimde çok ağırlaştı.

"Poppy?"

"Özür dilerim. . . Ben sadece-" Belki de yorgundum. Gerçekten yorgun muydum? Çok fazla stres vardı.

"Seni incitmesinden nefret ediyordum," dedi Theo. Onu tam yanımda bulmak için döndüm.

"Sen ve ben ikimiz de." Ağzım bir tuhaftı. Dişlerimi sıktım ve bıraktım. Dudaklarım çok büyüktü.

"Poppy." Elleri omuzlarımı kavradı ve yavaşça dirseklerime kadar indi ve eriyormuşum gibi hissettim. Yere doğru. Onun içinde.

Elimi göğsüne koyarak onu kendimden uzaklaştırdım. Yanlış bir fikre kapılmasını istemedim.

"Seni incitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum."

"Ne? Özür dilerim. . . Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Beni incitmek mi? Böyle mi söyledi? Yoksa senatörün beni incitmesinden nefret mi ediyordu? Bu daha mantıklı.

Elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti. Ayağım takıldı ve düştüm; ayağa kalkmaya çalışırken beni sürükledi. "Theo. Lütfen . . . Theo!"

Beni yarı çekerek, yarı sürükleyerek koridora çıkardı ve her şey altüst oldu. "Neler oluyor?"

"Her şeyi mahvediyorsun."

Evet. Bunu yapmanın bir yolu vardı. Lambri kaplamaya tutunmuş, her şeyi yavaşlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Kendimi toparlamak için. Her şeyi anlamlı kılmak için. Ama dünya etrafımda sudan ibaretti ve bedenim kontrolüm altında değildi.

"Bana ne verdin?" diye sordum. Beni görmezden geldi ve ben kendimi hazır tutmak için savaştım. Farkında olmak. Mücadele ettim. Konuşmaya devam et, diye düşündüm. Eğer konuşmayı kesersem bayılırdım ve o zaman başım gerçekten belaya girerdi. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"O pislik kafasına bir kurşun yediği anda seni götürmem gereken yere."

"Sen . . . senatörü öldürdün mü?" Ofis kanadından evin ana bölümüne açılan kapıyı iterek açarken sordum.

Ama Ronan oradaydı. Siyah bir palto ve siyah eldivenler içinde, elinde bir silah vardı. Tam bize doğrultulmuştu.

Birdenbire Theo'nun bedenine yaslandım ve sahip olduğunu bilmediğim bir silah alnıma dayandığında dünya yeniden altüst oldu.

Dünya etrafımda bir asit yolculuğu gibiydi ama o silah çok gerçekti.

Ronan da öyleydi.

"Rivers," dedi Ronan. "Bu işi berbat ediyorsun."

Arkamdan Theo sert bir şekilde nefes alıyor, kalbi kulağıma çarpıyordu.

"Defol git, Byrne. Bu seni ilgilendirmez." "Kızı

da ilgilendirmiyor."

O kız benim. Theo'nun göğsümdeki kolu nefes almamı zorlaştırıyordu ve sanırım kahve fincanıma koyduğu şey bunu daha da zorlaştırıyordu.

"Ronan," diye nefes nefese kaldım, dehşete kapılmıştım.

"Kızı bırak ve git," dedi Ronan, beni görmezden gelerek, gözleri Theo'daydı. "Hemen şimdi git. Seni takip etmeyeceğim."

Theo güldü. "Böyle bir şey olmayacak. Sen korkutucu bir orospu çocuğusun Byrne. Ama bu kızı isteyen en korkunç kişi sen değilsin."

"Kim?" Fısıldadım. "Kim beni istiyor?"

Ronan Theo'ya, "Seni ülke dışına çıkarabiliriz," dedi. "Kimsenin haberi olmaz."

"Senatör için yaptığınız gibi mi?" Theo sordu. "Kafamda bir kurşunla ortadan kaybolmama yardım mı edeceksin?"

"Ne?" Tutuşuna karşı sarsıldım, elimden geldiğince ondan uzaklaşıp Ronan'a doğru ilerlemeye çalıştım.

"Evet," dedi Theo kulağıma karşı. "Bana tekrar sor. Senatöre ne yaptığınla ilgili soruyu."

"Senatörü sen mi öldürdün?" Gözlerim Ronan'ın üzerindeyken sordum ama o dönüp bakmadı. Bu durumda önemliymişim gibi bana bakmadı bile.

"Ben yapmadım," dedi Theo ve silahını Ronan'a doğrulttu. "O yaptı."

"Bu doğru mu?" Fısıldadım ve Ronan'ın sessizliği onaylama gibi geldi.

"Bu doğru," dedi Theo. "Ve o pislik senatörü öldürdüğü için benimle gelmek zorundasın."

"Bırak onu," dedi Ronan.

"Bunu yaparsam ne olacağını biliyorsun," dedi Theo. "Morelliler kan istiyor. Onun kanını almalarını tercih ederim."

Dünya dönüyordu ama tutunup asıldığım düşünce, bu adamların ikisinin de bana yardım etmek için burada olmadığıydı. İkisi de bana zarar verecekti.

Theo bizi koridorda ön kapıya doğru sürüklerken ayağım takıldı. Kendini duvara yasladı, o an için silah

Benden, tökezlediğimde neredeyse tepemizde olan Ronan'a doğru kayıyordu.

Theo silahı Ronan'ın kafasına doğrulttuğunda inledim, birden gözlerim yaşardı. Bu gece biri ölecekti, bu benim için bile açık hale geliyordu.

"Ah, Ronan." Theo güldü. "Şimdi kahramanı oynamaya kalkma. Senin ve benim gibi adamlar, onlar için hiçbir şey ifade etmiyoruz. Bizler lanet olası aletleriz. O yüzden yolumdan çekil ve işimi yapmama izin ver."

"Kusacağım," diye inledim ve açıkçası dönen dünya daralıyor, kenarları kararıyordu. Ortası bomboştu. Ama bu bana bağlı olacaktı. Ve zamanım tükeniyordu. Ön kapı hâlâ açıktı ve kapının ardında gece tamamen karanlıktı. Mutfaktaki sürgülü kapının camı olmadığından, o kapı da ardına kadar açıktı. Ve eğer o taraftan çıkarsam garaj daha yakındı. Koşabilir, arabaya biner ve şehre gidebilirdim. Kız kardeşime. Şu anda araba kullanabilir miydim? Hayır. Mümkün değil.

Koşabilirdim. Göletin aşağısındaki söğüt ağacına. Dalların arasına saklanabilirdim ve o beni bulurdu. Beni güvende tutardı. Bana Japon balığı krakerleri ve buz gibi kolalar getirirdi, yüzmeye giderdik ve her şey yoluna girerdi.

İyi oluruz.

Üzgünüm, Zilla, diye düşündüm. Bunu yapabileceğini düşündüğüm için çok üzgünüm. Bana zarar vereceğini düşündüğüm için.

Ve en kötüsünü düşünerek buradan ayrıldı.

Özür dilerim. Çok üzgünüm.

Anlamadığımız bir oyunun piyonlarıydık.

Ronan Theo'ya, "Yemin ederim dostum, seni öldürmek istemiyorum," dedi. "Bırak onu gitsin."

Theo beni itti ve aslında sendelemedim ama yere doğru ikna edici bir yalpalama yaptım ve Theo dengesini kaybederken ayaklarımı dikip onu olabildiğince sert bir şekilde ittim. Elimde olan tek şey sürprizdi. Ve onu hazırlıksız yakalamak için %0.0001 şansım vardı. Benden uzağa düştü, kolunu bana bıraktı

Git. Altına girip ön kapıya doğru koşabileceğim kadar. Ama aptalın tekiydim ve saçımı yakalamak için kendini tam zamanında yakaladı. Beni ayağımdan geri çekti ve yere öyle sert çarptım ki yıldızları gördüm. Savaşma, gitme, söğüt ağacına ve kız kardeşime ulaşma; belki de dünyayı parçalayan güçlerden herhangi biri hakkında cevaplar bulma isteğim sıfıra indi.

Şu anda, dünyayı akışına bırakmak daha kolay geliyordu.

Ve sonra birden Ronan, Theo'nun tüm vücudunu duvara çarptı.

"Kaçın!" Biri bağırdı. Ya da belki de kafamın içindeki bir sestti. Kız kardeşim bunca yıl sonra kendini gösterdi ve ayağa kalktım, ayaklarım botların içinde kayıyordu. Ama o evden dışarı fırladım.

Balo elbisesiyle 50 metre koşacaksın.

Bunu söylemişti. Bir milyon yıl önce.

Ve kocamı öldürdü. Beni aşağıladı. Bana yalan söyledi. Beni kurtardı mı? Şu anda yaptığı şey bu muydu? Kimse bana karşı nazik değilken o bana karşı nazikti. Uzun zamandır ölü olan bir parçamı hayata döndürdü. O her neyse, hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Bir silah sesi evin içinde yankılandığında ön kapıdaydım. Dirseklerimi ve dizlerimi sıyırarak yere düştüm ve kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

Silah sesinden sonraki sessizlikte dönüp arkama baktım.

Ronan, açık kapının altın ışığında çerçevelenmiş, Theo'nun cesedinin üzerinde duruyordu. Siyah paltosu, kırık pencerelerimden gelen çapraz esintiyle arkasından dışarı savruluyordu. Tamamen kırılmış hayatımdan.

Yaşıyordu. Bunu bir yerlerde hissettim. Theo'yla olan kavgada hayatta kalan tek kişi oydu. Kurşun onun hayatının sonu değildi. Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Yavaşça ayağa kalktım. Sistemimdeki ilaçlar yüzünden tökezliyor ve güçsüz düşüyordum. Bir parçam ona doğru yürümek istiyordu. O parlak ışık karesine. Onun

Silahlar. Ama gecenin soğuğunda, buz tutmuş çimenlerde kıpırdamadan öylece durdum.

Hayır. Cevap o değildi. Eğer kız kardeşime ulaşabilirsem bunu çözebilirdim. Parçaları birleştirmeme yardım ederdi.

Ya da Ronan'a sorabilirim. Sadece ona sor-

Elindeki silahı kaldırdı. Bana doğrulttu. Bana.

Döndüm, gölgelerin içine doğru koştum. Kalbim kız kardeşim için çığlık atıyordu. Yaptığım tüm hatalar için. Kendimden çok şey verdiğim adam için.

Silah sesini duydum. Omzumda bir güneş ateşi patlaması hissettim. Dünyamın karardığı yere düştüm.

Poppy ve Ronan'ın hikayesine devam
etmek için Kırık Kalpler'i hemen
sipariş edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.